

C:\Users\Plazma\Desktop\304\Burroughs_Edgar_Rice-Billy_Byrne.PDB

PDB Name: Burroughs_Edgar_Rice-Billy_Byrn
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.9.2006
Modification Date: 10.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

E. R. BURROUGHS

BILLY BYRNE

I.
V Chicagu.

Billy Byrne byl dítětem ulic a alejí západní čtvrti Chicaga.

Snad od Halstedu k Robey a od Grand Avenue k Lake Street neexistoval ani jeden povaleč, jehož křestní jméno by byl Billy neznal. A právě tak dobře znal strážníky a detektivy své rodné čtvrti - ovšem v tomto případě bylo jeho potěšení menší.

Jeho výchova započala v jedné z odlehlých alejí. Tam tlupa starších chlapců a mužů se scházela, poněvadž nikdo z nich neměl právě co lepšího na práci.

Byli to povětšinou kapsáři a povaleči, dokonali již nebo zdokonalující se. Všichni byli rodilí surovci, hotoví vždy a za jakýchkoliv okolností obtěžovatí kteroukoliv ženu, která šla kolem nich, neb napadnouti klidného chodce, ovšem, nebyl-li právě atletické postavy.

V noci se obvykle jejich schopnosti nejúspěšněji rozvíjely. Ve dne sedávali na odlehlých místech a pili laciné pivo z otlučeného plechového džbánu.

Jich denní práce spočívala v tom, že chodili s prázdným džbánkem do výčepu a plný jej přinášeli zpět. Starší členové tlupy byli obdivováni mladšími.

Billy Byrne se stal členem této bandy, když mu bylo šest let. Sbíral zde a vštěpoval si své první životní poznatky. Vychloubal se, že se osobně znal s "Eddiem" Welchem, a že slyšel na vlastní uši, jak sám Eddie ostatním povalečům vyprávěl, jak "oddělal" policistu necelých padesát yardů od policejní strážnice na West Lake Street.

Doba Billyho výchovy se ukončila, když dospěl věku deseti let; pak se specialisoval na kradení mosazných štítků z neobydlených budov; prodával je kramáři, který obchodoval všemožným haraburdím na Lincolnu Street nedaleko Kinzie.

Tento života zkušený muž ho poučil o dalších možnostech, takže když bylo Billymu dvanáct let, kradl ruční vozíky na dvorech Kinzie Streetu a v okolí. V téže době pocíťoval živelnou rozkoš v tom, když se mohl řádně seprati. Opravdový souboj zažil ve svých dvanácti letech. Pohádal se o výtěžek krádeže s jedním ze svých kamarádů.

Celá tlupa byla onomu boji přítomna. Ostrá slova byla okamžitě vystřídána fackami, kopanci a štulci. Diváci obklopili zápasící v kruhu.

Bili se dlouho. Váleli se v prachu ulice jako zvířata. Jejich zápolení postrádalo jakékoliv metody. Kousali se, škrabali se, kopali se. V rozhodném okamžiku zasadil Billy svému protivníkovi řádnou ránu kusem cihly. Soupeř Billyho byl odnesen do nemocnice. Billy se skrýval u jednoho staršího člena tlupy, očekávaje netrpělivě zprávu z nemocnice.

Když se doslechl, že pacient bude žít, nesmírně se mu ulehčilo, poněvadž se bál vězení a vůbec bližšího styku se zákonem a právem, kteréžto pojmy mu byly od narození solí v očích.

Kladným výsledkem tohoto souboje byla skutečnost, že Billy počal uvažovati o tom, že se musí naučiti používatí svých pracek vědeckým způsobem; lidé ze západní čtvrti nikdy nenazývají své přední okončtiny rukami; příroda je vybavila ploutvemi, pařáty, prackami a tlapami.

Během několika následujících let nenaskytla se Billymu příležitost, aby tento svůj sen realizoval. Když mu bylo sedmáct nebo osmáct let, stalo se, že se seznámil s chlapíkem téhož věku, který se stal ve svém okolí slavným championem lehké váhy. Nebyl to chlapík z tlupy - povětšinou mívá stále zaměstnání, Billy nelenil a chtěl se alespoň skvěti v odrazu jeho slávy. Billy neměl příležitost se cvičiti v boxu v tělocvičně Lary Hilmorea jako chlapík, s kterým se seznámil. Billy, aby se něčemu naučil, chodil za ním jako stín. Dokonce se mu podařilo, dík novému přátelství, vetřítí se do Hilmoreovy boxerské akademie a přiučiti se tajům a finessám pěstního umění.

Kdysi bylo ideálem Billyho státi se slavným lupičem; nyní však se rozhodl, že se stane zápasníkem-boxerem. Leč dosud neopustil svoji tlupu. Stále dosud byl denním hostem ve výčepech a barech na Grand Avenue a v Lake Street.

Během tohoto období nechával Billy vozíky na dvorech na pokoji, částečně proto, poněvadž nepokládal sebe důstojna podobných krádeží, částečně i proto, že dvory byly lépe hlídány. Než přece nadešly dny, kdy Billy zatoužil po dobrodružství a vzrušení.

Tyto dny nadešly obyčejně tehdy, když Billyho finanční stav trpěl úbytěmi. Tehdy se opět se svými druhy vydával na noční toulky a loupili v zavřených obchodech a okrádali počestné lidi.

A tehdy se přihodilo cosi, co úplně změnilo běh Billy Byrneho života.

V západní čtvrti Chicaga jsou jednotlivé tlupy žárlivé na svoje pole působnosti. Území, na kterém "pracují", jest pro ně přímo posvátné. Vetřelci nesmí na ně beztréstně vkročit.

Od Halstedu k Robey a od Lake ke Grand rozkládalo se vyhrazené území Kellyho tlupy, v jejímž středu se Billy narodil. Kelly byl majitelem slušného obchodu potravinami, a přes to, že byl velmi zdatným obchodníkem, znal se osobně se všemi podezřelými individui své čtvrti.

Policie a počestní občané tohoto rozlehlého území byli přirozenými nepřáteli a zároveň kořistí Kellyho tlupy; leč právě tak, jako králové chránili za starých časů zvěř ve svých lesích před pytláky, chránila Kellyho tlupa životy i majetek své čtvrti před vetřelci z jiných lupičských band.

Stalo se jednoho dne, že se Billy Byrne vracel v časných hodinách ranních z loupeže v Schneiderově baru - nebohého Schneidra zavřel při tom do lednice. Byl hluboce rozhořčen, když spatřil, jak na policistu Stanleye Laskyho se vrhli tři vetřelci z Twelfth Street a tloukli jej jeho vlastním obuškem a kopali jej do žeber.

Samozřejmě, že mezi Laskym a Billy Byrnem nebyl žádný přátelský poměr, leč policista narodil se ve čtvrti a byl služebně přidělen k osmadvacáté policejní strážnici na Lake Street a tím tvořil jaksi součást příslušenství, ochraňovaného Kellyho tlupou.

Člověk, který by byl méně zkušený než Billy Byrne a byl by šel jen tak přímo proti třem lupičům, byl by snadno mohl přijít sám o krk.

Billy však se opatrně plížil ve stínu domů, až se dostal lupičům do zad. Zvedl se země uvolněnou dlažební kostku - která jistě byla tvrdší než lebka kteréhokoliv člena tlupy z Twelfth Street.

Billy stanul zcela těsně za jedním z oněch tří mužů, kterému se právě podařilo ze strážnickovy ruky vyrvat obušek.

Billyho ruka dopadla zároveň s dlažební kostkou těžce na nic netušící lebku lupiče. A místo tří byli v mžiku jen dva.

A dříve než si jeho druhové mohli uvědomit, co se vlastně sběhlo, zdvihl Billy se země obušek a udeřil jednoho ze zbývajících dvou přímo do obličeje.

Třetí z lupičů v téže chvíli vytáhl z kapsy browning a střelil po Billym. Kulka prolétla Billyho plecí. Jen poněkud nervosnějšího a jemnějšího člověka by podobné zranění srazilo k zemi; leč Billy nebyl ani za mák nervosní, ani jemný, naopak střelná rána a zranění jej jen tím více rozzuřilo.

Billy zdědil po svých předcích sílu býka. Od svého nejútlejšího dětství se pral a rval, povětšinou surově, takže všechny triky pouličních rvaček měl v malíčku. A během minulého roku si osvojil vědeckou, sportovní, promyšlenou metodu boje.

Výsledek všeho toho byl ohromující - pro lupiče z Twelfth Street.

Dříve než se mu podařilo znovu natáhnouti kohoutek, Billy mu vyrval browning z ruky, odhodil jej, lupiče srazil k zemi a pěstí tvrdou jako granit zřídil mu obličej tak, že mu zbývala velmi malá naděje, že opět bude jednou vypadati tak, jako dříve.

Mezitím policista Lasky vstal se země; a právě ve vhodný okamžik, poněvadž lupič, kterého Billy srazil obuškem, se také sbíral. Lasky jej znovu uspal hlavní svého služebního revolveru, který se mu nepodařilo vytáhnouti hned, když byl napaden. Pak se obrátil Billymu na pomoc.

Leč Billy pomoci nepotřeboval. Lasky stěží odtrhl Billyho od jeho oběti.

"Nechte ho - má toho pro dnes dost," přimlouval se za něj Lasky.

Když přišla policejní patrola na pomoc - Billy již byl pryč. Než Lasky mu byl vděčen a kdykoliv později náhodou se na ulici potkali, vždy na sebe přátelsky kývli.

* * *

A minuly opět dva roky, než došlo v Billyho životě ku krizi. Během tohoto období vedl Billy svůj obvyklý život.

Využíval slabosti svých spoluobčanů, kde jen se dalo. Vyloupil as půl tuctu barů. Olupoval ospalé noční hlídače; jistou dobu pracoval dokonce poctivě jako nakladač za pětadvacet dolarů týdně.

Dny trávil jako "děvče pro všechno" v Larry Hilmoreově boxerské akademii. Hilmore marně se nesčíslněkrát snažil jej přemluvit, aby zanechal pití a vedl slušný život, poněvadž v něm tušil budoucího skvělého championa těžké váhy. Leč Billy se nedovedl zřici svého volného života a tak se směl pouze příležitostně objevit v ringu v předzápasech s lidmi nevalných jmen a pověstí. Než během oněch tří let u Hilmorea osvojil si slušnou zdatnost v umění metodické sebeobraně.

* * *

A jedné noci došlo ku krizi v Billyho životě. Stál opřen jako obvykle o roh Lake Streetu a Robey Streetu proti baru.

Noční cháska lumpů a zlodějů, se právě scházela na své obvyklé stanoviště. Billy je všechny znal a kynul jim přátelsky na pozdrav, když přecházeli kolem něj.

Všiml si, že někteří z nich se nepochopitelně diví, že jej vidí. Nechápaje, co to má znamenati, rozhodl se, že se musí některého z nich zeptati.

A v tom spatřil z Lake přicházeti policistu Laskyho. Když Lasky spatřil Billyho, také se na něj udiveně zadíval; když přecházel kolem něj, cosi mu zašeptal; při tom se však díval stále přímo před sebe, jakoby Billyho ani neviděl.

Billy okamžitě se "odlepil" od rohu a zamířil k Walnut Streetu; nešel však daleko a v aleji za barem se zastavil. Lasky již na něj čekal ve stínu telefonní budky.

"U čerta!" zvolal Lasky. "Co zde děláte? Cožpak nevíte, že Sheehan to na vás píchnul?"

Dvě noci předtím, starý Schneider, zoufalý, poněvadž zásuvka jeho pokladny byla téměř každé noci nepovolanými rukama vybrána, neuposlechl výzvy, aby zdvihl ruce a bránil statečně svůj majetek browningem. Lupiči jej zastřelili.

Jako podezřelý z vraždy byl zatčen Sheehan.

Oné noci nebyl Billy se Sheehanem. Vlastně Billy nikdy nechodíval se Sheehanem na tah, poněvadž již od oné dětské rvačky, která Sheehana mohla státi život, se oba nenáviděli.

Billy okamžitě pochopil co se stalo.

"Sheehan tvrdí, že já jsem Schneidra zabil?" zeplal se Laskyho.

"Ano."

"Jak to může říci? Vždyť oné noci jsem byl Bůh ví kde a ne u Schneidra," odporoval Billy.

"Komisař má o tom ovšem jiné mínění," odvětil Lasky. "Rád by vás skoupal; vždy jste nám dosud uklouzl. Máme přísný rozkaz vás okamžitě zatknouti; kdybych byl na vašem místě, hleděl bych co nejrychleji zmizeti. Víte proč vám to říkám, a víte též, co máte dělati. Zmizte jak nejrychleji můžete, všichni policisté mají váš přesný popis."

Billy ani nehlesl a zamířil do Lincolnu Street. Lasky se vrátil do Robey Street. Billy kráčel do Kinzie a odtud k nádraží.

Za tři týdny se ocitl v San Francisco.

Neměl sice v kapse ani vindry - leč to nebylo nic zvláštního. Dovedl naplniti svoji peněženku právě tak lehce v San Friscu, jako v Cicagu.

Poněvadž však se ve Friscu nevyznal, nevěděl, kde by měl nejlépe započít "práci". Když se náhodou dostal do ulice, v níž byla spousta námořnických barů, byl okamžitě rozhodnut. Kdo by se lépe a snáze dal okrásti než opilý námořník?

Vstoupil do jednoho baru a předstíral, že přihlíží hře v karty. Zatím však se bystře rozhlížel sem a tam, kde, kdo, jak a za co platí. A i Billyho si všiml jeden z hostů.

Seděl u stolu nedaleko místa, kde stál Billy. U stolu s ním byli ještě dva jiní hosté. Neznámý platil z tobolek napěchované bankovkami. S opilým úsměvem v tváři vyzval Billyho, aby si přisedl. Billy si uvědomoval, že osud jest vůči němu neskonale laskav a bleskurychle s ochotou vyhověl cizincově výzvě. Za okamžik poté seděl u stolu s třemi námořníky před sklenicí červenavého drinku.

Cizinec, který nápadně šilhal, se velmi dobře bavil. Sotvaže Billy vypil jednu sklenici, již stála před ním druhá plná! Drik mizel v Billym za drinkem - a účinkoval, jak neznámý cizinec chtěl.

II.

"Půlměsíc."

Když Billy otevřel oči, nemohl se okamžitě rozpomenouti, co se s ním v bezprostřední minulosti dělo. Posléze si vzpomněl, že chtěl okrást opilého námořníka.

Neskonale jej mrzelo, že vyhlédnutá kořist unikla. Nechápal, jak se mohlo to státi.

"V tom Friscu jest to neobyčejně divné," myslil si Billy.

Hlava ho příšerně bolela a tělo měl jakoby rozlámané. Zdálo se mu, že místnost, ve které se nalézal, se kolem něj pohybuje nahoru a dolů. A kdykoliv se mu zdálo, že padá, stoupal mu žaludek téměř až do úst.

Billy zavřel raději oči. Než onoho nepříjemného pocitu se nedovedl zbaviti.

Billy zamručel. Dosud nikdy v životě mu nebylo tak bídně! Přišel na to, že když má zavřené oči, že mu je ještě hůře a proto je opět otevřel.

Rozhlédl se kolem sebe. Nalézal se v malé díře, jejíž stěna tvořila lůžka vždy tři nad sebou. Uprostřed místnosti stál stůl. A nad ním byla na trámu ve stropě zavěšena lampa.

Lampa upoutala Billyho pozornost. Kymácela se sem a tam - dosti prudce.

To nemohla být halucinace. Celá místnost se mohla kymácet, a i kdyby se opravdu nekymácela, ale lampa? Ne, to přece není možné.

Billy zavřel znovu na chvíli oči. Když je opět otevřel, viděl, že se lampa kymácí jako dřívě.

Opatrně slezl se svého lůžka. Asi ony drinks byly příliš silné. Posléze se mu podařilo dostihnouti stolu. Zachytil se jedné hrany a vztáhl ruku po knize.

Nebylo lze pochybovati o tom, že lampa se kymácela sem a tam jako velké kyvadlo.

Kde se to jen ocitl? Billy hledal okno. Nalezl u jedné strany místnosti blízko stropu několik zasklených otvorů.

Namáhavě se vydrápal až k oněm otvorům.

Když jimi vyhlédl ven, byl ohromen. Kam jen oko mohlo dohlédnouti, všude se rozkládala mořská hladina.

Rázem pochopil svůj osud.

"A já jsem chtěl jeho okrást!" mručel si zoufale. "A zatím jsem mu nalít já!"

V témže okamžiku nadzdvihl se ve stropě poklop, objevilo se světlo a Billy spatřil nohy urostlého muže, sestupujícího po žebříku dolů.

Když přichozí stanul dole a jeho zraky se střetly se zraky Billyho, poznal Billy, že stojí před ním jeho hostitel z minulého večera.

"Tak co, drahoušku, jak se daří?" zeptal se námořník.

"Vy jste mne řádně obtáhl!" odvětil spurně Billy.

"Co tím chcete říci?" zeptal se nakvašeně námořník.

"Nechte si svůj rozum, víte-li to lépe než já!"

"Poslyšte," odpověděl námořník ostře, "nezapomínejte, že zde poroučím já, a že, chcete-li se uvarovati nepříjemnostem, musíte se mnou velmi uctivě hovořiti. Jmenuji se Mr. Ward a oslovujete-li mne, musíte říci "Sir" - rozumíte?"

Billy se poškrabal po hlavě a zasvítil očima. Dosud nikdy nikdo se neodvážil s ním takovým způsobem hovořiti - aspoň ne od té doby, kdy se počal cítiti mužem. Příšerně mu loupalo v hlavě a svíral se mu žaludek.

A tak se stalo, že spíše uvažoval o svých fyzických bolestech, než o urážkách, kterými ho právě častoval Mr. Ward -

vlastní pak podstata urážky se dostala do Billyho uvědomovacího centra teprve po chvíli.

Mr. Ward se domníval, že jeho slova na Billyho jak náleží účinkovala. Proto vlastně sešel do podpalubí. Měl již zkušenosti, že včasná lekce disciplíny a subordinatione ušetří mnoho nepříjemných srážek v budoucnosti. Věděl také, že nejvhodnější chvílí pro zkrocení člověka jest okamžik, kdy žaludek a hlava obětí jsou týrány kocovinou.

Duchapřítomnost a odvaha bývají v takových okamžicích zatlačeny do pozadí. I statečný muž chová se pak jako spráskaný pes.

Leč Mr. Ward neznal dobře Billy Byrnea z Kellyho tlupy. Billyho mozek sice byl alkoholem otupělý, takže to trvalo drahnou chvílí, než si uvědomil, co vlastně chce, než odvahy měl Billy až přes míru.

Billy byl rošťák, syčák, pobuda, otrapa, rváč, surovec. Jeho metoda boje by byla přivedla purpur i na líce samotného Satana. Raději napadal ze zadu než ze předu. Vždy surově využil jakoukoliv příležitost, která se mu naskytla. Napadal ženy a děvčata. Celé dny a noci proválek v barech a nevěstincích. Každý statečný a čestný muž by si byl před ním odplivl; a přesto všechno Billy nebyl zbabělcem. Billy byl výtvozem svého okolí. Nedovedl jinak žít, neznal jiný způsob boje.

Nikdy však by byl neublížil členu své tlupy, nikdy by byl nedopustil, aby poraněný druh padl do rukou policie.

Nikdy by byl nepřipustil, aby někdo s ním hovořil tak, jak Mr. Ward, aniž by mu byl pěstí nevyložil své mínění. Dnes ovšem alkohol způsobil určitý průtah v Billyho myšlenkovém postupu - což ovšem Mr. Ward si vykládal po svém způsobu a rozhodl se proto ještě rázněji uplatnit svoji autoritu.

"Musíte si pamatovat," prohlašoval výhrudně, vykročiv proti Billymu, "že jste sprostý otrapa a že když před vámi stojí vaši představení..."

Co měl Billy dělati, když před ním stojí jeho představení se nedozvěděl, poněvadž to zůstalo na věky v myšlenkových centrech Mr. Warda, který chtěl dát svým slovům mocnější důraz úderem, vedeným přímo na Billyho tvář.

Billy Byrne ne nadarmo boxoval s těžkými championy. Pěst Mr. Warda dopadla do prázdna; kocovinou zmožená oběť se v mžiku proměnila ve svazek pružných ocelových per a Billy Byrne zasadil útočníku pravicí příšerný hák, jehož průbojnost ocenil v Chicagu i sám Big Smoke.

Mr. Ward zařičel bolestí, zapotácel se, odlétl do kouta a klesl pod lože; Billyho rána byla skutečně příšerná. A Billy se okamžitě vrhl za ním jako tygr, vyvlekl jej z kouta do středu pokoje a bušil do něj a kopal, až ubohá oběť zoufale volala o pomoc.

Když kapitán, provázen as půl tuctem námořníků, přispěl Wardovi na pomoc, nalezl Billyho, jak zuřivě rdousí svoji oběť a otlouká její lebku o podlahu.

Kdyby byli přišli o okamžik později, byla by bývala spáchána vražda.

"Pusťte ho!" zvolal kapitán a aby dodal váhy svým slovům, udeřil těžkou holí, kterou stále sebou nosil, do temena Billyho hlavy.

Tato rána zachránila Wardovi život. Když Billy přišel k sobě, uvědomil si, že se nachází v tmavé a smrduté díře, svázan řetězem a přikován k trámu.

Tam byl Billy chován po celý týden; kapitán jej každodenně navštěvoval a vštěpoval mu správný názor o námořní disciplíně a subordinaci pomocí své těžké hole.

Po týdnu musili vyvésti Billyho na palubu, poněvadž v podpalubí by jej byly krysy sežraly, ježto neustálé bití a hlad z něj učinily poloviční mrtvolu.

"Tak se mi zdá," prohodil kapitán, vida svoji oběť na palubě, "že ten chlap pro příště bude vědět, jak se má chovat, když s ním mluví důstojník a gentleman."

Skutečnost, že Billy tylo útrapy a muka vydržel, jest skutečně zázračným vysvědčením převahy hmoty nad duchem. Inteliktuální člověk by nebyl schopen přežítí takové peklo. Billy však ležel bez pohnutí a bez myšlenek, dokud příroda sama nevybudovala opět to, co kapitánova surovost zničila.

Deset dní poté, když se již mohl postavit na nohy, obstarával Billy na palubě "Půlměsíce" lehčí práce. Od ostatních lodníků se dozvěděl, že není jediným členem posádky, který byl tak násilně dopraven na palubu a přinucen k práci.

Kromě asi půl tuctu podezřelých kriminálních individuí, kteří podepsali služební smlouvu dobrovolně, poněvadž nemohli naléztí přijetí na slušné lodi, nebo chtěli co nejdříve zmizeti z dosahu právní moci Spojených Států, žádný z posádky nepodepsal dobrovolně.

Všichni byli stroží a suroví, praví děti neúprosného osudu. Billy se mezi nimi cítil úplně jako doma. Jeho prvotní touha po pomstě proti Mr. Wardovi a kapitánovi otupila své ostří a doutnala pod povrchem.

Mr. Ward nedával nikterak najevo, že by se chtěl nějak mstít za prvotní Billyův násilný útok - považoval jej snad za pouhé nepříjemné riziko Billyho nautické výchovy.

Billy se poněkud dostával do skvělé kondice. Poslední stopy vlivu nesmírného používání alkoholu zmizely z jeho tváře. Opuchlý, krvavě rudý obličej se změnil v příjemnou, větrem ošlehanou tvář; jasné oči nahradily planoucí, krví zalité a vypoulené zraky, které dříve dodávaly Billymu zvířecí vzhled. Krátce a dobře, slaný, mořský vzduch, pořádný život a tvrdá práce změnily Billyho tak, že kdyby se byl ocitl mezi svými dřívějšími druhy z Kellyho tlupy, žádný z nich by jej byl nepoznal.

A nový život změnil i celkovou povahu Billyho charakteru. Byl nesmírně překvapen, když si uvědomil, že si při práci zpívá - vždyť vždy až dosud opovrhoval poctivou prací, řídě se heslem: "Svět mně musí dát živobytí, na mně jest pak jen, bych si ho dovedl vzít!"

Také byl Billy nesmírně překvapen, když si uvědomil, že si dovede zamilovati práci, že dovede býti hrdý na to, že dovede své druhy předčítí. A kapitán, přesto, že Billymu zpočátku valně nedůvěřoval, později si všiml jeho snahy.

A právě tato skutečnost zachránila Billyho lebku asi při dvou příležitostech, kdy jeho drzost za obvyklých okolností by byla kapitána vyprovokovala k násilí. Plavčík Ward pak měl na jednom utkání s Billym dosti a úzkostlivě se vyhýbal

jakémukoliv násilnému zákroku.

Celá posádka na lodi se skládala z vrahů a lupičů, kteří jen zázrakem unikli šibenici. Kapitán Simms také proto s nimi dle toho zacházel a používal své tvrdé pěsti a těžké hole na místě jakéhokoliv argumentu. Ovšem všichni kromě Billyho již před tím sloužili na lodi, proto měli již lodní disciplinu v žilách.

Nový život se Billymu zalíbil. Jeho druhové z podpalubí byli právě tak sprostí, suroví, cyničtí a zkažení jako Billy - cítil se proto mezi nimi jako doma.

Ani nepostrádal druhy z Kellyho tlupy. Měl mezi nimi přátele i nepřátele. Vyhledával spory a rvačky, jako v Chicagu. Jeho metodický způsob boje a nevyčerpatelná spousta zápasnických triků mu vyhrávaly každý zápas a věnovaly jej novými a novými vavříny.

A brzy se neměl s kým rvát. Vyhýbali se mu, poněvadž se jej báli.

A krvavé rvačky nezanechávaly po sobě zlobu a zášť. Patřily jaksi k dennímu životu na lodi - vyhovovaly choutkám chátrý, které velel kapitán Simms.

Na palubě byl jediný člověk, kterého Billy skutečně nenáviděl. Byl to cestující Divine - jediný pasažér. Billy jej nenáviděl ne proto, že by mu byl slovem neb skutkem ublížil - vždyť s ním nikdy ani nepromluvil - nenáviděl ho pro jeho jemný oděv a vznešený způsob chování, který prozrazoval člena lepší společnosti, gentlemana.

Billy nenáviděl vše, co vzbuzovalo respekt. Nenáviděl skvělé obchody a jejich majitele na bulvárech velkoměst.

Proklínal a posílal k ďasu auta obsazená vznešenými lidmi. Čistý tuhý límec dráždil Billyho, jako býka kus rudé látky.

Čistota, úspěch, bohatství, slušnost - to vše znamenalo pro Billyho fyzickou slabost; a Billy nenáviděl fyzickou slabost. Síla a mužnost se projevovala dle Billyho představ brutalitou a nevychovaností.

Přenést ženu přes blátivou cestu znamenalo u Billyho zbabělost; nastavit ji nohu aby upadla, to bylo projevem síly a odvahy.

A proto nenáviděl celou svoji duší uhlazeného, dobře vychovaného muže, který každodenně přecházel po palubě sem a tam a pokuřoval příjemně vonící doutník.

Billy se v duchu divil, co asi pohledává takový "hejsek" na palubě "Půlměsíce" a bezděky oceňoval jeho odvalu, že se nebál pohybovat se mezi lidmi takového zrna, jako jest Billy.

A čím pluli dále, tím více si Billy všímal Divinea. Zpozoroval, že jeho tvář jest velice příjemná, pouze oči měl podivné.

Billy si podvědomě uvědomoval, že Divine jest člověk, kterému není radno co věřit. Billy byl záští proti neznámému cizinci téměř posedlý. Pokud mu to disciplína dovoľovala, dlel ve svých volných chvílích tam, kde právě byl Divine, doufaje, že osud mu dopřeje příležitost, aby mohl na nenáviděném pasažéru schladit svoji žáhu a utkat se s ním.

Jednoho večera, když se tak potuloval po palubě, vyslechl, sám jsa nepozorován, tichou, polohlasem vedenou rozmluvu mezi kapitánem Simmsem a Divineem. Tím, co zvěděl, byl nesmírně překvapen, neboť pochopil, že kapitán i cizinec jdou za jakýmsi stejným cílem; za jakým, to dosud Billy nevěděl.

Z rozmluvy se Billy dále dozvěděl, že směr plavby "Půlměsíce" jest řízena Divineem; že celý podnik financuje jakýsi Clinker v San Francisku, kterému Divine byl dlužen velký obnos; že dále jest do oné záležitosti zapleten jakýsi Harding a jakási Barbara. Zdaři-li se podnik, že všichni vydělají spoustu peněz.

Billy se vyptával svých druhů, kostnatého Sawyera a otlého Sanderse po dalších podrobnostech, leč nikdo z nich nevěděl ani tolik co Billy.

Po několika dnech "Půlměsíc" doplul do přístavu Honolulu a spustil kotvy ve vzdálenosti několika set yardů od malé, elegantní, bílé jachty.

III.

Nástrahy a úklady.

Když "Půlměsíc" spustil kotvy, byl vydán posádce zákaz vstupu na souš, což vzbudilo velký rozruch a nepokoj. Pouze první důstojník Mr. Ward a Theriere, druhý důstojník vystoupili na břeh.

Kapitán Simms zaměstnal posádku generálním čištěním.

Billy Byrne si všiml, že cestující během dne se neobjevil na palubě. Od okamžiku, kdy "Půlměsíc" spustil před Hamulu kotvy, neopustil za denního světla svoji kajutu: vycházel na palubu teprve v noci a tu pak nespouštěl oči z malé bílé jachty, z jejíž paluby se ozýval smích a jemná hudba.

* * *

Když Mr. Ward a Mr. Theriere stanuli na břehu, stalo se cosi podivného. Odebrali se do hotelu třetího řádu nedaleko města, najmuli si pokoj na celý týden a zaplatili předem; v pokoji se zdrželi as půl hodiny; poté vyšli ven v občanském přestrojení.

Tentokrát se odebrali do prvotřídního hotelu - Mr. Theriere měl na sobě frak a cylindr, Mr. Ward pak čistý tmavohnědý seržový oblek a v rukou nesl obě zavazadla.

V prvotřídním hotelu se zapsal druhý důstojník "Půlměsíce" jako Henri Theriere, hrabě de Cadenet se svým sluhou. Vrátnému v hotelu odevzdal list a prosil, aby jej ihned doručil. Byl adresován na Anthonyho Hardinga na palubě jachty "Lotus".

Hrabě de Cadenet se pak odebral se svým sluhou do svých pokojů, aby tam očekával odpověď na svůj dopis. Henri Theriere, oblečen do fraku a s cylindrem na hlavě, budil každým coulem zdání gentlemana. Jeho minulost neznal dokonale nikdo jiný než on sám. Leč jeho uhlazené chování, jeho znalosti plavby a odvaha a sebevědomí jednání s podřízenými dávaly tušit, že kdysi byl ve svazku francouzského válečného námořnictva, odkudž byl z neznámého důvodu propuštěn.

Byl chladnokrevný, ba možno říci krutý, snadno se rozčilil, měl bystrá rozhodnutí. Byl přijat na "Půlměsíc" na přímlovu

Divinea a Clinkera.

Sice již dříve se plavil na téže palubě pod Simmsem, leč kapitán nebyl s ním pro jeho tvrdou povahu valně spokojen a právě se ohlížel po jiném druhém důstojníku. A v té době se s ním na palubě "Půlměsíce" seznámili Divine a Clinker. Stačilo pouhých deset minut rozhovoru, aby zjistili, že se výborně hodí k provedení jejich plánu - a výsledek toho byl, že Simms jej nesměl propustiti.

Ward neměl Francouze příliš v lásce. Povinnost pak, představovati na souši jeho sluhu, mu byla na výsost nepříjemnou a jen rozdmýčovala v jeho nitru novou zášť.

Ovšem ve všem zde hrály hlavní úlohu peníze. Divineův slib, že zdaří-li se podnik, bude posádce "Půlměsíce" vydáno k rozdělení milion dolarů v bankovkách, vydaných Federální Bankou U. S. A. přemohl a zvítězil nad nechutí páně Wardovou k jeho nepříjemné a prvního poručíka nedůstojné povinnosti.

Oba důstojníci seděli mlčky ve svém pokoji v hotelu očekávající odpověď na dopis, který zaslali Anthonymu Hardingovi. Úlohy, které dnes hráli, byly již dávno před tím určeny a do všech podrobností prodebatovány na palubě "Půlměsíce". Jeden i druhý se obírali vlastními myšlenkami. Ježto je svedla dohromady pouze více méně nechutná povinnost, neměli, o čem by hovořili.

Na palubě bílé jachty konaly se právě přípravy k vylovení na břeh malé společnosti, která mínila podniknouti výlet autem do údolí Nunanu, když v tom se objevil malý člun, jehož lodník předával námořníkům na jachtě dopis z hotelu. Odevzdání dopisu sledoval pozorně s paluby "Půlměsíce" kapitán Simms a v duchu se usmíval. I Billy Byrne byl svědkem této události, která ovšem pro něj neměla valného významu. Stál opřen o zábradlí paluby a v duchu nenáviděl a proklínal bělostnou, úpravnou jachtu "Lotus" a všechny vkusně oblečené muže i ženy, kteří se bavili a smáli na palubě jachty.

Billy viděl, jak námořník odevzdal dopis šedovlasému pánovi úhledné tváře. Billy si dovedl v duchu představití bílé ruce a naleštěné nehty starého pána - a stoupala mu při té myšlence krev do hlavy.

Muž, který přijal a četl zprávu, byl Anthony Harding. Přečetl dopis a podal jej mladé dámě, která stála opodál a hovořila s několika jinými mladými lidmi.

"To bude, Barbaro," řekl, "spíše zajímá vás než mne. Budete-li si přát, pozvu jej dnes k večeři."

Barbara četla pozorně dopis.

"Drahý pane Hardingu,

dovoluji si vám těmito řádkami doporučit svého přítele hraběte de Cadenet, který pravděpodobně přibude do Honolulu právě v témže čase jako vy. Hrabě cestuje pro svoji zábavu - zdejší ostrovy jsou mu úplně neznámé a bude vám vděčen za každou pozornost, kterou mu věnujete.

Zůstávám váš oddaný

L. Cortwrie Divine."

Barbara dočetla a usmála se.

"Larry věčně shání lidi s možnými i nemožnými tituly a dělá z nich své přátele - ráda bych věděla, kde našel tohoto."

"Nebo lépe řečeno, kde tento našel jeho," prohodil Mr. Harding. "Mám za to, že učiníme své povinnosti zadost, pozveme-li jej k nám na palubu na večeři. Zítřka odjíždíme a nebudeme tedy s ním mítí další nepříjemnosti."

"Vezměme ho sebou hned na naši projížďku městem", navrhla Barbara Harding. "Vyhovíme tím své přátelské povinnosti - o pozvání na večeři rozhodneme teprve, až poznáme, kdo to vlastně je."

"Učiním, jak vy chcete," odvětil její otec.

A půl hodiny poté stály před hotelem, v němž se ubytoval hrabě de Cadenet, dva luxusní automobily. Anthony Harding poslal do pokoje hraběte svoji navštívenku.

"Hrabě" sám přišel pozdravit svého návštěvníka. Harding si všiml na první pohled, že má co činiti s dokonalým gentlemanem. Když pak jej představoval i ostatním členům společnosti, bylo zřejmo, že s ním jsou spokojeni.

Obzvláště se hrabě de Cadenet zalíbil Barbaře Harding; trvala na tom, aby při projížďce městem si sedl v autu vedle ní. Dospěla k přesvědčení, že hrabě de Cadenet jest velmi zajímavým mužem. Snad neexistovalo místočko na zeměkouli, byť i sebe odlehlejší, které by hrabě byl alespoň částečně neznal. Byl sečtělý a dovedl o všem velmi zajímavě rozprávěti.

Rozmrzelost zmizela z jeho tváře. Byl neskonale, pozorný - a jak by také ne, vždyť se těšil výhradně pozornosti velmi krásné a bohaté mladé ženy.

Vyjížďka autem měla dva významné důsledky. Vnukla druhému poručíku "Půlměsíce" myšlenku, která, kdyby byla bývala známa kapitánu Simmsovi a Mr. Divineovi, jistě by je byla uvedla ve zmatek; hrabě de Cadenet pak se dozvěděl cosi, co jej přinutilo, aby odmítl srdečné pozvání k večeři na palubě "Lotosu" - ono cosi byla zpráva, že celá společnost se vydá zítřka ráno na cestu do Manilly.

"Nedovedu vám ani říci," omlouval se Mr. Hardingovi, "jak neskonale lituji, že nemohu si dopřátí potěšení, bych mohl přijati vaše laskavé pozvání. Ujišťuji vás, že kdyby mne nedonucovala absolutní nevyhnutelnost, dovolil bych si dlíti s vámi, pokud by vám bylo milo;" a ačkoliv hovořil s Mr. Hardingem, zíral přitom přímo do očí Barbaře Harding.

Mladá žena, která by byla bývala méně zkušenou než Barbara Harding, byla by nějak při tom dala na jevo své city, leč z jejího pohledu, v němž se zračila pouhá konvenční zdvořilost, hrabě de Cadenet nemohl nic vyčísti.

Když se loučili před jeho hotelem, přistoupil hrabě k Barbaře Harding a tiše ji řekl:

"Uvidím vás opět, Miss Harding, a to brzy, dříve nežli se nadějete."

Barbara nemohla tušiti, co se děje v mysli hraběte. Kdyby byla tušila, byla by se zděsila hrůzou; jeho oči mluvily divnou řečí, takže Barbara onoho večera nevěděla sama, zda se má zlobiti či radovati.

Sotvaže hrabě de Cadenet vstoupil do svého hotelu, odkvapil okamžitě do pokoje, kde jej již Mr. Ward netrpělivě očekával.

"Rychle!" zvolal. "Musíme okamžitě odtud. Zítřka ráno zdvihají kotvy. Vaše úloha skončila sotva se započala; máte však k podobnému zaměstnání nesporné vlohy a budete-li se jednou někde ucházeti o místo, neopomenou vás doporučiti."

"To jsou nemístné řeči, Mr. Theriere," opáčil nakvašeně Mr. Ward. "Nevydal jsem se na tuto cestu pro pouhou zábavu, na vše nahlížím jako na svoji povinnost a prosím, abyste si vždy uvědomil, že jsem vaším představeným." Theriere pokrčil rameny. Ward nepostřehl ostrý záblesk jeho očí.

Oba důstojníci sbalili svá zavazadla, šli dolů do hotelové kanceláře, zaplatili svůj účet a několik minut poté převlékli se opět v malém hotelu na pobřeží do svých námořnických obleků. A za půl hodiny na to vystupovali již na palubu "Půlměsíce".

Billy Byrne si okamžitě všiml jejich příchodu. Mračil se na ně. Představovali pro něj bezprostřední autoritu - a Billy smrtelně nenáviděl jakoukoliv autoritu - vůbec nenáviděl zákon, právo a pořádek.

"Rád bych se tak s nimi setkal někdy v noci na Green Street," myslil si Billy.

Poté oba důstojníci vešli do kapitánovy kabiny; a Mr. Divine přišel za chvíli za nimi. Billymu bylo podivno, že v pohybech i tvářích všech čtyř mužů se jeví určitý, nepochopitelný spěch.

Několik slov z rozhovoru Divinea a Simmse, která Billy zaslechl, vzbouřilo jeho zvědavost. Chtěl se dozvědět více a proto, nedbaje na pravidla slušnosti a dobrého mravu, příkradl se zcela těsně ke kapitánově kabině a předstíral, že tam cosi čistí a zatím napínal uši, aby mu ani slovo neušlo.

A to, co slyšel, stálo skutečně za to. Jeho surové srdce se zaradovalo nad tím, že i lepší lidé jsou schopni podobných činů jako on. Divil se ovšem, že tak filigranský člověk, jako Divine by mohl mít prsty v takovém dobrodružství. Billyho názor o jediném pasažéru "Půlměsíce" doznal valné změny.

Hovořilo se o tom, že děd Barbary Harding jí odkázal dvacet milionů dolarů, které jí měly býti vyplaceny v den její svatby. Kromě toho měla vlastní jmění pět milionů dolarů a její otec Anthony Harding byl také několikanásobným milionářem.

Bylo umluveno, že Barbara má býti unesena Simmse a držena v zajetí za účelem získání výkupného. Divine, starý přítel Miss Harding dosvědčí, že byl také zajat. Přemluví Barbaru, aby se za něj provdala a teprve poté budou oba vydáni.

Výkupné a značná část jmění Barbary bude rozdělena mezi Simmse Warda a Therierea, a nepřítomného Glinkera.

Posádka lodi pak obdrží trojnásobnou mzdu. Divine pak tímto sňatkem získá dle ustanovení závěti pro sebe lehce deset milionů.

Ovšem, jak se později Billy dozvěděl, Divineovi nebyla známa doložka závěti, která určovala, že Barbara a její choť zdědí celý majetek pouze tehdy, bude-li manžel Barbary zvolen shodně jí a jejím otcem.

Schůzka v kabině byla rázem ukončena, takže Billy musil se skrčiti pod okenní rám, aby nebyl zpozorován. Jedině Theriere, který vycházel z kabiny první, letmo uviděl za okenním sklem rychle zmizící obličej.

Aniž by co řekl svým druhům, vyrazil z kabiny a hnál se po palubě jako střela; a za ohybem u vchodu do strojovny zahlédl prchajícího.

"Halo!" zvolal na něj. "Vraťte se!"

Billy se bezděky obrátil, zlověstně se zamračiv na svého pronásledovatele. Theriere poznal, že má co činiti s chlapíkem, který při nastoupení plavby málem by byl Warda přizabil.

"To jste vy, Byrne, co?" řekl nakvašeně. "Přijďte za okamžik do mé kabiny, musím s vámi o čemsi nutně hovořiti," dodal a vrátil se zvolna do své kabiny. Billy šel v patách za ním.

"Milý příteli," pravil Theriere, když se za nimi zavřely dveře kabiny, "nemusím se vás zajisté ptáti na to, co jste zaslechl z naší rozmluvy v kapitánově kabině. Kdybyste byl neslyšel vše, nebyl byste také odtamtud tak zmateně prchal. Chci vám říci následující: Držte jazyk za zuby a stůjte při mně v příštích dnech ať se děje co děje. Ti tam," řekl, ukazuje prstem na kapitánovu kabinu, "připravují svoje hlavy pro katovu oprátku; já se však nechci dáti jen tak zhola pověsiti. Chápete přece, že zbavíme-li se Divinea, že budeme mít mnohem větší sumu k rozdělení. Zvláště provedeme-li vše chytře. Provedení mého plánu vyžaduje součinnosti asi tři neb čtyř lidí."

"Vím, že nenávidíte Mr. Warda," pokračoval, "a že jste si právě tak jist, že ani Mr. Ward vás také nemá v lásce.

Budete-li státi při něm, Ward vás pravděpodobně okrade o celý váš podíl. Vězte také, milý příteli, že váš život jest ve velkém nebezpečí, pokud Mr. Ward jest na téže palubě jako vy. Chápete jistě, co tím chci říci?"

"Ano, ale nemám strach," řekl Billy Byrne. "Jen ať si se mnou něco začne a já ho padoucha zřídím, že ho nikdo nepozná!"

"To byste také dobře učinil," souhlasil Theriere. "Ovšem musila by se vám k tomu naskytnouti vhodná příležitost.

Avšak Ward není člověkem, který by vám tuto příležitost jen tak zhola poskytl. V příštích dnech dojde asi na naší lodi k přestřelce a chápete, že vám Ward může lehce prohnati lebku kulí a vymluvíti se na nešťastnou náhodu. Nepodaří-li se mu to okamžitě, podaří se mu to zajisté dříve než dojedeme do některého přístavu. Že jest něčeho podobného schopen, o tom přece nepochybujete! A spojte-li se se mnou, zbavíte se rázem Warda, Simmse i Divinea. Budete mít peněz, že nebudete věděti co s nimi a nebudete se alespoň musiti báti o svůj život. Nuže, co tomu říkáte? Chcete býti mým spojencem nebo mám jíti ke kapitánovi Simmsovi a k Wardovi a oznámiti jim, že jste vyslechl naši celou rozmluvu?"

"Samozřejmě, že půjdu s vámi," řekl Billy Byrne, "slíbíte-li mi slušný podíl na čistém zisku."

Theriere podal Byrnemu ruku.

"Moje slovo snad vám stačí," řekl suše.

Billy stiskl podávanou mu ruku.

"Dobrá tedy, ale měli byste mne také podrobněji vysvětliti své plány."

"Nyní k tomu není vhodná doba," odvětil Theriere; "někdo by mohl naši rozmluvu vyslechnouti, právě tak, jako vy před chvílí - posečkejte, řeknu vám vše, jakmile se k tomu naskytne lepší příležitost. Mezitím uvažujte o tom, kteří z vašich druhů by byli nejspolehlivější - potřebujeme jistě společnost as dvou neb tří mužů. A nyní jděte na palubu za svojí obvyklou prací, jakoby se bylo nic nestalo; budu-li s vámi zacházeti hruběji než jindy, pochopíte, že tak činím proto, abych nevzbudil zbytečné podezření."

"Dobře, rozumím, můžete se spolehnouti," odvětil Billy Byrne.

IV.

Billy Mallory.

Jakmile nastal soumrak, Simmsova loď zdvihla kotvy a záměřila k západu; vál vítr tak příznivý, že nemohli si přátí příznivějšího.

Všichni na palubě byli v dobré náladě. Posádka zapoměla na svoje roztrpčení, že v Honolulu jí nebylo dovoleno vystoupiti na břeh, poněvadž celá loď byla prosycena ovzduším dobrodružství, které viselo ve vzduchu. Cíl, za kterým pluli již od přístavu San Francisco, se vteřinu za vteřinou blížil.

Kapitán Simms a Divine se v duchu radovali nad šťastným osudem, který je dovedl do Honolulu právě v nejvhodnější okamžik a nad příznivým výsledkem Therierova poslání. Předpokládali dříve totiž, že Theriere se zdrží v Honolulu přinejmenším týden, než se mu podaří vetřít se do přízně Hardingovy - šťastný výsledek poslání, úspěšně vykonaného během půldne, všechny vedoucí na palubě "Půlměsíce" překvapil.

Ward byl také rád, že se nemusil tísňiti dlouho v ponižující maškarádě. Doufal také, že dobrodružné ovzduší příštích dnů mu poskytne příležitost ukojiti svojí pomstu, kterou v duchu proti Billy Byrneovi, jenž ho před několika týdny řádně zřídil. Theriere se tudíž ve svém úsudku nemýlil.

Billy Byrne namáhal všemožně svůj mozek, aby si z toho, co mu sdělil Theriere a z toho, co sám zaslechl v kapitánově kabině, učinil souvislý celek a určitou představu o úkolu, který ho očekával.

Uváživ bedlivě Therierův návrh, dospěl k názoru, že tak na každého účastněného připadne větší část. A pak šlo o podezřelý podnik - a to se hlavně Billymu zamlouvalo.

A kdyby se ještě jemu podařilo podvésti Theriera, jeho radost z dobrodružství by byla trojnásobná.

S těmito myšlenkami se zabýval, když v tom spatřil vycházeti z podpalubí Sawyera a Sanderse. Okamžitě je zavolal.

Když jim vyložil možnost výdělku, která je očekává, když se činně účastní spiknutí proti Simmsovi a Wardovi, souhlasili s ním oba a to s nebývalým nadšením.

Sawyer prohodil, že černý kuchař Blanco je jediný člen posádky, na kterého by bylo možno spolehnouti. Na Byrneovu žádost Sawyer slíbil, že zpracuje olbřímího EthioPIena k spolupráci.

Příštího dne od časného jitra pátrala hlídka "Půlměsíce" silně zvětšujícími skly po východním horizontě. Ke druhé hodině odpolední objevil se tmavší bod na severovýchodě.

"Půlměsíc" okamžitě změnil směr plavby a záměřil přímo na severozápad, aby jistojistě stihl směr lodi, jejíž obrysy se na obzoru stále a stále zvětšovaly.

Nový směr plavby byl zachováván tak dlouho, pokud bylo lze se bezpečně přiblížiti, aniž by hrozilo, že bude zpozorována její rychlá plavba. Pak teprve se "Půlměsíc" obrátil po větru. Když se pak Theriere přesvědčil, že loď, která se k nim kvapem blíží, jest "Lotos", nařídil, aby byla spuštěna a svinuta jedna plachta za druhou.

Na palubě "Lotosu", kdež nikdo neměl o blížícím se nebezpečí ani zdání, veselá společnost se nenuceně bavila. Teprve asi půl hodiny poté co "Půlměsíc" zarazil běh své plavby, byl zpozorován hlídkou "Lotosu".

"Plachetní loď na jihozápadě," zvolala hlídka ve strážním koši, "volá signály o pomoc!"

V mžiku všichni hosté i posádka Lotosu se hrnuli na palubu, aby spatřili neznámou cizí loď - bylo to skutečně příjemné vyrušení z jednotvárnosti nudné plavby.

Anthony Harding stál právě na velitelském můstku s kapitánem Norrisem; oba mužové záměřili dalekohledy na vzdálenou cizí loď.

"Jest to plachetnice," řekl kapitán Norris; "vše co mohu o ní říci, že na první pohled vypadá na palubě v pořádku. Její plachty jsou správně svinuty; loď jest také dobře obsazena - usuzuji to z toho, že na palubě vidím několik lidí, kteří nás dalekohledy pozorují. Změním náš směr a promluví s nimi - mají-li něco na palubě v nepořádku, uděláme pro ně, co bude možné."

"Dobře," souhlasil Harding, "učiníme pro ně vše, co bude možné."

A okamžitě sešel s můstku ke své dceři a ke svým hostům, aby jim sdělil, co se dozvěděl od kapitána.

"Jak je to vzrušující," zvolala Barbora Harding. "Ovšem není to opravdové ztroskotání, jest to však něco velmi podobného. Ubozí lidé, jistě zde úpí a strádají několik týdnů, kdybychom nebyli pluli náhodou kolem, jistě by zde uprostřed Pacifiku zemřeli hladem a žízni! Jistě nyní vzdávají díky Bohu a osudu, že nás sem k nim zavedl."

"Kdyby zde úpěli několik týdnů," prohodil Billy Mallory, "pak by jim nepomohl již nikdo jiný leč hrobník a kněz."

"Jste hrozný, Billy," odvětila Miss Harding. "Víte zcela dobře, že jsem vlastně chtěla říci několik dnů a ne týdnů - budou jistě vděční za vše, cokoliv pro ně učiníme. Hořím nedočkavostí, abych zvěděla jejich osudy."

Billy Mallory prohlížel cizí loď dalekohledem Mr. Hardinga. Náhle překvapeně vzkřikl.

"Při svatém Jiří! Jest to skutečně vážné. Na plachetnici hoří. Podívejte se, Mr. Harding," a podal mu opět skla.

Skutečně, Mr. Harding viděl na vlastní oči, že z plachetky se zdvihá sloup černého dýmu - ovšem nemohl pro vzdálenost viděti Mr. Warda, skrytého za kabinou a rozdmýčavajícího hořící hadry napuštěné olejem.

"U čerta!" zvolal Mr. Harding. "To je vskutku hrozné. Ti ubožáci nevědí co počítí. Podívejte se, spouštějí záchranné čluny!"

A odkvapil znovu na kapitánský můstek.

"Ano, vidím totéž co vy," řekl klidně kapitán Norris. "Divím se ovšem, že ještě před chvílí nebylo lze kouř pozorovati. Poručil jsem plouti plnou parou ku předu - kromě toho nařídil jsem, aby naše záchranné čluny byly připraveny ke spuštění pro případ, kdyby záchranné plachetnice pro jejich mužstvo nestačily."

"Ovšem, nechápu dobře," dodal kapitán po chvíli, "proč nebylo viděti na palubě paniku již dříve - pobíhají po palubě zmateně sem a tam teprve od té doby, co jsme se k nim těsně přiblížili-li."

"Za několik minut budeme míti o všem jistotu," odpověděl Mr. Harding. "Vše nasvědčuje tomu, že oni ubožáci se dozvěděli o vypuknutí ohně také teprve nyní."

"Přece není možné, aby se oheň šířil tak bleskurychle a aby posádka byla zachváčena takovou nemístnou panikou - skáčou do záchranných člunů jako střestění, ovšem, jak pravíte, sir, za několik okamžiků budeme s jistotou věděti na čem jsme, všechny dohady jsou předčasné."

Posádka "Půlměsíce" i důstojníci - pokud ovšem z "Lotosu" bylo zřejmo - vstoupili všichni do záchranných člunů a horečně rychle veslovali k blížící se jachtě; ovšem nikdo z "Lotosu" nemohl tušiti, že na "Půlměsíci" Mr. Divine nervosně přechází sem a tam po své kabině a že druhý důstojník Theriere udržoval oheň v klubku olejem napuštěných a čadících hadrů, kteroužto funkci mu světili Ward a Blanko, kteří sami naskákali do záchranných člunů.

Theriere byl rozmrzen obratem událostí, neboť sám si v duchu představoval vše zcela jinak. Když kapitán Simms a Ward vyložili posádce "Půlměsíce" svůj zákeřný plán, uvažoval Theriere o tom, že by měl v rozhodném okamžiku přivolati k sobě Blanka, Byrnea, Sanderse a Sawyera a bojovati po boku mužstva "Lotosu" proti svému vlastnímu kapitánu a jeho lidem.

Když vykládal tento plán Billy Byrneovi, zdůraznil mu, že chce v Mr. Hardingovi vzbuditi dojem, že jest Therierovi a jeho druhům zavázán neskonale vděčností a namluviti mu, že byli kapitánem Simmsem zlákáni a najati k službám, o jejichž pravé podstatě neměli až do posledního okamžiku ani ponětí.

"A pak," dodal Theriere, "až se všichni na jachtě budou domnívati, že jsme jejich nejlepšími přáteli, pak teprve se jich zmocníme a můžeme požadovati výkupné ne snad jen za jednoho, nýbrž při nejmenším za patnáct."

"Hlouposti!" zvolal Billy Byrne. "To jsou příliš divoké plány - to se jakživo nepodaří!"

Ovšem Theriere nechtěl vše provésti dopodrobna tak, jak to vyličil Billymu. Byl totiž mocně dotčen krásou a bohatstvím Barbary Harding a provedením svého plánu si chtěl jen zavázati Mr. Hardinga vděčností a pokusiti se o štěstí u Barbary, která jediná se měla státi jeho obětí. V tomto případě, kdyby se vše povedlo, jak si Theriere představoval - byl by sám nic neriskoval a svoji spoluúčasť s bandity by objasnil tím, že musil s nimi táhnouti za jeden provaz, právě proto, aby Barbaru mohl ochrániti před zákeřným útokem Simmse a Warda; pak může své spojence dáti do želez a vše se hladce urovná.

Leč Ward skřížil jeho plány tím, že mu poručil, aby hlídal doutnající hadry, vymlouvaje se na to, že sám musí se svými lidmi vzíti "Lotos" útokem, poukazoval též na to, že Theriere by byl Mr. Hardingem okamžitě poznán a celý jejich plán by rázem ztroskotal.

Věděli totiž dobře, že "Lotos", byť i byl pouhou zábavní jachtou, jest dobře opatřen palnými zbraněmi všeho druhu a že jakmile by někdo na jachtě tušil zradu, okamžitě by došlo ku střelbě, která by se posádce "Půlměsíce" mohla státi osudnou.

Původní Theriereův plán byl dobře vymyšlen a bylo zcela pravděpodobné, že by byl dosáhl ruky Barbary Harding - byl vzdělaný, uhlazený a zajímavý.

I jeho minulost, nehledě k dávnému skandálu ve svazku francouzského námořnictva, nebyla tak zlá.

A nyní v posledním okamžiku vše ztroskotalo. Theriere hořel pomstychtivostí. Ward podepsal svůj vlastní rozsudek smrti.

Záchranné čluny dopluly již zcela těsně k jachtě, která plula zcela zvolna. Na otázku kapitána "Lotosu", oč běží, kapitán Simms vysvětloval nehodu své lodi.

"Jsem kapitán Jones," volal, "na lodi "Clarinda", plující ze San Francisca do Jakohamy s nákladem dynamitu. Včera se nám roztříštilo kormidlo o úskalí a dnes vypukl v podpalubí oheň. V několika okamžicích pronikne oheň do skladu dynamitu. Prosím, vezměte nás na palubu a plujte plnou parou odtud. Nacházíme se všichni ve svrchovaném nebezpečí."

"Měli bychom si skutečně pospíšiti, že ano?" prohodil Mr. Harding.

"Je mi to vše velmi podezřelé, sir," odpověděl kapitán Norris. "Loď nemá předepsanou dynamitovou vlajku - a pak nehrozi nám v žádném případě nebezpečí výbuchu. Kdokoliv již dopravoval dynamit, musí přece věděti, že nevybuchuje zapálením, nýbrž nárazem. Ne, sir, zde není co v pořádku. Podívejte se jen dobře na tváře těchto lidí! Viděl jste kdy tolik šibeničnicků pohromadě?"

"Připouštím, že jejich vzezření není právě nejvábnější," odpověděl Mr. Harding. "Leč nebylo by slušno posuzovati lidi, které vůbec neznáme pouze dle jejich vzezření. Mám za to, že nám nezbývá nic jiného, než vzít je na palubu. Ostatně myslím, že vaše obavy jsou zcela bezpodstatné."

"Tedy váš příkaz, sir, zní, vzít je na palubu?" zeptal se kapitán Norris.

"Ano, kapitáne," odpověděl Mr. Harding.

"Stane se, sir," odpověděl důstojník udíleje mužstvu příslušné rozkazy.

Mužstvo "Půlměsíce" i se svými veliteli se drápalo po bocích jachty na palubu.

"Vypadá to, jako když tlupa pirátů přepadne loď," prohodil Billy Mallory, přihlížeje k tomu, jak Blanco poslední z posádky "Půlměsíce" přelezl roubení lodi.

"Hezčí nejsou!" prohodila Barbara Harding, bezděky se přivínujíc blíže ke svému společníku.

"Slovo "hezčí" se vůbec pro ně nehodí," odpověděl Billy. "Vidíte nyní alespoň, že jsem měl pravdu, když jsem nechtěl před

chvilí věřit tomu, že na kolenou vzdávají díky nebesům za to, že jsme je zachránili - vy jste si je ovšem tak představovala."

"Vzal-li jste si za úkol, snažiti se býti co možná nejnepříjemnějším společníkem, Billy," řekla žertovně Barbara, "pak vězte, že se vám to ohromně daří."

"Jsem rád, že se mně alespoň něco daří," zasmál se Billy. "V jiných věcech jsem vždy klidil jen neúspěch."

"V čem ku příkladu?" zeptala se Barbara.

"V úsilí přinutiti vás konečně k tomu, abyste řekla "ano" - alespoň jednou pro změnu."

"Jste hrozný!" zvolala Barbora. "Nedovedete být ani trochu zábavný - jak vás jen něco tak pošetileho mohlo napadnout?"

"Myslím, že zamilovati se do nejhezčího děvčete na světě není právě nejpošetilejším nápadem na světě!" zvolal Billy.

"Mlčte, někdo vás uslyší!"

"Nestarám se o to, uslyší-li mne někdo, či ne. Chtěl bych to vykřičeti do celého světa. Jsem hrd na to, že vás mám rád. Vy sama nevíte, jak vás mám rád. Věřte, Barbaro, dovedl bych za vás i život nasaditi a jistě bych děkoval za to Bohu, že mi k tomu poskytl příležitost! Ale - co se to děje! Bože!?"

"Ach! Billy! Co činí ti cizí mužové?" zvolala Barbara. "Vždyť oni střelí! Oni střelí na mého papá! Rychle, Billy! Učňte něco! Pro spásu boží, učňte něco!"

Mezitím dole na palubě "zachráněná" posádka "Clarindy" obklíčila Mr. Hardinga a kapitána Norrise a většinu posádky "Lotosu". V rukou se jim zaleskly hlavně revolverů. Třeskly rány.

"Chovejte se tiše," velel kapitán Simms "a nikomu nebude ublíženo."

"Co od nás chcete?" zvolal Mr. Harding. "Chcete-li peníze, vezměte si vše, co mám na palubě a odejděte od nás.

Můžete být ubezpečeni, že nikdo z nás vás nebude pronásledovati."

Kapitán Simms na tato slova vůbec nereagoval. Rozhlížel se kolem sebe jakoby něco hledal. A v tom jeho zrak padl na krásnou dívku, stojící s mladým mužem na hoření palubě.

Nebyl si jist, zda ona byla Hardingovou dcerou - bylo totiž na palubě "Lotosu" více dam. Stály uděšený za Hardingem a Norrisem."

Některé z nich byly mladé a krásné, leč Simmsovi stále cosi našeptávalo, že dívka na hoření palubě nemůže býti nikým jiným leč Barbarou Harding. Aby nabyl jistoty, nachýlil se ke lti, věda, že kdyby se zeptal Hardinga přímo, bylo pravděpodobno, že by okamžitě vyrušil pravý účel jejich vpádu na loď a zapřel svoji dceru.

"Kdo jest ona žena, kterou přechováváte na palubě!" zvolal kapitán Simms obviňujícím tonem. "Přicházíme sem, abychom to zvěděli!"

"Vždyť jest to moje dcera, opovážlivý človče!" vyhrkl Harding. "Kdo vám řekl, že..."

"Děkuji vám," pravil kapitán Simms škodolibě se usmívaje. "Chtěl jsem pouze míti jistotu. Haló! Byrne. Vy jste tam právě nejbliže - chopte se onoho děvčete!"

Billy Byrne okamžitě uposlechl rozkazu svého kapitána a řít se po schůdcích vzhůru na hoření palubu. Billy Mallory slyšel celou rozmluvu Simmse s Hardingem i jeho rozkaz Billymu.

Vyprostil se z objetí Barbary Harding, která se k němu pevně přimkla a běžel k vrcholu palubních schůdků.

Posádka "Lotosu" tomu všemu bezmocně přihlížela. Všichni byli drženi v šachu namířenými revolvery pirátů - dvě mrtvoly jejich kamarádů na palubě byly výmluvnými svědky toho, že jakákoliv provokace proti nataženým kokoutkům bambitek pirátů by byla bezúčelnou.

Billy Byrne nezaváhal ani okamžik. Vědomí, že nahoře na palubě jej očekává soupeř, jen rozdmýčovala jeho bojovnost. Bílé flanelové kalhoty, plátěné bílé střevíce a úbělová čapka Billy Malloryho byly dostatečným důvodem ku vraždě, právě tak, jako oranžová stuha v určitý částích Západní Čtvrti v Chicagu v den sv. Patrika.

Billy Mallory byl o něco starší než Byrne - as čtyřiaadvacet let - fysicky byli oba téměř stejní. Mallory po čtyři roky hrál u velkého Východního klubu pravou spojku a plná tři léta sklízel jeho klub vítězství za vítězství.

Jméno Malloryho bylo ve studentských kruzích proslaveno právě pro jeho atletickou zdatnost; leč v něčem byl v boji s Billym Byrnem, Mallory přece jen nenapravitelně handicapován - Mallory totiž byl gentleman.

Mallory stál nahoře na schůdcích - kdyby byl stál na jeho místě Byrne, byl by svého protivníka nemilosrdným kopnutím do hlavy srazil dolů; leč Billy Mallory ve svém dokonalém gentlemanství nebyl schopen podobného zbabělého triku.

Barbora, tisknouc se k zábradlí, chvěla se hrůzou, vidouc, jak její ochránce zavravoral a téměř se shroutil k zemi. Pak viděla, jak se vzpamatoval a zoufale se znovu vrhl ku předu proti surovému útočníku.

A Byrne přivítal opět svoji oběť těžkými háky z prava i z leva, až se Mallorymu hlava zakolísala a brutální ranou pod pás.

Mallory bojoval s houževnatostí buldoga a posléze se mu zdařilo sevřít Byrneho a strhnouti ho na palubu.

Tam se oba váleli. Byrne kopal, škrábal, kousal, kdežto Mallory se snažil poslední svojí již již mizící silou sevřít krk svého protivníka.

Převaha Byrneho byla zcela zřejmá; vyprostil se částečně z Malloryho sevření a vida, že soupeř slábne, zdvihl a zasadil sokovi, jsoucímu téměř v bezvědomí, as půl tučtu příšerných ran do hlavy.

Barbara Harding, uděšená, odvrátila hlavu od Malloryho zkrvavené a zohavené tváře. Byrne odhodil bezvládné tělo soupeře neurvale stranou. Barbara si vzpomněla na Malloryho slova, která ještě před chvílí pokládala za prostý konvenční tlach: "I svůj život bych pro vás, Barbaro, neváhal obětovati, ještě bych Bohu děkoval za příležitost, kterou mi k tomu poskytl!"

"Ubohý hoch! Jak brzy se mu naskytla tak příšerná příležitost!" zalkala Barbara.

A v tom již hrubá ruka dopadla na její rámě.

"Haló, vy!" zařval na ni hrubý hlas. "Rychle odtud!" a surově byla strčena ke schůdkům. Instinktivně se vzpírala. A tu Byrne zakroutil jí paži tak surově, že bolestí vzkřikla a smrtelně zbledla.

Zasadil mu dvě rány do čelisti s pravidelností elektrického kladiva...

"U čerta, pojďte," zamručel Billy Byrne, "a nechte toho opičího kňučení nebo vám zavřu pus!"

Anthony Harding zlobně zaklel a vrhl se ku předu, chtěje brániti svoji dceru, leč hlaveň Wardovy pistole srazila jej v bezvědomí k zemi.

"Jděte s ní opatrně, Byrne!" vzkřikl kapitán Simms, "nesmíte jí ublížiti - za mrtvolu bychom nic nedostali."

Barbara k smrti poděšená nechala se vésti. Spustili ji do člunu.

Poté kapitán Simms nařídil Wardovi, aby prohledal jachtu a odebral všechny střelné zbraně, které se nalézaly na palubě.

Pak zanechal Simms na "Lotosu" šest svých mužů, kteří měli držeti jeho posádku v šachu; z posádky "Lotosu" si pak vzal šest mužů na "Půlměsíc", kteří měli nahraditi oněch šest.

Barbara byla dopravena na "Půlměsíc". Plachty "Půlměsíce" byly napnuty a za půl hodiny na to plul již ostře k jihu následován "Lotosem". Simms udržoval jižní směr během plných osmačtyřicet hodin, aby se vyhnul setkání s paroloděmi, které obstarávaly regulární transpacifickou dopravu.

Barbara byla zavřena v podpalubí, v malé nečisté kabině. Nespatřila nikoho kromě obrovitého černocha, který jí třikrát denně přinášel jídlo - které bylo ovšem takového druhu, že je téměř vždy vracela nedotčeno.

Po dvou dnech se opět kapitán Simms vrátil na "Lotos" s šesti muži jeho posádky a s dvojnásobným počtem svých lidí.

Sotvaže se piráti octli na palubě jachty, dali se do práce; zničili úplně kormidlo jachty; pod kotly uhasily oheň; poškodili stroje. Bylo holou nemožností, aby "Lotos" mohl stíhati "Půlměsíc". I uhelné zásoby jachty byly vysypány do oceánu: posléze i stěžně a plachty následovaly touže cestou jako uhlí a kormidlo.

Když kapitán Simms opouštěl "Lotos" se svými lidmi, podobala se jachta bídnému vraku. Harding, jeho hosté i posádka byli ponecháni na zničené jachtě svému osudu.

Barbara Harding zírala s hrůzou z okna své kabiny na vandalské ničení otcovy jachty. Když bylo po všem a piráti se vrátili na svoji loď, uvědomila si Barbara brzy poté, že "Půlměsíc" pluje plnou rychlostí ku předu.

A brzy "Lotos" zmizel z obzoru. Barbara zalkala a zoufale klesla na tvrdé lože, které naplňovalo celou jednu stěnu úzké kabiny - žaláře. A ubohý otec byl zanechán svému osudu.

A v tom byla vyrušena otevřením dveří kabiny. Prudce vyskočila, jsouc odhodlána brániti se proti komukoliv. Když však spatřila muže, který stál opřen o veřeje kabiny, ztrnula úžasem.

"Vy zde?" zvolala.

V.

Úskoky a lsti.

"Ano, Barbaro, jsem to já," řekl Mr. Divine; "díky Bohu za to, že jsem zde a že mohu pro vás učiniti to, co by učinil kterýkoliv muž pro ženu, která se octla uprostřed pirátů."

"Ale, Larry," zvolala udiveně Barbora, "jak jste se dostal na palubu této lodi? Co zde činíte mezi oněmi lotry?"

"Jsem zde zajatcem," odpověděl Mr. Divine, "právě tak jako vy. Mám za to, že nás oba zajali kvůli výkupnému. Unesli mne z Frisca. Vrhli se na mne a odvěkli mne na loď. Stalo se to právě oné noci než vyjeli."

"A kam nás chtějí zavléci?" zeptala se Barbara.

"Určitě to nevím," odpověděl Larry, "pokud jsem vyslechl jejich rozhovor, představují si to tak, že nás zavezou na některý odlehlý ostrov, který leží mimo obvyklou dráhu obchodních lodí. Existuje mnoho, ba lze říci tisíce ostrovů, které jsou navštěvovány loděmi sotva jednou za deset roků. Tam nás zanechají tak dlouho, pokud se nevrátí sami na místo, odkud mohou se bezpečně dorozuměti se svými agenty v M. S. Q. Až bude výkupné oněm agentům zapraveno, dopraví nás na jiný ostrov, ležící na obchodní trati, odkud nás naši přátelé budou moci odvésti nebo nás nechají na původním ostrově a sdělí pouze našim přátelům místo, na němž se skutečně nalézáme."

Barbara se dívala Mr. Divineovi upřeně do obličeje.

"S vámi asi příliš surově nezacházeli, Larry," řekla. "Vypadáte právě tak svěže jako kdykoliv jindy."

Mr. Divine lehce v tváři zrudl, čemuž se Barbara podivila, přesto však nechovala vůči Larrymu podezření.

"Ach ne," ujist'oval Larry spěšně Barbaru, "nezacházeli se mnou vůbec surově - a proč by vlastně se mnou surově zacházeli? Kdybych zemřel, nedostali by za mne žádné výkupné. S vámi je to Barbaro stejné a mám za to, že se nemusíte obávatí nějakého neurvalého zacházení."

"Snad máte pravdu, Larry," řekla Barbara, leč zoufalý výraz její tváře svědčil o tom, že nevěří tomu, že by banda pirátů na "Půlměsici" byla schopna s ní slušně zacházeti."

"Je mně velmi podivno," pokračovala Barbara, "že jste zajatcem na téže lodi jako já. Prostě to nedovedu pochopiti. Vždyť ještě před několika dny jsme od vás obdrželi dopis, jímž jste doporučoval mému otci jednoho z vašich přátel - byl to hrabě de Cadenet."

Mr. Divine opět zrudl. Horšil se sám na sebe, že se nedovede lépe ovládati. Kdyby si nyní nedal pozor na jazyk, bylo by pravděpodobné, že Barbara během půl hodiny na něm vše vyzví.

"Donutili mne k tomu," odpověděl, ukazuje na kabinu kapitána Simmse. "Snad právě kvůli tomu mne unesli. Hrabě Cadenet jest jakýsi chlapík jménem Theriere, druhý poručík "Půlměsíce". Vyslali jej k vám, aby zvěděl vaše plány; jsou to podlí lidé. Nebyl bych to nikdy učinil, kdyby mně byli nevyhrožovali, že mne zabijí."

Barbara na to nic neřekla - Divine však četl pohrdání v jejich očích.

"Nevěděl jsem, že využiji mého dopisu k tak nekalému účelu. Kdybych to byl věděl, raději bych byl zemřel, než bych to byl podepsal," dodal váhavě.

Barbara sesmutněla. Vzpomněla si na Billyho Mallory, který neváhal za ni obětovati svůj život. Srovnání toho ovšem nedopadlo příznivě pro Mr. Divinea.

"Zabili ubohého Billyho," řekla posléze Barbora. "Chráníl mne ze všech sil."

Mr. Divine pochopil běh jejich myšlenek. Hledal omluvu pro svůj hnusný čin; uvědomoval si, že přesto všechno události se pro něj vyvinují dosti příznivě.

"Billy by byl učinil lépe, kdyby se byl sklonil před nevyhnutelnou skutečností jako já," řekl. "Jsem živ a mohu vám přispěti ku pomoci. Kdybych byl mrtev, nebyl bych vám právě tak zhola nic platěn jako Billy, ba ani nyní bych vám byl nemohl pomoci. Jeho čin přesto, že byl hrdinstvím, vám neprospěl."

"Vzpomínka na něj však a na jeho čin vždy mně bude posilou," odvětila Barbara tiše. "Budu statečněji snášeti svůj osud a nadejde-li osudná chvíle, zemru právě tak statečně uvědomujíc si, že tam kdesi na onom světě bije pro mne oddané srdce."

Mr. Divine mlčel.

Po chvíli Barbara opět promluvila,

"Ráda bych byla chvíli sama, Larry," řekla. "Cítím se velmi nešťastná a nervosní. Snad se mně podaří usnouti."

Mr. Divine se uklonil a odešel z kabiny.

* * *

"Půlměsíc" udržoval po několik měsíců směr plavby přímo k jihozápadu. Na palubě se nic nezměnilo.

Barbora Harding seznavši, že ji nikdo neobtěžuje, dovolila po opětovaných prosbách Mr. Divinea, aby trávil většinu dne v jeho společnosti - donucovaly ji vlastně k tomu opuštěnost a strach.

Jednoho dne odpoledne setkala se na palubě s Therierem - poprvé od okamžiku, kdy byla unesena. Druhý poručík "Půlměsíce" uctivě zdvihl čapku; Barbara však si jeho toužebně vyčkávajícího pohledu vůbec nevšimla a ledově zírala přes něj ku předu, jakoby vůbec před ní nestál.

Theriere zrudl v obličeji a v prvním okamžiku kráčel dále, jakoby se chtěl spokojiti s jejím pohrdavým odmítnutím; po chvíli však se obrátil a oslovil ji.

"Mademoiselle Harding," řekl uctivě, "vím, že se na vás nemohu horšiti pro projev nedůvěry a pohrdání, kterým jste mne právě odmítla; mám však za to, že byste mne dříve měla slyšeti, než mne odsoudíte."

"Nedovedu si představit," odvětila Barbara chladně, "co můžete uvést na svoji obranu."

"Byl jsem hanebně podveden svými představenými," řekl Theriere, snaže se využiti příležitosti, kterou mu Barbara poskytla tím, že se s ním dala do rozhovoru. "Namluvili mně, že to vše jest pouhý žert, který Mr. Divine chce si ztropiti ze svých starých přátel, rodiny Hardingovy a jejich hostů. Nevěděl jsem o jejich hanebném záměru až do té doby, kdy "Lotos" byl uprostřed oceánu devastován a opuštěn - ovšem uvědomoval jsem si již dříve, že celý žert zachází až přespříliš daleko."

"Mr. Divine mně tvrdil," pokračoval Theriere, "že vy jste si vždy přála zažít něco skutečně vzrušujícího a dobrodružného, že jste byla unuděna šedi jednotvárného života dvacátého století a že jste toužila po zaslých romancích námořního života. Vyprávěli mi, že Mr. Divine jest velmi bohat a že v dohledné době vy se zaň máte provdati a že výlohy tohoto žertu, přesto že jsou obrovské, pro něj nic neznamenají. Zprvu se mně moje úloha, k níž jsem byl najat, nezdála nikterak podezřelou a nečestnou. Až do okamžiku, kdy jsme vrhli kotvy v Honolulu, domníval jsem se, že Mr. Divine si najal naši loď za účelem pouhé zábavné jízdy po jižním Pacifiku. Jak vidíte, mademoiselle, byl jsem právě tak oklamán jako vy. Dovolíte, prosím, abych vzhledem ke stejnému osudu se opovážil nazývati se vaším přítelem. Ujišťuji vás, že uprostřed této bandy pirátů budete jistě potřebovati pomoc a oporu silné ruky přítele."

"Komu z vás obou mám věřiti?" zvolala Barbora. "Mr. Divine mně tvrdil, že také on byl do této hnusné aféry zavlčen násilím, ba dokonce, že mu bylo vyhrožováno i smrtí, nevyhověl-li by jejich příkazům."

Výraz Therierovy tváře svědčil o jeho pochybách.

"A jak vám vysvětlil dopis, kterým jsem se uvedl k vašemu otci?" zeptal se Theriere.

"Tvrdil, že byl revolverem donucen k jeho napsání," odvětila Barbara.

"Prosím, pojdte se mnou mademoiselle Harding," vyzval ji důstojník. "Doufám, že se mně podaří vás přesvědčiti, že vztahy Mr. Divinea s kapitánem Simmsem nejsou tak nepřátelské, jak by se zdálo dle jeho líčení, kdyby bylo skutečně pravdivé."

A domluviv vykročil k chodbě vedoucí k důstojnickým kabinám. Barbara Harding zaváhala.

"Prosím, mademoiselle, neobávejte se," ujišťoval ji Theriere. "Uvědomte si, prosím, že jsem vaším přítelem a že snažím se vám podati jen důkaz pravdivosti svých tvrzení. Jest přece ve vašem zájmu, abyste se přesvědčila, kdo na palubě jsou vaši přátelé a kdo vaši nepřátelé."

"Dobře," odvětila Barbara, "nemůže zde mně nikde hroziti větší nebezpečí, než ono, které jsem prožila."

Theriere ji vedl přímo do své kabiny, napomínaje, aby se chovala tiše. Pak zavřel tiše dveře a opatrně zaklopl zámek. Barbara pozorovala Theriereovo počínání chvějíc se úzkostí a strachem.

"Přistupte blíže," zašeptal Theriere, ukazuje jí na pažení nad svým lůžkem. "Uznal jsem, že bude pro mne výhodné, budu-li věděti, co se děje ve vedlejší kabině. V pažení najdete malý, kulatý otvor, přímo nad hlavou lůžka. Přiložte k otvoru ucho a pozorně naslouchejte. Myslím, že je vedle uvnitř právě Divine."

Barbara, přesto, že byla uděšena, poslechla a učinila, jak ji Theriere žádal.

Zprvu nerozeznávala nic, než zmatený shluk hlasů a cinkot sklenic.

Chvíli tak stanula tiše, majíc ucho přitisknuto těsně k malému otvoru. A pak již rozeznala zřetelně hlas kapitána Simmse.

"Říkám vám, člověče," pravil Simms, "že se to nedalo jinak provést a mám vašeho vyčítání a vytýkání chyb právě až po krk."

"Já vám nevytýkám chyby Simmsi," ozval se druhý hlas - Barbara okamžitě poznala Divinea, "přesto, že mám za to, že jste neměli "Lotos" tak devastovati. Když se "Lotos" nenavrátil, nebudeme se ani my moci objeviti před civilisovanými lidmi. Kdybychom byli jachtu poškodili tak dalece, abychom mohli z jejího dosahu uniknouti, a až by pak Miss Harding po našem sňatku byla vrácena svému otci, měl by tento jistě takovou radost, že by upustil od veškerých zákroků proti vám."

"A ještě něco; měl jste v úmyslu žádati výkupné za nás oba, za Miss Harding a za mne, aby byla do důsledků dodržena fikce, že i já jsem byl unesen. Než jak to míníte docílit, je-li Mr. Harding mrtev? Myslíte snad, že Miss Harding nepodnikne vše možné i nemožné, aby uvedla v chod stroj spravedlnosti, stalo-li se něco jejímu otci a jeho hostem?" Barbara odvrátila hlavu od pažení a zbledla. Ohlédla se na Therierea.

"Slyšela jsem již dosti, děkuji vám, Mr. Theriere," řekla Barbora.

"Jste tedy již přesvědčena, že jsem opravdu vaším přítelem?" zeptal se Theriere.

"Jsem přesvědčena, že Mr. Divine mým přítelem není," odvětila Barbara ostře a popošla ke dveřím.

Theriere ji spaloval svými pohledy. Byla vskutku okouzlující. Theriere se nepamatoval, že by byl kdy spatřil hezčí děvče. Pociťoval mocnou touhu sevřít ji v náručí.

Theriere nikdy nedával uzdu svým vášním a chtíčům. Cokoliv kdy chtěl, uznal si, byť i násilím. Postoupil o krok k Barbaře Harding. Barbara spatřila v jeho očích zlověstný oheň a proto bezděky couvla ke dveřím.

Theriere již již se na ni chtěl vrchnouti, než v tom se opanoval, uvědomiv si svůj původní plán, podmíněný doslovným splněním poslední vůle jejího děda, že totiž příští choť Barbary musí býti zvolen shodně jí i jejím otcem.

Nezbývalo, než spokojiti se prozatím s úkolem rytířského ochránce - role milovníka byla předčasnou.

Barbara udeřena sledovala jeho pohyby.

"Promiňte, Miss Harding," řekl Theriere, "dveře jsou uzavřeny na zástrčku, otevírám vám," a otevřel dveře dokořán, aby mohla volně vyjít. "Zavřel jsem na zástrčku, poněvadž jsem se obával, aby nás někdo nevyrušil."

A mlčky se oba vrátili na palubu. Svěží vítr Therierea úplně vzpamatoval, takže byl úplně pánem sebe a dokonale mohl opět hráti svoji vypočítavou roli, kterou měl skvěle promyšlenou.

Chtěl pouze docílit, aby se vetřel do myšlenkového okruhu Barbary Harding; nechtěl na ni působiti násilím; chtěl pouze, aby uznala jeho služby, které mohly usnadniti její překerní stav uprostřed bandy lotrů.

Dotkl se uctivě čapky a připomenuv jí, by se, kdykoliv bude čehokoliv potřebovati, na něj obrátila, vzdálil se.

Barbara, osaměvši, zahloubala se do ponurých myšlenek. Nemohla pochopiti, jak Larry Divine, dávný starý její přítel se mohl dopustiti vůči ní a jejímu otci něčeho tak hanebného.

Ani Theriereovi nemohla úplně věřiti, leč jeho líčení událostí přece jen znělo pravděpodobněji. Proč však mu nedůvěřovala, když se sama na místě přesvědčila o pravdivosti jeho slov?

Když tak stála zamyšlena u pažení lodí, přešel těsně kolem ní Billy Byrne. Spatřiv ji škodolibě se usmál. Jak ji nenáviděl! Ne, že by mu snad někdy byla ublížila, leč proto, že představovala stělesnění všeho toho, co se od mládí naučil nenáviděti.

Její vláčná bílá pleť, její jemné modelované ruce, její štíhlá postava a vkusný, přesně padnoucí oblek, to vše jej dráždilo, jako červená látka býka. Uvědomoval si, že ona na něj pohlíží jako na inferiorního tvora.

Upřený Byrneův pohled probudil Barbaru z její lethargie. Obrátila se a podívala se ostře na Byrnea. Okamžitě poznala, že stojí před ní tentýž surovec, který ubil Billy Malloryho. Z očí jí sršely blesky nenávisti a pohrdání.

Pocit hnusu, který zachvátil její nitro byl tak mocný, že se neudržela a zvolala bezděky.

"Zbabělče!"

Billy Byrne se výhružně zamračil a stanul těsně u Barbary.

"Co to má být?!" zavrčel. "Nezahrávejte si se mnou nebo vás naučím, jak se se mnou má hovořiti!" a zdvihl pěst, aby ji udeřil.

VI.

Surový výstup.

Billy Byrne se domníval, že Barbara se uhne před jeho ranou - byl by se rád pásl na jejím strachu. Kellyho banda mívala ve zvyku prováděti se ženami podobné neurvalé žerty. Největším potěšením by bylo pro Billyho, kdyby byla Barbara křičela zoufale o pomoc.

Leč v tomto případě se Billy náležitě zklamal. K jeho nemalému údivu Barbara se vůbec nezalekla, nýbrž napřímila se, postavila se statečně proti němu a zírajíc na něj ocelově chladnými a nebojácnými očima, řekla znovu:

"Zbabělče!"

Billyho ruka téměř již dopadla na Barbaru; leč v tom zaváhal. Proč, sám nechápal. Bylo by to možno, aby se bál slabé dívky?

A právě v tomto okamžiku se objevil na palubě Theriere.

Okamžitě pochopil situaci a jedním skokem se ocitl mezi Billym Byrnem a Barbarou Harding.

"Tento člověk se opovážil vás osloviti, Miss Harding?" zvolal Theriere. "Chtěl vám snad ublížiti?"

"Mám za to, že by se byl neodvážil mne udeřiti," odvětila Barbara, "leč přece mne ohrožoval. Jest to onen padouch, který zavraždil ubohého Mr. Malloryho na palubě "Lotosu"."

Theriere se rozlobeně obrátil k Byrnemu.

"Jděte do podpalubí!" vzkřikl na něj. "Vyřídíme si to spolu později. Kdyby zde nebyla právě Miss Harding, vyrazil

bych vám život z těla. Dovolíte-li si ještě jedenkrát něco podobného, proženu vám kuli hlavou."

"Jen si žvaňte jak chcete!" zachechtal se Billy Byrne. "Znám vaše spády; nehrejte si se mnou. Na celé lodi není člověka, který by si chtěl se mnou zahrávat - víte?" A než se Theriere nadál, dopadla tvrdá pěst na jeho bradu, takže se skácel v bezvědomí Miss Harding k nohám.

"Vidíte, jak dovedu zatočiti s lidmi, kteří si chtějí se mnou hrát?" řekl vychloubačně Billy Barbaře a vytáhl z Theriereovy zadní kapsy obrovský revolver.

"Myslím, že tu bouchačku budu co nejdříve potřebovat," poznamenal.

Pak kopl surově v bezvědomí jsoucího Theriera do obličeje a šel zvolna ke přídi.

Barbara Harding byla zaražena výbuchem surovosti a krutosti, jehož právě byla svědkem. Nikdy v životě dosud ani nesnila o tom, že by mohl někdo býti tak surový, bezectný a hnusný.

Ovšem Barbara Harding neznala nepsané zákony, platící mezi Grand Avenue a Lake Street a od Halstedu k Robey, kde jsou názory na mužnost a statečnost odlišné od názorů kulturního světa.

Když se po chvíli vzpamatovala, běžela do chodby ke kabinám a volala o pomoc.

Okamžitě se na palubě objevili kapitán Simms a první poručík Ward, oba s těžkými revolvry v rukou.

Barbara ukázala na Therierea, ležícího na zemi a vysvětlila několika slovy, oč běží.

"Učinil to ten padouch Byrne," řekla. "Nyní je na přídi - ukradl Mr. Therierovi revolver."

Několik mužů z posádky obstoupilo Therierea.

"Haló, vy," zvolal na ně kapitán Simms, "odneste Mr. Theriera dolů do jeho kabiny a otřete mu obličej studenou vodou. Mr. Warde, vezměte z mé skříně brandy a vpravte mu ji do úst. A vy ostatní vezměte si háky a sekery a hleďte, ať ten pes se nedostane na palubu živý. Držte ho v šachu, dokud vám nepřinesu revolvery!"

Kapitán Simms odkvapil do podpalubí, dva lidé odnesli Therierea do jeho kabiny, Mr. Ward šel pro brandy. Za okamžik se kapitán vrátil na palubu s puškou a několika revolvry.

Muži z posádky se shromáždili před ústím chodby, vedoucí na příď. Někteří z nich žertovali se zajatcem, který byl v podpalubí na přídi.

"Pojďte raději nahoru a dejte se zabít," volali na Byrnea. "Rozsekáme vás sekýrami na kaši a až vás pak pošleme domů, nikdo vás nepozná!"

"Tak to pojďte zkusit za mnou sem dolů," řval na ně Billy Byrne. "Stačím na vás na všechny, i když si jednu ruku strčím do kapsy!"

"Kapitán si šel pro bouchačky, Billy," zvolal Sawyer. "Pojďte raději sám nahoru a nějak se všechno srovná."

"Ani mne nenapadne. Jsem zde a zůstanu zde. Než půjdu odtud, ještě vás několik odpravím - a proto kdo je mým přítelem, ať se drží stranou, ať něco neslízne."

A vtom se vrátil právě na palubu kapitán Simms s puškou a s oběma revolvry. Jeden dal Sawyerovi, druhý Sandersovi a pušku Wilsonovi.

"A nyní půjdeme, chlapci, dolů," vyzval je kapitán, "a vytáhneme Byrnea na palubu. Půjde-li to, zmocněte se ho živého - ale zmocněte se ho."

Sawyer, Sanders a Wilson se ani nehnu.

"Nuže, rychle, hněte se," pobízel je kapitán Simms.

"Myslím, že jste řekl 'půjdeme'," prohodil jeden z lodníků.

Simms, zrudnuv zlostí, rozhlížel se, kdo se opovážil jej urazit.

"Kdo to byl?" zařval. "Ukažte mi toho lumpa. Ukažte mi ho, ať mu dám rádně za vyučenou. A vy," obrátil se k Sawyerovi, Sandersovi a Wilsonovi, "vy zbabělí padouši, honem dolů, sice vás tam skopám."

Samozřejmě, že nikdo z oněch tří se ani nehnu. Simms zrudl a zase po chvíli zbledl. Byl tak rozloben, že mu téměř z úst stříkala pěna, nadával svým lidem a vyhrožoval jim vším možným i nemožným.

Než vše to nebylo nic platno.

"Kapitáne," promluvil posléze Sawyer, "kdokoliv půjde k němu, půjde si pro smrt. Učiníme lépe, vyhladovíme-li ho."

"To je hloupost, vyhladovět někoho," zamručel kapitán Simms. "Myslíte si snad, že zde budu civět celý týden a čekat, až ten padouch chcípne, snad proto, že mám na palubě několik zbabělých bab? Ne, ne! Půjdete hezky pro něj a přivedete ho živého neb mrtvého," a výhružně se rozehnal na Sawyera, Sanderse a Wilsona, kteří stáli stranou z dosahu Billy Byrneovy bambitky.

Co by se bylo dále dělo, kdyby kapitán Simms byl dále nutil své lidi k útoku, to nelze říci, neboť v rozhodné chvíli se objevil na palubě Theriere.

"Co se stalo, sir?" zeptal se Simmse. "Mohu vám snad pomoci?" Měl potlučenou tvář - leč bylo zřejmo, že zranění nezanechá po sobě viditelných následků.

"Ach!" zvolal kapitán. "Tedy vy nejste mrtev po tom všem, co se stalo? Na tom ale nesejde. Musíme toho padoucha dostat ven - a ti zbabělí psi se nechtějí ani hnouti."

"Má vaši bambitku, sir," řekl Wilson, "a věřte, že by byl šťasten, kdyby mohl kulí z ní někoho z nás provrtati."

"Přenechte starost o něj mně, sir," řekl Theriere kapitánovi. "Nebudeme přece marně dávat v šanc životy našich lidí."

Kapitán byl nesmírně potěšen tímto neočekávaným rozuzlením situace, do které se svojí ukvapeností sám přivedl. Jak ovšem chtěl Theriere přivést k rozumu vzpouzejícího se Byrnea, aniž by tím riskoval svoji kůží, to ovšem nechápal.

"Nyní odtud, sir, i s vašimi lidmi odejděte, uvidím, co se dá dělat," řekl Theriere kapitánovi.

Simms této výzvě vyhověl.

Celá posádka se shromáždila na protilehlém místě paluby, přihlížejíc, jak si Theriere bude počínati. Barbara Harding stála za nimi, fascinována ponurou tragedií, která se před jejíma očima odehrávala.

Theriere vkročil a nachýlil se do chodby, očekávajícímu Byrneovi vstříc. A v té chvíli třeskl výstřel a kulka hvízdla

Theriereovi kolem hlavy.

"Nechte toho, Byrne!" zvolal Theriere. "To jsem já, Theriere. Nestřelejte. Chci s vámi mluvit."

"Žádné opičiny," zavrčel Byrne. "Podruhé již nestřelím vedle!"

"Chci s vámi rozumně promluvit, Byrne," řekl Theriere tiše, "sejdu k vám dolů."

"Živ se sem dolů nedostanete," odsekl Byrne.

"Nežvástějte Byrne," odvětil klidně Theriere. "Jsem beze zbraně. Můžete mně přiložit revolver ke spánku a přesvědčíte se o tom. Jsem jediným člověkem na palubě, který vám může zachránit život - jediný člověk, který také vám chce zachránit život, a má pro to své důvody, ovšem musíme si o tom promluvit a takto nemůžeme, poněvadž by nás někdo mohl slyšet. Budete-li vůči mně slušný, bude i s vámi slušně naloženo. Nepřistoupíte-li na můj návrh, odejdu a bude po vás veta. Buďte přece rozumný, dejte pozor, jdu k vám," a aniž by čekal na odpověď vklouzl do chodby, spojující příď s palubou a zmizel ostatním z dohledu.

I Billy Byrne uznával, že Theriere jest odvážný muž, Simms a celá posádka pak, nevědouce o vzájemných vztazích Theriere a Billym Byrnem považovali jeho čin za div odvahy.

Theriereův kurs stoupl u členů posádky "Půlměsíce" o celých sto procent; protože, či snad právě protože to byli téměř veskrze vydědenci lidské společnosti, dovedli ocenit takovouto fyzickou zdatnost. I Barbara Harding v onom okamžiku obdivovala Theriereu, uvědomujíc si, že tak lehkovážně hazarduje se životem a smrtí. Litovala v duchu, že Theriereu podezírala - je-li někdo tak statečný, jistě jest i čestný.

Sotvaže stanul Theriere před Billym Byrnem, ucítil chladivý dotek hlavního vlastního revolveru na svém spánku. Usmál se, Byrne si jej podezřívavě prohlížel.

"Poslyšte, milý příteli Byrne," řekl Theriere, "bylo by ode mne holým šílenstvím, kdybych vám chtěl namluvit, že toto vše činím z pouhé lásky k vám. Ve skutečnosti vás pouze potřebuji. Náš plán se nám nezdaří, nebudeme-li na něm pracovat spojenými silami. Byl jste šílený, když jste mne před chvílí udeřil. Víte přece, že jsme se spolu dohovořili o tom, že budu-li se vůči vám chovat hrubě, že činím tak pouze proto, abych odvrátil eventuelní podezření. Dnes pak jsem musil předstírat před mademoiselle Harding, že jsme nepřáteli na život a na smrt.

"Kdybych byl tušil, že mne chcete skutečně udeřiti, byl byste býval mrtev dříve, než byste byl zdvihl ruku. Překvapil jste mne, aniž bych se toho byl nadál; ale nechme toho - co se stalo, stalo se - chci na to zapomenouti a pomoci vám z vaší trapné situace. Co tomu říkáte? Pak půjdeme dále za svým cílem, jakoby se bylo vůbec nic nestalo."

"Já jsem nevěděl, že to myslíte doopravdy," odvětil Billy, "jinak bych to nebyl učinil."

"Dobře, my si již rozumíme," odvětil Theriere, "ale co vy, vylezete odtud, když smluvím s kapitánejn, že dostanete za svoji vzpouru pouze dva nebo tři dny želez? Do želez musíte, aby se kapitán nekompromitoval; zavazují se vám však, že budete přesto dostávat úplnou stravu a že s vámi bude zcela slušně zacházeno."

"Jděte tedy napřed sjednat vše s kapitánem a přijďte mi říci výsledek vašeho jednání. Nevěřím nikomu, ani vám. Ale chraňte se, pakli...!"

Theriere se vrátil na palubu a poodešel s kapitánem stranou.

"Nechce jíti po dobrém ven, nezaručíme-li mu, že ho nestihne více, jak dva neb tři dny v železech s úplnou stravou a bez bití. Mám za to, sir, že tímto způsobem se celá záležitost nejlépe urovná. Pamatujte, že nyní nemůžeme postrádat ani jediného muže - chceme-li Byrneho potrestati, máme k tomu času více než dosti."

"Jednáte rozumně, Mr. Theriere," řekl kapitán. "Přenechám vyřešení této záležitosti úplně vašim rukám - naložte s oním chlapíkem jak vám libo, vás se vše také hlavně týká."

Theriere se okamžitě vrátil na příď a za chvíli se odtamtud vynořil s Billym Byrnem, který si pak odpykal dva dny v železech.

Tak skončila tato epizoda - její důsledky sahaly ovšem dále, než se původně zdálo.

Předně v srdci Theriereově se zakořenila příšerná nenávist vůči Byrneovi; ovšem již dříve uvažoval o tom, že až Billyho nebude potřebovat, že jej musí odklidit se světa - pro vlastní bezpečnost, nyní však k tomu přistoupila osobní zášť. Barbaře Harding pak tato příhoda ukázala Theriereu v úplně novém světle - výsledek toho byl, že Theriereovi důvěřovala.

Pokládala jeho zákrok za výraz neskonaleho hrdinství, Billy Byrne pak se jí příšerně zhnusil.

Brutalita Billyho tak mocně na ni působila, že se často ve spánku vzbudila při vzpomínce na onu hroznou chvíli.

Když Billy byl propuštěn ze želez, stalo se, že se několikrát setkal s Barbarou na palubě. Všiml si, že se vždy odvrátila od něj s výrazem odporu a hrůzy v tváři; byl překvapen, že toto jeho částečné vítězství v něm nebudí pýchu jako kdysi, naopak uvědomoval si, že jeho nitro jest zmítáno podivným, dosud neznámým soucitem - a nenáviděl ji tím více. Dříve ji nenáviděl pro její skvělý zevnějšek, nyní pak ji nenáviděl kvůli sobě samému.

Theriere nyní časlo dlel ve společnosti Barbary. Divineovi se vyhýbala; ovšem na radu Theriereu nesdělila mu, že ví o jeho věrolomnosti.

"Jest výhodnější, zamlčíte-li před ním, co víte," řekl Theriere, "alespoň se vždy dozvíte pravdu. Víte nyní na čem jste a nemusíte se obávat, že byste znovu padla do jeho léčky. Prosím, sdělte mi vše, co vám řekne a tak nejlépe spojenými silami budeme moci proti němu bojovati - a hlavně nevyhýbejte se mu příliš nápadně, aby nepojal vůči nám podezření."

"Mám dokonce za to, že by bylo nyní vhodné, udržovati jej v domnění, že se hodláte za něj provdati. Myslím, že by pak zapomněl na svoji ostražitost a tím by bylo valně usnadněno vaše osvobození."

"Ach, Mr. Theriere," zvolala Barbara, "pochybuji, že bych dovedla dobře sehrát tuto úlohu. Nechápete snad ani, jak nyní, když jsem jej poznala, jej hluboce nenávidím. Již několik let mne prosil, abych se za něj provdala, a přesto, že mně nebyl nikdy valně sympatickým, přece byl dobrým přítelem - jeho vytrvalost pak žádala, abych mu alespoň věnovala své přátelství. A nyní, když jej vidím vedle sebe, bezděky se chvěji, jakoby se vedle mne plazil jedovatý had. Hnusím si zradu."

"Chápu vás, mademoiselle," odvětil Theriere úlisně, "vím, že Divine nezaslouží nic, leč vaše pohrdání; doufám však, že dovedete se opanovati, dokud jeho vlastní zrada nám nenaznačí cestu k vašemu osvobození. Věřte, že když dovede zraditi vás, dovede právě tak a ještě snad rychleji zraditi Simmse a Warda. Byl by sto je zraditi, jakmile jen by se k tomu naskytla příležitost. Myslím, že by bylo lze jej snadno přemluvit, aby se násilím zmocnil velení na lodi a zamířil zpět do San Franciska neb do nejbližšího civilisovaného přístavu. Kdybyste mu opatrně vnukla tuto myšlenku a upozornila jej, že se domníváte, že já bych se dal získati pro její uskutečnění. Mohu vám zaručiti spoluúčast několika členů posádky, právě as tolika, kolik by jich bylo zapotřebí k násilnému zákroku."

"Budu o vašem návrhu uvažovati, Mr. Theriere," odvětila Barbara, "a děkuji vám za vaše šlechetné city. Jen samo nebe ví, jak zde uprostřed tolika nepřátel potřebuji přítele! Ale co je, Mr. Theriere? Co se děje?"

Theriere během té doby, co Barbara hovořila, těkavě se ohlížel k jihovýchodu. A překvapeně zvolal:

"Vidíte, mademoiselle, tam ten mrak? Budeme překvapeni těžkou bouří. Bude to zde co nevidět. Učiníte nejlépe, sejdete-li dolů do podpalubí, mademoiselle!" A odkvapil.

VII.

Bouře a zmatek.

Bouře překvapila "Půlměsíc" úplně z nenadání. Zrodila se z úplně jasného nebe. Kormidelník i hlídka ve stěžením koší byla by ještě půl minuty před tím, než druhý poručík Theriere svolával horečně všechny na palubu, přísahala, že horizont je úplně jasný.

Dříve než kapitán Simms se objevil na palubě, nařizoval již Theriere mužstvu, aby chvatně svinovalo plachty; přesto, že pracovali jako šílení, bylo viděti, že jejich úsilí bude více méně marným.

Obloha i moře se zabarvily do temněžluta; a od západu se bleskurychle blížil černavý mrak, šinoucí se těsně při hladině. Naříkavý svist, který provázal první úkazy, změnil se v hromový třesk.

A v tom prudký náraz vichřice udeřil do boku "Půlměsíce" a serval se stěžňů zbývajících plachty, jakoby to byly pouhé cáry papíru; za plachtami pak následoval s příšerným praskotem hlavní stěžň, který praskl ve výši as deseti stop nad palubou.

Vršek stěžně dopadl na roubení lodi tak prudce, že všichni, kteří stáli na palubě, nárazem byli smeteni k zemi. Kapitán Simms prchal s místa hrůzy, vyrážel z hrdla pusté kletby, kterých si nikdo nevšímal a udílel rozkazy, kterých nikdo nedbal.

Theriere, citě sám určitou zodpovědnost za osud lodi, hleděl si palubních otvorů. Ward s hrstkou mužstva snažili se sekeraми odstraniti trosky stěžně, které prudce narážely na pažení a hrozily je rozbítí.

Rozbouřené moře se dmulo každou minutu hrozivěji a hrozivěji. Malý stožár na přídi mohl udržovati směr lodi proti větru pouze krátkou dobu a tak ji zachránil od pohlcení vlnami - Theriere a i ostatní byli v duchu přesvědčení, že to jest pouhé prodlužování agónie lodi.

Každý zkušený námořník musil viděti, že život "Půlměsíce" lze počítati již jen na hodiny, snad dokonce jen na minuty, méně zkušeným se zdálo, že každý náraz obrovitých vln jest nárazem posledním.

Vlny vysoké jako hory přelévaly se přes palubu jedna za druhou po celé délce lodi, takže bylo zholo nemožno existovati na palubě. Mužstvo se stěží ukrylo v podpalubí. Po obvyklé disciplíně nebylo ani stopy. Byla to směčka řvoucích, klejících, hádajících se zvířecích bestii, rvoucích se o přístup do podpalubních poklopů.

Ward a kapitán Simms se ukryli první do bezpečí. Theriere z velících zůstal na palubě poslední a snažil se, aby uchránil před dravým živlem pokud možno loď i mužstvo.

Pouze mezi jednotlivými nárazy vln bylo možno se dostat k palubním otvorům, vedoucím ke kabinám. Otvor na přídi byl po marném úsilí úplně ponechán svému osudu.

Billy Byrne stál na palubě vedle Theriere. Dosud nic podobného v životě nezažil. Stál poprvé úplně bezmocný smrtonosným, rozpoutaným živlům v tváři v tvář.

Billy viděl, jak jeho druhové, dříve suroví a sveřepí, se změnili v smrtelně bledé zbabělce, kteří se jeden přes druhého snažili vecpati se do bezpečnějšího podpalubí. Jediný poručík Theriere zachovával chladnou krev a nejevil bázně.

Byrne stál, jakoby děs a hysterické záchvaty svých druhů nevnímal. Když se Theriere na něj náhodou ohlédl, podivil se výrazu jeho tváře - zíral téměř tupě před sebe - Theriere to klasifikoval v duchu jako lethargii zbabělosti.

"Je to s ním bledé," uvažoval, "nemýlil jsem se, je to v hloubi srdce přece jen zbabělec."

A v tom se přivalila obrovská vlna v nezvykle kratším intervalu. Strhla Theriere na palubu a mrštila jím o pažení. Bylo jisto, že příští vlna jej smete do moře.

Zbytek mužstva se dral do bezpečného podpalubí. Pouze Billy Byrne zůstal nahoře, zíraje zprvu na nehybné tělo druhého poručíka a na otevřený otvor do podpalubí.

Kdyby byl někdo povrchně zíral na Billyho, byl by dle výrazu tváře soudil, že jeho mysl jest zmatena směsicí strachu a hrůzy - leč tomu tak nebylo. Billy čekal, zda Theriere jest tak dalece při smyslech, že sám se bude moci doplaziti k podpalubnímu otvoru dříve, než příští vlna zaplaví loď.

Za okamžik se vlna přivalila. Billy se ohlédl na otevřený palubní otvor. Zůstane-li otevřen, vrhnou se tuny vody do podpalubí. Billy zavřel resolutně palubní otvor. A pak se ohlédl po Theriereovi. Bylo zřejmo, že Theriere právě nabývá vědomí - a v tom již se valila vlna vysoká jako hora.

A něco se v Billym hnulo. Ozval se v něm podivný, dosud nepoznaný pud.

Theriere, uvědomiv si příšerné nebezpečí, plazil se po rukou a kolenou k palubnímu otvoru.

Vlna již zalévala palubu. Bylo jisto, že v nejbližším zlomku vteřiny schvátí oba muže a strhne je s paluby do moře.

I Billy si uvědomil tuto neodvratnou skutečnost a vrhl se Theriereovi na pomoc - na pomoc člověku, kterého z duše

nenáviděl. Vlna je prudce oslepila a přirazila k palubě.

Na chvíli byli pohřbeni v hučících spoustách vody. Když "Půlměsíc" se opět vyhoupl na povrch vod, Theriere visel polovicí těla nad pažením, Billy pak jej jednou rukou držel za pás, druhou křečovitě svíral žebro v roubení.

Billy strhl Theriere a s pažením a vlekl jej, napínaje všechny síly, k palubnímu otvoru. Příklop za oběma zapadl právě v okamžiku, kdy nová vlna zaplavila palubu "Půlměsíce."

Theriere přišel k vědomí - byl však nárazem o palubu notně potlučen. Udiveně se podíval Billymu do tváře.

"Nechápu, proč jste to učinil," řekl posléze Theriere.

"Já také ne," odvětil Billy Byrne.

"Nezapomenu na to, Byrne," pravil vděčně Theriere.

Billy na to cosi zamručel a odvrátil tvář.

Billy Byrne se sám sobě nesmírně divil. Nepovažoval svůj čin za výraz hrdinství, spíše za jakousi pošetilost, za kterou by se měl stydět.

Zachránil život člověka, který náležel k nenáviděné "lepší třídě".

Billy byl sám sebou nespokojen.

Theriere byl nesmírně překvapen neočekávaným projevem hrdinství člověka, kterého dříve pokládal za zbabělce. Umínil si, že pokud mu bude možno splatí Byrneovi svůj velký dluh.

Dřívější touha po pomstě rázem vyprchala a Billy byl Therierem pokládán za opravdového přítele a spojence.

* * *

"Půlměsíc" se zoufale kymácel v rozběsněných vlnách šilicího Pacifiku. Ani jediná živá duše na palubě se nekojila marnou nadějí, že loď vyjde z bouře; leč během třetí noci vítr polevil a k ránu se utišil tak dalece, že se mužstvo "Půlměsíce" mohlo odvážit na palubu.

Paluba byla od přídě až po zád úplně holá. Vlny vše servaly. Na obzoru směrem k severu as ve vzdálenosti dvou mil bylo vidět zemi. Kdyby bouře byla trvala o něco déle, byli by bývali mrštěni na pobřeží.

Bohobojní lidé by byli vzdávali nebi díky za svoji záchranu; leč mužstvu "Půlměsíce" to ani nenapadlo. Když bylo jisto, že jim již nehrozí smrt, chvástali se jako dříve.

Kapitán Simms se vychloubal svojí námořní zkušeností a hrdinstvím, které dle jeho slov zachránily "Půlměsíc" od záhuby. Ward proklínal osud, že zničil jejich loď právě v nejožehavějším okamžiku a smělymi hyperkombinacemi se snažil obrátit nešťastný los ve svůj prospěch.

Billy Byrne se srdečně bavil s Blancem; jejich zábava spočívala v tom, že se připravovali v okamžiku vyloďování, které nyní bylo velmi pravděpodobné, podniknouti útok na kapitánovy zásoby brandy.

"Půlměsíc", poháněn mírným větrem, pohupoval se na rozkolotaných vlnách. I Barbara Harding, zmořená několikadenním pobytem ve ztuhlé kabině se odvážila na palubu, aby se nadýchala svěžího vzduchu.

Sotvaže ji Theriere spatřil na palubě, okamžitě k ní přistoupil.

"Miss Harding", zvolal, "jsem velmi rád, že vás opět vidím na palubě. Nemohu vám ani říci, jak mne vás bylo líto, že musíte trávit tak nudné hodiny i dny v ponuré kabině, jsouc týrána neustále nejistou hrozcí smrti. Nikdo z nás na lodi se ani neodvažoval doufat, že vyvážneme. Jsme šťastni, že to s námi tak šťastně dopadlo."

"Šťastně?" otázala se Barbara Harding, ponuře se usmívajíc a rozhlížejíc se po zničené palubě "Půlměsíce". "Nezdá se mi, že by to s námi bylo šťastně dopadlo. Vždyť nemáme ani stěžně ani plachty ani záchranné čluny; nejsem sice námořníkem, přesto však mám za to, že bez záchranných člunů bude lze velmi obtížné přistávat - bude-li to vůbec možno. A pak, vítr se sice utišil, může se však znovu vrátit a zanést nás od pevniny nebo nás na ni prudce vrhnouti a roztříštit na tisíc kusů o ona příšerná skaliska, která vidíme před sebou."

"Vidím, že rozumíte příliš dobře životu na moři, než abych vás konejšil marnými nadějemi," zasmál se Theriere;

"pochopte ovšem, prosím, že jsem vám chtěl pouze připomenouti, že možnost záchrany není vyloučena.

"Mám bezpečně za to, že zmírní-li se vítr, podaří se nám přistáti u břehu. Jsme od pevniny vzdáleni pouze as jedinou milí; s náhradním stožárem a rezervní plachtou, který právě Mr. Ward staví, se bezpečně dostaneme ku pobřeží. A pak, pobřeží, byť i z dále vypadalo hrozně, vždy má místa, na nichž může ztroskotaný námořník nalézt své útočiště - pobřeží, které právě vidíme, jistě nebude činiti výjimku".

"Máte pravdu, Mr. Theriere," řekla Barbara, "leč uvědomuji si, že moje postavení na pevnině nebude bezpečnější než zde na palubě "Půlměsíce". Uvažte, prosím, že mužstvo zbavené posledního vědomí nutnosti disciplíny, bude schopno jakéhokoliv bidáctví. Obávám se našeho přistání více, nežli hrůz bouře, kterou jsme právě zažili".

"Mám za to, že vaše obavy jsou neopodstatněné, Miss Harding," řekl Theriere. "Uvědomte si, že jakmile staneme na pevnině, prohlásím se veřejně za vašeho ochránce. Mohu počítat také na pomoc několika spolehlivých lidí z posádky. I Mr. Divine bude nucen táhnouti s námi za jeden provaz. Můžeme rozbít na souši oddělený tábor a budeme vás bránit před kapitánem Simmsem a jeho lidmi, dokud vás nedoprovádíme do bezpečí."

Barbara Harding pohlížela Theriereovi upřeně do tváře. Vzpomínka na jeho uctivé chování během ponurých týdnů jejího zajetí, působila jako mocná protiváha proti její původní nedůvěře - ovšem působila zde též jako mocný faktor v očích romanticky založené Barbary, jeho neohroženost, kterou osvědčil tím, že sestoupil sám beze zbraní k zuřícímu Billymu. A vzpomněla si i na jeho vášnivé pohledy, kterými ji stíhal, když v jeho kabině odhalila Divineovu zradu, jak pak zjhl a stlumil svoje chťiče. Chťe nechtě musila v duchu doznati, že Theriere jest jemný a rytířsky založený muž.

A tak důvěřivě a radostně se svěřila ochraně Henri Theriere, hraběte de Cadenet, druhého poručíka na "Půlměsíci".

"Ach, Mr. Theriere," zvolala, "bude-li vám možno zařídit vše tak, jak říkáte, budu vám neskonale vděčná. Jak vám jen oplatím vše, co pro mne činíte!"

A znovu si všimla, jak Theriereovy oči zaplály - ohněm lásky, který nemohl býti tlumen ničím jiným, leč silnou energickou vůlí.

Barbara tušila v Theriereových očích lásku. Než láska i hřích planou stejně v očích lidí, a Barbara Harding nebyla dosud tak zkušenou, aby tento rozdíl mohla rozpoznati.

"Miss Harding," odvětil Theriere vroucně, "neptejte se prosím, jak se mně můžete odvděčiti, vždyť..." V tom se mu zlomil hlas. Bylo zjevno, že za každou cenu snaží se opanovati; po chvíli již klidněji pokračoval:

"Jsem plně již odměněn tím, že smím vám býti něčím prospěšným - vím, že jste o mně pochybovala, a že jste bedlivě zkoumala můj neblahý čin, který vás vlastně přivedl na palubu "Půlměsíce". Řeknete-li mně, že o mně již déle nepochybujete - že mne pokládáte za svého přítele, budu plně odměněn."

"Ujišťuji vás," odvětila Barbara s úsměvem, "že vás považuji za svého dobrého přítele, který se těší mé plné důvěře. Doznávám, že jsem vám zprvu nedůvěřovala - nedůvěřovala jsem komukoliv, kdo měl co společného s "Půlměsícem". Nyní však vidím dobře a rozeznávám, kdo jest mým přítelem a kdo nepřítelem. A přítelem jste snad vy - jediný!" zvolala a podala upřímně Theriereovi ruku.

Theriere se napřímil, vztýčil hlavu a uchopil do své svalnaté opálené ruky něžnou ručku Barbary.

"Miss Harding," řekl, "vedl jsem doposud tvrdý, trpký život. Nemohu říci s dobrým svědomím, že jsem činil vždy jen to, nač bych mohl býti hrdým; leč existují v mém životě okamžiky, v nichž jsem nezapomínal, že jsem vnukem jednoho z nejslavnějších Napoleonových generálů a že nesu jméno, na něž byl kdysi hrd celý mocný národ. Vaše slova mi toto vše, Miss Harding, připamatovala - doufám, že nikdy nebudete litovat toho, že jste je vyřkla."

V oné chvíli Theriere skutečně mluvil pravdu - vrozená ušlechtilost duše vždy přece jen probleskne na povrch.

Barbara ponechala svoji ruku na chvíli v Theriereově a když se jejich zraky setkaly, spatřila v jeho zřetelných oheň počestnosti a pravdy. Theriere skutečně mohl býti čestným mužem, kdyby osud byl jeho život vedl jinou drahou. A v tom se v Barbařině mysli vynořila nenadálá, nepředvídaná otázka; otázka, která rázem odtrhla její ruku a vehnala ji nach do tváře. Billy Byrne přešel přes palubu a zlobně se po Theriereovi a po Barbaře ohlédl.

Skutečnost, že zachránil Theriereovi život, nehasila v Billyho nitru dosud jeho původní nenávisť. Billy se dosud sám sobě divil, proč vlastně tak pošetile jednal a Therierea zachránil; když dva z jeho druhů ho chválili pro jeho hrdinství, umlčel je tvrdými ranami svých ocelových pěstí.

Billy se totiž domníval, že se mu posmívají. A dnes Billyho nesmírně pobuřovalo, že Barbara, před jejímiž zraky Billy dokázal svoji fyzickou převahu, přesto vše i nadále mu věnuje svoji pozornost.

Billymu ovšem nešlo vůbec o to, aby snad Barbara Harding věnovala svoji pozornost jemu. Podobná myšlenka by jej uváděla v zuřivost. Leč když viděl Therierea v důvěrném rozhovoru s Barbarou, pocítil nezkrotnou touhu Therierea zavraždit - proč, to nemohl říci ani sám Billy.

Bylo nesporno, že Billy se nikdy valně neobíral svým nitrem; přemýšlel pouze o nejnutnějších věcech. Jeho mysl nebyla tak vycvičena k přemýšlení jako jeho svaly k boji. Billy jednal ponejvíce pudově a neobíral se jalovým rozumováním; proto také bylo velmi obtížno vysvětlovati a analysovat jeho činy a nálady. O tom, že má také duši, se Billy Byrne snad vůbec ani nepokusil uvažovati.

Ať tomu již bylo jakkoliv, jedno bylo jisto: že totiž Theriereovi právě v tomto okamžiku hrozila smrt. Než v tom jej k sobě zavolal kapitán Simms a tak mu bezděky zachránil život.

A poté se Billy Byrne připlížil k Barbaře Harding. Nitro mu burácelo zlostí a nenávisť. Barbara, zaslechnouc za sebou kroky, se obrátila - a spatřila zachmuřenou, ponourou tvář Billyho.

VIII.

Záchrana.

Barbara Harding okamžitě instinktivně si uvědomila, že jí hrozí nebezpečí. Proč ovšem ji Billy Byrne tak hrozně nenávidí, to nevěděla; o jeho nekalých úmyslech však svědčila jeho divoká tvář.

Billy chvíli zíral Barbaře upřeně do očí a pak řekl. "Já dobře vím, co s tím chlapíkem máte za lubem, a proto jsem vám přišel říci, abyste si dala pozor, že já se nedám jen tak chytit, rozumíte? Billy Byrnea jen tak neobtáhnete. Já vím, že se při všem jedná jen o vás. Kdyby nebylo vás, nebyl bych na tomto prokletém škuneru. Vy jste příčinou našeho neštěstí. Odpravím-li vás, bude jednou pro vždy pokoj. Dám vám řádnou ránu na solar plexus, která vás navždy uspí, vy... vy..." Billy se zarazil, nevěda co má dále říci.

K jeho nemalému překvapení Barbara vůbec nejevila ani sebemenší známky strachu. Zírala Billymu do očí, hlavu majíc hrdě vztyčenu. Posléze pohrdavě svažila rty a řekla:

"Zbabělče! Jak se můžete odvážit vyhrožovati ženě! Nejste nic více, leč sprostý a zbabělý otrapa a vrah. Na palubě "Lotosu" jste zavraždil muže, který měl ve svém malíčku více mužnosti a statečnosti než vy v celém svém býčím těle. Jste schopni útočit pouze podle a ze zadu, kdy vaše oběť váš útok nečeká - včera jste právě tak padoušsky napadl Mr. Therierea. Myslíte snad, že já bych se bála takového tvora jako jste vy, bezectného zvířete, které jest schopno kopnouti v bezvědomí jsoucího člověka do obličeje? Víím, že mne můžete zabít. Víím, že jste tak zbabělý, že byste to učinil přesto, že vííte, že jsem bezbrannou ženou; můžete mne zabít, nikdy však mne nemůžete přinutit, abych se vás bála. A to vy právě chcete, v tom vidíte nejvyšší chloubu svého mužství. Nikdy jsem si nepředstavovala, že podobný tvor vůbec může existovati; nyní však jsem vás dokonale prohlédla, víím, že jste to, čemu se ve velkých městech říká "syčák". Každý, kdokoliv jen trochu se považuje za člověka, musí vámi pohrdat!"

Billyho oči se rozšiřovaly údivem; nechystal se k novému útoku - přemýšlel.

Dnes poprvé v životě uvažoval o tom, jak o něm smýšlejí druzí. Dosud nikdy nikdo tak ostře a tak přiléhavě neřekl Billy Byrneovi, co si o něm myslí a zač jej považuje.

V Chicagu při rvačce a v hádkách Billyho kamarádi často mu surově nadávali; Barbara však mu řekla své mínění chladně a přesto důrazně i slušně zároveň. Musil doznati, že má nepopíratelné důvody k pohrdání jím.

Kdokoliv znal Billyho, byl by očekával, že se rozzuří a brutálně bude Barbaru insultovati. Leč nic podobného se nestalo. Zdálo se, že pohrdavá slova Barbary Harding v něm umrtvila veškerou jeho sveřepost. Stál a chvíli na ni zíral - tak podivně, jako dosud nikdy. A v tom se mu zdálo, že kdosi neznámý mu snímá s očí jeden závoj za druhým - pojednou si uvědomil, že před sebou vidí velmi hezkou, statečnou a nepodajnou dívku, která se nezalekne jeho hrozeb. A přesto, že si Billy dosud uvědomoval, že ji příšerně nenávidí, cítil také, že není schopen na ni vztáhnouti ruku - že vůbec již nikdy by nebyl schopen vztáhnouti ruku na ženu.

Billy nechápal, proč se v jeho nitru udála tato změna; uvědomoval si prostě, že ona změna se stala. Prudce se obrátil a odešel.

Mezitím se zdvihl slabý jihozápadní vítr a ruce celého mužstva byly zaměstnány, aby tento příznivý vítr byl pokud možno využit.

Brzy byl vztyčen provisorní stěžeň, malá rezervní plachta se napjala. "Půlměsíc" se dal do pohybu směrem k pevnině. "Musíme se hledět dostat o kus dále od pevniny," řekl Simms Wardovi, "jinak se roztrháme o skaliska dříve než nalezneme slušné místo k přistání."

"Škodí nám příliš prudký vítr," odvětil Ward.

A skutečně, když se "Půlměsíc" blížil k pobřežním útesům, zdálo se býti beznadějným, že by vůbec bylo možno naléztí schůdnější místo vhodné k vylodění.

Přiblížili se as na vzdálenost dvou set yardů, a vidouce, že jejich úsilí v přistání jest marné, změnili směr plavby s vertikálního na paralelní. Doufali, že snad přece podél pobřeží naleznou nějaké schůdnější místo. Kdyby se byli přiblížili k útesům blíže, mohli se o ně velmi snadno roztržiti - byli by riskovali životy všech na palubě. A na neštěstí těžko řiditelný vrak stále a stále se blížil k útesům.

Mužstvo stálo shromážděno kolem kormidla a svorně klelo. S kormidlem se hmoždili dva námořníci pod vedením Simmse, kdežto Ward a Theriere s ostatní posádkou snažili se chabou plachtou odvrátiti loď od jisté záhuby.

"Půlměsíc" stanul téměř již pod úpatím útesů, když v tom se před přídělí objevila průrva ve skaliskách, již se hruly s hukotem proudy vod, čerly se přes vrcholy krajních útesů a znovu a znovu se vracely.

Za normálních okolností by bylo bývalo holým šílenstvím hnáti loď do podobného místa. Vždyť nikdo nevěděl, co se nalézá za průrvou, a zda za krajními skalisky jest dostatečná hloubka moře.

Kapitán Simms sotvaže uzřel těsně před přídělí hroty skalisek, uvědomil si rázem nebezpečí, které lodi hrozí a ztratil hlavu. Byl neskonale zbabělý a nevěděl v zoufalství, co počíti.

Opustil kormidlo a zmateně pobíhal po palubě sem a tam, vykřikuje šile strachem a hrůzou, aby jej někdo zachránil, slibuje nemožné obnosy tomu, kdo ho bezpečně dopraví na břeh.

Mužstvo vidouc, že kapitán ztratil hlavu, bylo zachvácenó zmatkem a celá paluba se brzy ozývala zděšeným křikem a nařikáním.

Barbara Harding přihlížela s odporem této hnusné hře. Vidouc plakati a nařikati dospělé muže, pohrdala jimi ještě více než dříve.

Viděla, jak Ward se s čímsi hmoždí u palubního otvoru. Bylo zřejmo, že chce palubního poklopu použítí jako záchranného prostředku v případě katastrofy.

Larry Divine se krčil u kabiny a zbaběle plakal.

Když Simms odběhl se svého místa u kormidla i kormidelník opustil svoji povinnost - a v téže chvíli příd' "Půlměsíce" se obrátila přímo proti skaliskům. Theriere však neprodleně přiskočil ke kormidlu.

Ovšem sám bez cizí pomoci mohl velmi těžko něco svěsti s těžkým kormidelním kolem. Barbaře neušlo, že on jediný ze všech důstojníků snažil se se všech sil zachrániti loď. Přesto, že jeho úsilí bylo marné, přece jen svědčilo o jeho odvaze.

Vidouc Theriere zápasiti se smrtí a s osudem, uvědomovala si, jak se jí bezděky hrud' dme pýchou. Hle, to byl skutečně muž v pravém slova smyslu! A měl ji rád - o tom byla přesvědčena.

Ať již byla odhodlána opětovati jeho lásku či nikoliv, její místo bylo nyní po jeho boku - bylo její povinností dodávati mu odvahy a pokud bude možno i fysicky, vlastní silou mu pomoci.

Spěšně běžela ke kormidlu. Theriere ji přivítal úsměvem.

"Obávám se, že nám nezbyvá valná naděje," řekl, "než pardiou zemřu v boji s osudem a nikoliv jako ti bídní zbabělí psi!"

Barbara neodpověděla na tato slova, a chopila se kormidla. Theriere neodporoval, poněvadž věděl, že nyní v okamžiku nejvyššího nebezpečí jest každá unce váhy, která působí na kormidlo, osudu lodi na prospěch. Záměr Theriereův byl skutečně smělý.

"Co hodláte podniknouti?" zeptala se Barbara. "Chcete snad se pokusiti o proplutí onou průrvou?"

Theriere přikývl.

"Považujete můj úmysl za šílený?" zeptal se.

"Odvážný muž se nikoho nezalekne," odvětila Barbara. "A doufáte, že se nám to zdaří?"

"Nevím," odvětil Theriere. "Potřeboval bych ještě jednoho člověka u kormidla.

Dole na palubě posádka "Půlměsíce" pobíhala zmateně sem a tam, rvouce se navzájem o kusy prken a lanová.

Olbrním postava černého kuchaře Blanko převyšovala všechny ostatní. V ruce třimal obrovský řeznický nůž. Sotvaže uviděl v ruce některého ze svých druhů větší kus dřeva, okamžitě se po něm rozehnal, ohrožuje jej ostřím svého nože.

Pouze jediný člověk na palubě nebyl zachvácen tímto zmatkem a hrůzou. Stál opřen o trosky kabin, pohlížeje s pola nedůvěřivým, polo s pohrdavým úsměvem na počínání svých druhů. Náhodou se jeho zraky setkaly s pohledem Barbary Harding. Byl to Billy Byrne.

Barbara se nesmírně divila, že on, největší padouch ze všech, nejevill nijaké známky zbabělosti. Snad jej strach

paralysoval.

Sotvaže Billy uviděl Theriere a Barbaru u kormidla, ochotně k nim přiskočil. Barbara mimoděk couvla blíže k Theriereovi.

Chtěl ji snad i nyní znovu urážeti?

Billy se mračil jako obvykle. Položil svoji těžkou ruku na rámě Barbary.

"Jděte odtud!" řekl hrubě. "To není práce pro vás!"

A dříve než mohl Theriere vlastně pochopit, co má Billy v úmyslu, odstrčil Barbaru stranou a zaujal její místo u kormidla.

"Výborně, bravo, Byrne!" zvolal Theriere. "Po čertech jsem vás potřeboval!"

"A proč jste mně tedy nezavolal?" zamručel Billy.

Dík herkulánské síle Billyho svalů kormidlo zaujmul správný směr a "Půlměsíc" opět plul rovnoběžně s útesy - ovšem v přílišné jich blízkosti. Theriere chtěl totiž obrátit loď o celých devadesát stupňů a pak s ní proplouti průrvou mezi skalisky.

Když se ocitli přímo proti průrvě, nad níž se s obou stran tyčila vysoká, téměř kolmě strmá skaliska, naplnila se jejich srdce nadějí, neboť za průrvou bylo lze spatřit úzkou zátočinu, končící dlouhým, protáhlým pobřežím, na němž se rozbourané vlny lámaly s mnohem menší prudkostí.

"Můžete Byrne na vteřinu udržeti kormidlo sám?" zeptal se Theriere. "V nejbližším okamžiku se musíme úplně obrátit a proto musím povolit plachtu. Jakmile uvidíte, že jsem odřít plachtu, otočte kormidlo úplně kolem osy. Loď se myslím obrátí o dostatečný úhel a příd' vnikne přímo do průrvy. Ovšem, musí nám přát štěstí. Rozumíte, co na vás chci, Byrne?"

"Rozumím," odpověděl lakonicky Billy Byrne. Když Theriere odešel od kormidla, přistoupila Barbara Harding k Billymu, chystajíc se mu přispěti na pomoc.

"Dovolte, abych vám pomohla," řekla. "V rozhodném okamžiku jest zapotřebí přispění každé ruky."

"Nechte toho!" zavrčel Billy. "Nenám rád, když se mně sukně pletou do mých záležitostí."

Barbara couvla a vidouc nezbytí, zírala na Therierea, jak přeřezává lano, kterým byla připevněna nouzová plachta. Loď stála přímo proti útesům. Theriere přeřzl lano. Billy otočil kormidlo o devadesát stupňů. Příd' "Půlměsíce" se obrátila a za okamžik poté loď se řítla - své nezvratné záhubě vstříc.

Kapitán Simms, vida, co Theriere učinil a uvědomuje si, že osud lodi již nelze změnit, hnal se rozlícen po palubě k němu. "Vy blázne!" řval na něj. "Vy blázne! Co jste to učinil? Vždyť ženete loď přímo proti skaliskům. Zabijete nás všechny!"

A vrhl se zuřivě na Therierea a srazil jej na palubu.

Barbara Harding byla svědkem tohoto útoku, leč nemohla mu nikterak zabránit. I Billy vše viděl a usmíval se - tušil, že dojde k tuhé rvačce. Byl by se jí také sám rád účastnil, než nebylo mu to možno, poněvadž ovládání kormidla vyžadovalo nyní celou jeho pozornost - ba ani nemohl se bavit pohledem na zápolící, protože musil loď obezřetně vést do průrvy mezi skalisky.

Ostatní z mužstva, kteří by za jiných okolností byli přivítali příležitost k pěkné rvačce, zírali před sebe - viděli to, co ušlo kapitánově pozornosti - že totiž loď směřuje průrvou do úzké klidnější zátoky, která mohla v případě příznivého průjezdu průrvou sloužit za příhodné místo k přistání.

Billy napínal své svaly až k prasknutí, aby udržel kormidlo ve správné poloze. Bylo ku podivu, a nikdo by se toho byl nenadál, jak obratně si bude vést v této své nečekaně zodpovědné úloze.

Zraky Barbary Harding těkaly se Simmse na Therierea, z Byrneho na ječící vodní spousty, které hrozily "Půlměsíc" každým okamžikem pohltní.

Ani pohnutost okamžiku nemohla Barbaře zabránit, aby se v duchu nepodivovala protismyslnému paradoxu, že totiž Billy, který nescíslněkrát již prokázal svoji podlost, dovede v době nebezpečí tak přesně a chladnokrevně zastávat svoji povinnost. Při tom si všimla ušlechtilého obrysu jeho hlavy - a byla i tímto faktem překvapena.

A v téže chvíli si vzpomněla na Billy Malloryho a na to, jak ho Byrne surově kopl, na Therierea jsoucího v bezvědomí, do obličeje a bezděky se zachvěla.

Theriereovi se právě podařilo dostat Simmse pod sebe.

"Půlměsíc" byl v tom nadnesen do výše obrovskou vlnou, která svým klesnutím jej měla zanést do ústí průrvy. Vitr dul nyní silněji a "Půlměsíc" se hnal vstříc - své záhubě či spásě - kdo to mohl určitě říci?

Když loď se octla již téměř v průrvě, podklouzla vlna pod její přídou a nešťastný vrak klesl na ostré skalisko skryté pod hladinou. Jako křehká skleněná hračka rozlomil se vrak v půli s ohlušujícím praskotem a celá posádka ocitla se rázem ve vlnách.

Barbara Harding si uvědomila, že odletěla nárazem z paluby, jakoby by byla vystřelena prakem. Hlučící vlny se za ní zavřely. Cítila, že její konec se blíží. Pouze svrchovaně zdatní plavci si mohli troufat, že se probijí peklím ječícího příboje ku břehu. Úsilí Barbary bylo předem ztraceno.

Vzpomněla si však na Theriereova slova, která právě před chvílí zaslechla: "Obávám se, že nám již nezbývá žádná naděje; než pardieu, zemřu alespoň v boji..." a umínila si, že také nezemře jinak leč v boji.

A proto statečně zápolila se spoustami vod, které stále a stále nad ní uzavíraly svoji smrtelnou náruč a zmítaly s ní sem a tam. Prosila v duchu nebesa, aby v této nejhroznější chvíli byl Theriere na blízku, poněvadž dle jejího domnění, jedině on ji mohl zachránit.

Od oné chvíle, totiž, kdy Barbara Harding počala důvěřovat v upřímnost Theriereova přátelství, počala i doufat v možnost své záchrany z rukou banditů, kteří tvořili posádku na "Půlměsíci".

Brzy cítila, že její síly valem ochabují a uvědomovala si, že její zápas bude marný.

A v tom, ve chvíli svrchovaného zoufalství ucítila, jak něčí ruka uchopila její rámě, přehodila si ji přes široká bedra.

Chvatně se chopila hrubé košile svého zachránce a přimkla se k němu, zápolícímu s rozrušeným vodstvem. Neohrožený plavec, který ji nesl, téměř v bezvědomí jsoucí, na bedrech, posléze složil své břímě do bezpečí. Když se vypotácel na břeh z dosahu vln, Barbara Harding pootevřela oči a byla nesmírně udivena, když zjistila, že jejím zachráncem jest - Billy Byrne.

IX.

Oda Yorimoto.

Pouze čtyři muži z posádky přišli o život při ztroskotání "Půlměsíce". V okamžiku, kdy loď narazila na úskalí, nalézali se na štěstí téměř všichni na onom boku lodi, který byl obrácen ke břehu zátoky - nárazem byli vymrštěni - až na ony čtyři - směrem k pobřeží, takže se jim podařilo doplavati do bezpečí. Larry Divine, který na palubě zbaběle plakal, přišel chladnou lázní k sobě a vzpamatoval se. Kapitán Simms, ocitnuv se na suchu, surově nadával, čině Theriereu zodpovědným za ztrátu "Půlměsíce".

"Až se dostaneme do civilisovaného přístavu," hulákal, "já vás zažaluji, vy lotře! Zničil jste nejkrásnější loď, jakou kdy vlny Pacifiku nesly! Kdybych byl býval u kormidla sám, byl bych bezpečně projel a nebyl by ani jeden z nás přišel o život."

"Mlčte," zarazil jej Theriere. "Vaše sprosté vychloubání nemůže zakrýti fakt, že v okamžiku nejvyššího nebezpečí jste opustil své místo. Jsme na pevnině, nemáte již práva nám poroučeti - kdybych byl ve vaší kůži, dal bych si lepší pozor na svůj jazyk."

"Co?" zařval kapitán, zrudna zlostí. "Já, že si mám dát pozor na jazyk? Vy žabaři! Já vás naučím! Halo, vy tam, vsadte ho do želez. Já mu ukážu, že jsem ještě kapitánem té sebranky."

Theriere se smál kapitánovi do očí; Ward a několik z mužstva, kapitánovi oddaných, výhruzně vystoupili proti Theriereovi.

Theriere okamžitě uvážil situaci. Jakmile jednou opustili loď, nepotřebovali jeden druhého - započalo vzájemné vylučování.

"Počkejte," zvolal Theriere, zdvihnuv ruku. "Živého mne nedostanete - ostatně, to si také myslím, ani nepřejete. Pokusí-li se někdo z vás mne připravit o život, zemře dříve než já. Učiníme nejlépe, rozdělíme-li se jednou pro vždy na dvě strany."

A domluviv, obrátil se k Billy Byrneovi.

"Jdete vy a vaši druzi se mnou, či proti mně?" zeptal se.

"Jdu proti Simmsovi," odvětil ostře Billy.

Sawyer, Sanders, Blanco a ještě dva jiní se přidali k Billymu.

"My všichni jdeme s Billym," prohlášoval za ně Blanco.

Divine a Barbara Harding stáli prozatím stranou. Oba byli překvapeni bojovným rozuzlením zápletky.

Jedině Simms, Ward a Theriere byli ozbrojeni. Každý z nich měl v opasku těžký revolver.

Na Simmsem a Wardem stálo pět mužů; na jejich straně však byly dva revolvéry. A tu Ward se obrátil k Divineovi.

"Jste ozbrojen, Mr. Divine?"

Divine přikývl na znamení souhlasu.

"Učiníte lépe, přidáte-li se k nám - potřebujeme vás, abychom mohli udusiti vzpouru, která proti nám propukla," řekl Ward.

Divine váhal. Nevěděl, která z obou stran vyjde z boje vítěznou a samozřejmě chtěl státí při vítězi. A v tom dostal dobrý nápad.

"Mám za to, že tuto záležitost si mají vyřídití lodní důstojníci sami mezi sebou," prohlásil. "Jsem vaším zajatcem.

Pokládejte mne, prosím, za pouhého cestujícího. Nechci se vměšovati do vašich sporů a nechci státí ani při vás, ani při Mr. Theriereovi."

"Vy půjdete s námi," vyhrožoval mu Ward ponuře, "jste do všeho příliš zapleten, než abyste mohl couvnouti. A budete-li se ještě déle vzpíratí, budeme vás považovati za vzbouřence a až se vypořádáme s nimi, dojde řada na vás - rozumíte!"

Divine již, již se chystal odpověděti - vlastně odpověď jeho se zračila v tom, že učinil několik kroků směrem k Simmsovi, když v tom jej zarazila slova, pronesená tiše Barbarou.

"Larry," řekla, "vím vše - vím, že vy sám jste do všeho zapleten. Máte-li však v sobě ještě špetku mužnosti a cti, pokusíte se alespoň, abyste nějak napravil zlo, které jste spáchal na mém otci. Nikdy nebudu vaší ženou. Ujišťuji vás svým čestným slovem, že nebudu váhati ani obětovati svůj život, budu-li přesvědčena, že tím skřížím vaše plány; moje jmění nikdy nebude náležeti vám, a mám za to, že vám nezbyvá nic jiného, leč pokusiti se o to, byste mne zachránil z příšerné situace, do níž jste mne přivedl. A můžete začítí okamžitě, Larry tím, že přejdete k Mr. Theriereovi, který slíbil, že mne bude chrániti."

Divine zahanbeně zrudl. A v oné chvíli by se byl neodvážil pohlédnouti Barbaře do očí za nic na světě. Se zrakem sklopeným k zemi přešel k Theriereovi. Ward okamžitě pochopil, že rozhodnutím Divinea situace se valně změnila; poněvadž nyní pozůstávala jejich síla ve dvou revolvérech a sedmi mužích, kdežto Theriere měl k dispozici také sice jen dva revolvéry, ale devět mužů.

Bylo také zřejmo, že Barbara se přikloní na onu stranu, která bude míti větší naději na vítězství - ostatně nikomu na palubě neušlo důvěrné přátelství Miss Harding a Theriereu.

Ward, jsa si vědom, že Simms jest roditelým zbabělcem, nedůvěřoval ani sám sobě, že by byl schopen rozhodným bojem muž proti muži vynutiti poslušnost pro Simmse.

Intriky a lest vyhovovaly Mr. Wardovi daleko lépe a proto okamžitě změnil svůj původní plán.

"Uznávám," řekl, aniž by určitě naznačil ke komu mluví, "že jsme v této záležitosti jednali příliš ukvapeně a promyslí-li vše důkladně, docházím k poznání, že vlastně Mr. Theriere učinil vše, co bylo v jeho moci, aby zachránil naši loď - musíme ostatně ještě být rádi, že jsme ze všeho vyvázli se zdravou kůží - co bylo, bylo, nechme toho a hledme raději ještě z vraku zachránit, co se dá, rozbijme tábor a nehašterme se mezi sebou."

"Čiňte, jak vám libo," odvětil úsečně Theriere, "nám na tom nezáleží, co vy podniknete!" Bylo zřejmo, že Theriere trval na tom, aby jeho družina vystupovala jako samostatný celek.

Simms, řídě se dlouholetým zvykem, souhlasil vždy se vším, cokoliv Ward navrhl, přesto, že často ani nebyl schopen domyslet si důvody, které Warda k tomu vedly. A tak i dnes, souhlasil s Wardovým návrhem, soudě, že ať řekne Ward cokoliv, že vždy ještě to bude lépe vyhovovat jeho zájmům, než kdyby uplatnil vlastní myšlenku.

"Mám za to, že bylo výhodno," navrhoval dále Ward, "kdybychom my i vy vyslali po dvou mužích s Mr. Divineem, aby se poohlédli, zda za útesy nenajdou pitnou vodu a vhodné místo k táboření - my ostatní budeme mít plné ruce práce se zachraňováním trosek."

"Dobrá!" souhlasil Theriere. "Miller, vy a Swenson doprovodíte Mr. Divinea."

A brzy se malá četa vydala na obtížné slézání ostrých útesů.

* * *

A vysoko nad bílými trosečníky, skryt za hustým křoviskem, číhal muž malé postavy, hnědé kůže a černých, kosých očí, vroubených masitými víčky. Jeho podivná středověká zbroj a dva nepřilíš vzhledné meče svědčily o jeho nepřátelských úmyslech.

Vlasy na spáncích měl oholeny, pouze vlasy na temeni byly dlouhé a neostříhané zpět přes lebku k čelu. Helmice ležela v trávě u jeho nohou.

Když se trosečníci, pátrající po pitné vodě a po vhodném místě k táboření, přiblížili výše, hnědý muž obratně zmizel v nedalekém lese.

Byl to Oda Yorimoto, potomek mocných daimiů Ashikagské dynastie Shogunů, kteří přehli z Japonska se svými věrnými samuraji as před třistapadesáti lety, kdy došlo k pádu Ashikagské dynastie.

A na tomto téměř nenavštěvovaném a vzdáleném japonském ostrově samurajští vyhnanci zachovali si veškerou svoji středověkou vojenskou krutost, která ještě assimilovala i sveřepost domorodých ostrovanů, s kterými se snoubili. A tak cizorodá kolonie nejen že nepokračovala ve svém vzdělání, naopak, upadla poznenáhlu do primitivní nevědomosti, v níž žili domorodci, s nimiž spjali svůj osud.

A nyní pouze jejich zbraně, zbroj a vojenská výchova připomínaly jejich civilisované předky.

Byli krutí, krvelační, sveřepí, znali způsoby boje, které v civilisovaných krajích upadly již dávno v zapomenutí. Měli podivné zbraně. Náboženství neznali - leda že by bylo lze pokládati za určitý kult shromažďování lebek nepřátel, které skolili.

Trosečníky z "Půlměsíce" nečekala příliš slibná budoucnost. Co mohlo zmoci šestnáct lidí se čtyřmi revolvéry proti tisíci divokých samurajů?

* * *

Theriere, Ward, Simms a zbývající lodníci pátrali na pobřeží po troskách, které rozbouřené vlny přihnaly ke břehu z vraku nešťastného "Půlměsíce". Byly to cínové nádoby s pitnou vodou, krabice sucharů, bedny se šatstvem, sušené maso a jiné potřebné věci.

Touto namáhavou prací strávili téměř celé odpůldne. Sotvaže byli hotovi, vrátil se Divine se svěřenou mu četou na pobřeží.

Vyprávěl, že objevili prameny pitné vody as ve vzdálenosti tří mil na východ od zátoky a to asi ve hloubce půl míle od mořského břehu. Bylo poté rozhodnuto, že trosečníci se přestěhují do nového tábořiště teprve příštího jitra.

Theriere a Divine zbudovali pro Barbaru Harding primitivní přístřeší nedaleko úpatí útesů, pokud možno co nejdále od břehu.

A Oda Yorimoto planoucím zrakem sledoval z výšin útesů tyto přípravy. Tentokrát půl tuctu jeho sveřepých samurajů mu stálo po boku.

Každý z nich byl ozbrojen dvěma křivými meči a oštěpy, jakých používali primitivní ostrované.

Oda Yorimoto pozoroval upřeně bělochy, rozbíjející na pobřeží svůj tábor. Ani Barbara Harding neušla jeho pozornosti. Všiml si zvláštního přístřeší, které pro ni bylo zbudováno, a když vešla dovnitř, pochopil, že jest určeno výhradně pro ni.

Oda Yorimoto olízl si chlupné rty a zřítelnice očí se mu nezvykle rozšířily.

Před hrubým příbytkem, zbudovaným pro Barbaru Harding, plápolal oheň; asi o sto yardů dále k západu hořela druhá hranice, kol níž bylo shromažďováno ostatní mužstvo. Blanco se snažil ze zásob, které byly z trosek lodí zachráněny, stvořit nějakou večeři.

Při jídle nebylo téměř lze rozeznati, že jsou rozděleni na dvě čety; teprve po večeři vyzval Theriere své, aby si rozbili vlastní tábořiště na prostranství uprostřed mezi hlavním tábořištěm a útlukem pro Barbaru. Nařídil jim, aby rozžehli i vlastní oheň - bylo to nutno, poněvadž tropické noci bývají kromobyčejně chladné.

Všichni byli únavou a trampotami dne tak utmáceni, že sotvaže nadešla temnota, upadl celý tábor do hlubokého spánku. A Oda Yorimoto seděl dosud se svými samuraji na strmém vrcholku skalních útesů upíraje své kosé oči na vyhlédnutou kořist.

Seděl tak tiše a bez pohnutí celou hodinu; teprve když se přesvědčil, že vše dole v táboře usnulo, vstal a nařídil cosi šeptem samurajům, jal se sestupovati po skaliskách dolů na břeh zátoky. Sotvaže však sestoupil se svými bojovníky o několik metrů, zastavil se, vida, že dole v tábořišti se zdvihla jakási postava.

Byl to Theriere. Obezřele vstal a popošel k nejbližšímu spáči, lehce jím zatřásl, až jej vzbudil.

"Tiše, Byrne!" napomínal Theriere Billyho. "To jsem já, Theriere. Pomozte mi vzbuditi i ostatní - ale opatrně."

"Co se bude dít?" ptal se Billy.

"Opustíme tábor a přestěhujeme se do nového tábořiště dříve než se Simms a jeho lidé probudí," odvětil šeptem Theriere, "a zásoby a Miss Harding vezmeme sebou."

Billy se škodolibě usmál a přikývl na znamení, že souhlasí.

Ostatní byli vzbuzeni během několika minut. Všichni radostně souhlasili s tím, že Simmse a Warda tak chytře obelstí a nechají na holičkách. Bylo poté rozhodnuto, že na poprvé odnesou pouze zásoby potravin a teprve, zbude-li jim čas, vrátí se pro zbytky plachtoví, rahan a lan, které se podařilo z moře vyloviti.

Bylo určeno, že Miller a Swenson budou doprovázeti Miss Harding a pomáhati jí při výstupu na strmá skaliska, Divine převzal úlohu vůdce výpravy, Theriere pak měl hlavní velení, přikládaje pomocnou ruku všude, kde toho bylo zapotřebí, hlavně při nejobtížnějších místech výstupu.

A celá četa, kromě Divine, Millera a Swensona, plížila se opatrně k hromadě zásob, která byla nakupena asi padesát či šedesát stop od tábořiště Simmsových lidí.

Divine, Miller a Swenson se tiše ubírali k přístřešku, zbudovanému pro Barbaru Harding.

Poté Divine tak dlouho škrabal na stanové plátno, které tvořilo dveře přístřešku, až Barbaru vzbudil. Oda Yorimoto zíral upřeně na neobvyklý děj dole v zátocě na pobřeží.

Barbara překvapeně vstala, nechápajíc zprvu, kdo a proč ji budí.

"To jsem já, Larry," zašeptal Divine. "Jste oblečena?"

"Ano," odvětila Barbara, vystoupíc ven na prostranství ozářené měsíčním jasnem. "Co chcete? Co se přihodilo?"

"Theriere a já vás chceme odvésti od Simmse," odvětil Divine, "a rozbít dále odtud vlastní tábor, kde by vás nikdo nemohl obtěžovati. Theriere a ostatní šli pro zásoby a jakmile se vrátí, vystoupíme po útesech vzhůru. Chcete-li si ještě něco vzít sebou, pak si prosím pospěšte, neboť nesmíme ztráceti ani okamžik. Kdyby některý ze Simmsových lidí zpozoroval náš útěk, pak by jistě došlo k boji."

Barbara vstoupila opět dovnitř, aby shledala něco ze šatstva, které se jí podařilo z trosek zachrániti.

Mezitím Theriere, Byrne, Sawyer, Sanders, Blanco a Wilson, vybírali si zásoby, které chtěli vzít sebou. Bylo smlouveno, že bude nutno se vrátiti ještě jednou, budou-li chtít odnésti vše, co si určili. Theriere pak poslal Byrnea pro Millera a Swensona.

"My všichni vyneseme co budeme moci nejprve nahoru na útesy," vykládal Theriere svůj plán, "tam vše ukryjeme, takže se pro to můžeme vrátiti později, kdyby nám snad dnešní noc nestačila na obě cesty."

A zatím, co čekali, až se Byrne vrátí s oběma druhy, pohnul se jeden ze spáčů v Simmsově ležení.

Okamžitě všech pět spiklenců se ostražitě skrčilo za bedny a pytle. Pouze Theriere stál tak, že mohl dobře pozorovati pohyby nepřitele.

Postava v Simmsově ležení vstala a rozhlédla se kolem sebe. Byl to Ward.

Pomalů vstal a blížil se ke kupě zásob.

Theriere vytáhl z opasku revolver a natáhl spoušť. Kdyby byl Ward se ohlédl směrem k přístřešku, vystavěnému pro Barbaru, byl by musil spatřiti čtyři postavy, ostře se rýsující v měsíčním světle.

Theriere se obrátil sám oním směrem, aby se přesvědčil, jak jasně lze viděti. K nemalé své radosti nikoho nespapřil. Bud' oni sami spatřili Warda dříve než on je, nebo hned zprvu se ukryli za opačnou stěnu přístřešku.

Ward stál nedaleko beden, za nimiž byli spiklenci ukryti. Theriere tiskl v ruce nervosně svoji bambitku. Byl totiž přesvědčen, že Ward byl vzbuzen ruchem v táboře a pátral po tom, co se vlastně děje.

Ward mohl každým okamžikem padnouti přímo na ně. Theriere byl mrzut, že musí použiti zbraně - ne snad proto, že by byl litoval Warda, ale proto, že chtěl vše odbyti pokud možno klidně a hladce.

Ward šel až k nádržím s vodou. Nabral si pak do poháru vodu, dlouze se napil, postavil pak pohár na nádrž a pomalu kráčel opět zpět.

Theriere si oddychl. Tedy Ward nic netušil. To bylo již nyní úplně zřejmo. Žíznil pouze a šel se napít - za chvíli bude spáti opět tak hluboce jako před tím.

A dříve ještě než se Byrne vrátil s Millerem a se Swensonem, slyšel Theriere zcela zřetelně Wardovo chrápání.

Když vystupovali po prvé po skaliskách vzhůru, osm mužů neslo zásoby. Divine pak zůstal na stráž u Barbary Harding.

I druhý výstup se zdařil tak bezpečně jako první. Z tábořiště spáčů bylo slyšeti jen hluboké, spokojené oddychování. Při druhém výstupu Divine a Theriere nesli každý balík zásob, za nimi pak následovali Miller a Swenson s Barbarou Harding.

Oda Yorimoto ustoupil se svými samuraji do stínu lesa, aby jejich kořist mohla projíti, aniž by něco tušila.

Theriere ukryl zásoby ve skalní puklině nedaleko vrcholku útesů. Listí a křoví otrhané z tropických porostů tvořila pak dokonalou mimikri.

Vše bylo provedeno úplně tiše. Tábořiště Simmsových lidí dole v zátocě bylo stále ponořeno v hluboký klid.

A okamžitě se vydali za vedení Divine k novému tábořišti. Při své výpravě pro vodu objevil Divine stezku, vedoucí podél útesů až ku prameni. Domníval se, že stezka byla vytvořena od zvířat - ovšem ve skutečnosti to byla stezka samurajů.

Stezka, jinak byla dosti schůdná, avšak velmi úzká, takže Theriere se přesvědčil, že se pouze s obtíží může pohybovati ze předu čtyři nazad a opětně nazpět.

Jednou to zkusil, viděl však, že tím jen zdržuje postup, který s těžkými břemeny byl beztak obtížný a proto pak šel uprostřed čety, dokud nestihli nové tábořiště.

Nové ležení tvořila rozlehlá prostora, v jejímž středu vyvěral chladný a vydatný pramen. Prostranství bylo porostlé travou a křovinami a obklopeno se všech stran hustou a téměř neprostupnou džunglí.

Když došli na místo, odložili svá břemena. Theriere netrpělivě vyhlížel zadní díl své čety: Millera a Swensona, kteří provázeli Barbaru. Leč tito nepřicházeli.

A celá četa, poděšena, se vydala na zpáteční cestu za zmizelými. Došli opět až ke srázu nad zátokou, kdež zřeli, že jejich námaha byla marnou.

Barbara Harding s oběma svými průvodci záhadně zmizela.

X.

A opět unesena.

Když Barbara Harding, provázena Millerem a Swensonem vystoupila na vrchol útesů a vydala se po úzké cestě za hlavní četou, vedenou Therierem, která nesla náklad, vynořilo se z hloubi lesa sedm stínů - byli to Oda Yorimotovi samurajové, kteří stopovali svoji oběť.

Během as prvé půl míle cesty nestalo se nic pozoruhodného. Theriere přešel zpět k Barbaře, promluvil s ní několik slov a opět se vrátil ke hlavní četě.

Miller byl vzdálen sotva as pětadvacet stop od posledního muže čety, nesoucí náklad a Miss Harding a Swenson šli za ním ve vzdálenosti sotva as tří neb čtyř yardů.

A náhle z čista jasna Swenson a Miller klesli k zemi, jsouce zasaženi primitivními oštěpy, a Barbara Harding ucítila, jak surové prsty jí stiskly hrdlo i ústa.

Přední četa o ničem nevěděla. Vše se sběhlo tak neočekávaně a tak rychle, že Barbara nemohla ani pochopiti, co se to s ní děje.

V lesní temnotě nebylo jí ani možno rozeznati podobu a tahy jejich únosců - domnívala se v prvé chvíli, že lidé ze Simmsovy čety se dozvěděli nějak o Therierově spiknutí a že je hodlají násilím překaziti; když však viděla, že únosci ji odvlékají přímo do houští džungle směrem do vnitra ostrova, počala pochybovati o své domněnce.

A když se ocitla na malé mýtině, ozářené jasným měsícem, viděla, že mezi únosci není ani jediná tvář, kterou by byla znala z paluby "Půlměsíce".

Barbara Harding nezkřížovala několikrát všechny světadíly nadarmo. A věru existovalo na zeměkouli velmi málo ras a národností, s jichž zvyky by byla bývala neobeznámena. Spatřivši své únosce, byla však přece jen překvapena.

Zřela kolem sebe několik japonských bojovníků z patnáctého neb šestnáctého století. Poznávala středověké zbraně a zbroj, starodávné helmice a podivný účes, jaký nosívali staří samurajové. Na pásech dvou z čety únosců houpaly se příšerné trofeje jejich lovu. Barbara poznala v nich od trupu oddělené hlavy Millera a Swensona.

Barbara byla poděšena. Tušila sice, že její osud bude neblahý, ani v duchu ji však nemohlo napadnouti, že by se mohla ocitnouti v moci podivných, středověky-groteskních bojovníků, které dnešní člověk zná jen z obrazů a muzeí. A v této chvíli nepopsatelné hrůzy si přála, aby raději opět byla na palubě "Půlměsíce", přes to, že i tam její úděl nebyl příliš vábný.

A její malí hnědí únosci, mlčenliví a ponuří jako hrob, vlekli Barbaru džunglí dále, až stanuli v malé osadě, v údolí, které bylo vroubeno věncem vysokých hor.

Osada pozůstávala z jeskynních obydlí, které byly zpola skryty pod zemí. Stěny a střechy těchto příbytků vyčnívaly sotva as na čtyři stopy nad úroveň půdy. Tu a tam bylo viděti mezi příbytky na kůlech připevněné sýpky.

A do jednoho z oněch nepříliš vábných příbytků byla Barbara Harding zavlečena. Ocitla se v místnosti, v níž spalo několik domorodých žen. A kolem nich se zmítalo, válelo, a vřískalo klubko špinavých žlutých dětí, psů, čuňat a králíků. Byl to palác daimia Ody Yorimota.

Oba samurajové, kteří doprovázeli Barbaru každý po jednom boku, na prahu se obrátili a odešli.

Barbara Harding osaměla s Oda Yorimotem a jeho rodinou.

Ve středu místnosti byl na provázcích pověšen dřevěný podnos, na němž byla nakupena vysoká hromada lebek.

V pozadí místnosti bylo viděti dveře, které pravděpodobně vedly do vedlejší místnosti.

Barbara měla však příliš málo času prohlížeti si své nové vězení, neboť Oda Yorimoto se k ní přiblížil a prudce ji uchopil za ruku.

"Pojďte se mnou!" řekl starodávnou japonštinou, které Barbara, díky svým znalostem moderní japonštiny, bez obtíží porozuměla, a vlek ji na vyvýšené místo v temné jizbě. V očích mu plála žlutavá vášeň.

* * *

Když Theriere zpozoroval, že Barbara Harding zmizela, usuzoval z toho okamžitě, že Simms a Ward prohlédli jeho lest a zaskočivše včas Millera a Swensona, odvlékli Barbaru do svého tábořiště.

I ostatní byli téhož názoru, jen Byrneovi se zdálo býti náhlé zmizení Barbary podezřelým. Vrátili se tudíž opatrně zpět do zátoky na pobřeží, obávající se, že každou chvíli se na ně odněkud vyřítí Simmsovy strážce.

K svému nemalému překvapení, podařilo se jim sestoupiti do zátoky, aniž by byli nějak ohrožováni, ba, když se připlížili k tábořišti, spatřili, že všichni Simmsovi lidé klidně dosud spí.

A celá četa opět tiše vystoupila po útesech vzhůru. Theriere a Byrne vystupovali poslední.

"Co si o tom myslíte?" zeptal se Theriere Byrnea.

"Mám-li být upřímným, musím vám říci, že se domnívám, že jest směrodatným to, co vy o tom smýšlíte - vy o tom jistě víte více, než my všichni dohromady."

"Jak to, milý příteli?" zvolal Theriere překvapen Byrneovou řečí. "Vyslovte se zřetelněji."

Prudce jej uchopil za ruku.

"Proč ne. Mně hned tak někdo nenachytá. Proč jste poručil, aby s ní šel Miller a Swenson - vy jste věděl dobře proč. Ti chlapi jakživi netáhli s námi za jeden provaz, proto jste si je také vybral. Domluvil jste se s nimi a až se vám naskytne dobrá příležitost, prchnete nám také a necháte nás na holičkách. Vy v tom dovedete chodit!"

"Byrne," řekl Theriere - a v zabarvení jeho hlasu bylo znáti, jak se přemáhá, aby nevybuchl, "vím, že můžete podezírat kohokoliv, kdo byl na palubě "Půlměsíce", z nekalých záměrů. Nemohu vás proto také kárati. Doznávám, že kdysi jsem vás chtěl podvésti - leč od oné chvíle, kdy jste mi zachránil život, jednám s vámi bez záludnosti. Dávám vám své čestné slovo - čestné slovo člověka, který kdysi ve společnosti něco znamenal - že jednám s vámi fair - až na jednu věc. Věřte, že nevím, kde se nyní Miss Harding nalézá a nevím také, co se přihodilo s Millerem a Swensonem. Sám Bůh ví, že mluvím čistou pravdu.

A nyní se vrátím k oné věci, o níž jsem se prve zmínil. Změnil jsem své původní plány stran Miss Harding. Zprvu chtěl jsem vyzískati pokud možná co nejvíce peněz - netajím se s tím. Leč nyní jsem změnil svůj úmysl - chci použití první příležitosti, která se mi naskytne, abych Miss Harding bez úhony a bez jediného penny výkupného dopravil do civilisovaných končin.

Proč jsem změnil svůj úmysl, to jest mojí věcí. Pravděpodobně nebudete věřiti v poctivost a opravdovost mých záměrů. Svěřuji se vám se svými plány, poněvadž jste mne obvinil ze lsti a poněvadž člověk, který mně zachránil život, se domníval, že jednám vůči němu podle a nečestně. Doznávám, milý Byrne, že jsem po mnoho dlouhých let byl špatným člověkem, ale, pardieu, tak docela ještě zkažen nejsem."

Byrne se na chvíli zamyslel. I on nedávno si také uvědomoval, že není ještě docela zkažen a podvědomě dychtil po tom, aby se někomu mohl svěditi s tímto poznatkem. A snad proto také Theriereovi spíše uvěřil.

"Poslyšte," ozval se po chvíli Byrne, "souhlasím s vámi, myslíte-li to doopravdy poctivě."

"Díky," odpověděl vážně Theriere. "Přičiníme se spolu, abychom našli Miss Harding. Kde však započneme se svým pátráním?"

"Tam, kde jsme ji viděli naposledy," odpověděl Byrne. "Zde na vrcholu útesů."

"Musíme ovšem vyčkati rána," prohodil Theriere.

"To bych právě nemyslel, ráno do nás počnou pražiti ti dole," řekl Billy, ukazuje nedbale rukou na Simmsovo tábořiště.

"Učiníme tedy nejlépe," řekl Theriere, "ozbrojíme-li se klacky a kamením. Jsme zde v poměrně velmi výhodném postavení - lehce se ubráníme proti komukoliv, kdo proti nám bude zdola útočiti. Uhájíme tak svoji posici a můžeme se bezpečně poohlédnouti v okolí po Miss Harding."

A poté celá četa jala se horlivě osekávat větve stromů a připravovala hromady kamení na vhodných místech na vrcholu útesů. Theriere pak ještě nařídil, aby zbudovali přes stezku kamennou přehradu, přes kterou by nepřítel musil dříve přelézti, než by se dostal na vrchol.

Když bylo vše hotovo, bylo očividno, že lze ono místo zcela lehce ubrániti třebas i proti desetinásobné přesile.

Poté se uložili k spánku, zanechavše Blanca a Divinea na stráž; bylo totiž rozhodnuto, že příštího jitra tito dva se Sawyerem budou zanecháni na místě k hájení kamenné hradby, kdežto ostatní že se, vydají za Barbarou Harding. Sotva že se rozbřesko jitro, Divine vzbudil Therierea. Za chvíli na to byli již na nohou i ostatní.

Pociťovali dosti citelný nedostatek vody; než ke prameni bylo příliš daleko a ti, kteří byli určeni k výpravě do džungle, byli přesvědčeni, že jistě přijdou na nějaký pramen po cestě. Sawyerovi pak Theriere nařídil, aby přinesl z pramene na mýtině, kam již odnesli část zásob, vodu pro sebe, Divine a Blanca.

Poté spěšně posnádali několik sucharů - Theriere a ti, kteří šli s ním, nacpali si jich plné kapsy. A brzy na to vyrazili do džungle.

Postupovali ku předu nejprve po stezce vedoucí k prameni, pátrajíce po něčem, co by je přivedlo na stopu, v kterých místech Barbara zmizela. Barbara v osudné chvíli, kdy byla unesena z paluby "Lotosu", měla na nohou střevíce bez podpatků, které na udupané cestě téměř nezanechávaly znatelné stopy.

Důkladnější pátrání Theriereovo však vedlo k tomu, že přece jen asi ve vzdálenosti jednoho sta yardů od vrcholu útesů se objevil otisk jejího střevíce v měkčí půdě stezky.

Bylo jisto, že až tam Barbara s nimi šla.

Rozptýlili se proto všichni po obou stranách stezky, Theriere a Sanders po jedné, Byrne a Wilson po druhé. Smluvili se, že Theriere se čas od času vrátí k hlavní stezce, aby pátral po dalších stopách.

Ušli tak asi půl míle, když v tom Billy Byrne neočekávaně vzkřikl.

"Halo!" zvolal. "Zde leží Miller a Swenson - ale jak jsou příšerně zohaveni!"

Ostatní okamžitě se sběhli k Byrneovi; ztrnulí hrůzou, vidouce na zemi mrtvá těla obou lodníků bez hlav.

"Mon Dieu!" zvolal Theriere svojí mateřštinou, jsa zřejmě pohnut. "Ale to je příšerná zvířecnost!"

"Kdo to as udělal?" zeptal se Sanders, zíraje pátravě na Byrnea.

"Lovci lebek," odpověděl Theriere. "Bože! Jaký hrozný osud očekává Miss Harding!"

Billy Byrne zbledl.

"Snad nechcete říci, že i jí uřízli hlavu," zašeptal Billy zlomeným hlasem.

Byrne, vysloviv tuto domněnku, cítil, jak se mu srdce svírá úzkostí. Nesnažil se však blíže zkoumati tento cit - uvědomoval si však, že mu je neskonale smutno, pomyslí-li si jen, že by tak ohavná smrt měla stihnouti ženu - kterou tak hluboce nenáviděl.

"Obávám se, že ne, Byrne," odpověděl Theriere hlasem, v němž by nikdo nebyl poznal úsečný hlas druhého poručíka "Půlměsíce".

"Vy se obáváte, že ne?" odpověděl udiveně Billy Byrne.

"Kdyby ji byli usmrtili, byl by její osud méně příšerný, než jaký ji očekává v jejich rukou."

"Vy chcete říci..." řekl tázavě Byrne a zarazil se, tuše podvědomě, že myslí na totéž, jako Theriere.

Billy neměl důvodu, proč by cítil s osudem krásné mladé ženy, která náležela k pro něj nedostupné společenské třídě. Billyho matka byla hašteřivá a rvavá žena, která se proměňovala, byla-li napilá, v pravou ďáblíci; pila vše co teklo a každý haléř utopila ve whisky. Pokud se Billy pamatoval, nikdy na něj něžně nepromluvila; nakládala s ním od útlého dětství surově, takže se ji naučil nenávidět.

Když dospěl do mužných let, bránil se proti brutálním útokům žen právě tak, jako byl zvyklý bránit se proti kterémukoliv muži. Udeřila-li Billyho žena, udeřil ji také; jedinou skutečností bylo lze Billymu přičísti k dobru: že totiž nikdy neudeřil ženu, leč v sebeobraně.

Ženskému studu a cudnosti se Billy pustě vysmíval - nevěřil, že podobné city skutečně mohou existovati. Posuzoval všechny ženy podle té, kterou znal nejlépe - podle své matky. A právě tak, jako nenáviděl ji, nenáviděl i ostatní.

A Barbaru Harding nenáviděl ne snad pouze proto, že byla ženou, ale i z toho důvodu, že přináležela k společenské třídě, která mu byla solí v očích.

A proto bylo podivno a nevysvětlitelné, že při pomýšlení na pravděpodobný osud Barbary, Billy byl zřejmě pohnut. Billy sice o tom valně nerozumoval, cítil však, jak mu v nitru zuří šílený vztek proti neznámým tvorům, kteří unesli Barbaru.

"Musíme ji najít," řekl posléze Billy Theriereovi. "Musíme ji zachránit."

Za jiných okolností by se byl Billy neobešel bez všelijakých více méně obhroublých poznámek; dnes však byl ku podivu kliden. Pouze zaťaté čelisti a blesky sršící z jeho ocelově šedých očí svědčily o jeho pevném rozhodnutí. Theriere, uváživ mezi tím svůj plán, svolal členy své čety a řekl.

"Máme před sebou zřetelné stopy. Půjdeme-li po nich a budou-li stále tak dobře znatelné, dopadneme je brzy. Ku předu."

Sotva že dořekl tato slova, Byrne již se hnál ku předu po stopě samurajů.

"Jací jsou to asi lidé?" zeptal se Sanders.

"Malajští lovci lebek, o tom není pochyby," odpověděl Theriere.

Sanders se zachvěl. Již jméno domorodců - lovců lebek - znělo tak příšerně! A z nenadání uchopil Wilsona za rámě a cosi mu zašeptal. Pak se oba zastavili.

XI.

Obrana útesu.

"Ku předu za mnou!" zvolal Theriere a spěchal sám za Billym, který již zmizel v lesní houštině.

Sarvders a Wilson váhavě popošli několik kroků. Theriere se ještě jedenkrát ohlédl, aby se přesvědčil, zda jdou za ním, než v tom zátočina cesty mu zastířela výhled.

Sanders se zastavil.

"Musil bych být blázen, abych lez někam, kde mi odříznou lebku," řekl Wilsonovi.

"A Miss jest již beztak dávno mrtva," odpověděl Wilson.

"Také že je," přisvědčoval Sanders "a kdybychom šli dále do houštiny, bude za chvíli i po nás. To je hrozné. Všiml jste si také něčeho jiného co s nimi učinili, kromě toho, že jim odřízli hlavy?"

"Ano," zašeptal Wilson, ustrašeně se ohlížeje za sebe.

Sanders sebou trhl a ohlédl se tímž směrem jako Wilson.

"Co to bylo? Co jste viděl?"

"Zdálo se mi, že se tam něco hýbe!" odpověděl Wilson. "Hrome, pojďme raději odtud." A nečekaje na souhlas svého druha, hnál se jako šílený na pokraj lesa, kde byli na stráži Divine, Blanco a Sawyer.

Když oba zbabělci dorazili udýchání a jako bez ducha k svým druhům, Sawyer, který se právě chystal jít pro vodu ke prameni, vrátil se, aby vyslechl jejich hrůzostrašné vyprávění.

"Co se stalo?" vzkřikl Divine. "Vypadáte, jako byste právě viděli ducha. A kde jsou ostatní?"

"Jsou všichni povražděni - uřízli jim hlavy od těl," volal Sanders. "Padli jsme na tlupu domorodců, kteří zajali Millera, Swensona a Barbaru Harding. Zavraždili je, a právě je jedli, když v tom právě jsme na ně vpadli. A než jsme se porozhlédli kolem sebe, sesypalo se na nás několik set domorodých ďáblů. Roztrhli nás a když jsme viděli, že Theriere a Byrne jsou zabiti, dali jsme se na útěk. To bylo příšerné!"

"Myslíte, že vás pronásledovali?" zeptal se Divine.

Sotvaže vyřkl tato slova, obrátili se všichni přítomní směrem kudy přišli Sanders a Sawyer. A v téže chvíli ozval se z dola z pobřeží u zátoky hurónský řev.

Simms a Ward právě přišli na to, že Theriere se svými lidmi odešel. Simms běhal sem a tam jako šílený a pustě klel, až se skály otřásaly. A v tom Ward spatřil nahoře na vrcholu útesů pět lidí z Theriereovy čety.

"Vidíte, tam jsou nahoře!" zvolal.

Kapitán Simms se zlobně ohlédl vzhůru.

"Všiváci!" řval. "Ukradnou naše zásoby a unesou ubohé bezbranné děvče. Všiváci! Pust'te mne na ně! Jen mne na ně pust'te!"

"Půjdeme na ně všichni," mírně Ward kapitána. "Dojde k boji. Chlapci nasbírejte si kamení a půjdeme. Vy, kapitáne, jste příliš tělnatý, než abyste mohl bojovat na srážném svahu, zůstaňte raději dole a půjte svoji bambitku někomu jinému." Ward znal dobře zbabělou povahu svého kapitána, takže jej raději nechal dole, aby v boji nepřekážel.

Ward sám také příliš nemiloval přímý boj muže proti muži, leč uvědomoval si, že po vyčerpání syrových zásob by musili zemřít hladem a že únosem Barbary vlastně ztratili všechno. A za stravu a za peníze by bojoval na život a na smrt i zbabělejší člověk než sám Ward.

A hnali se tedy po skaliskách vzhůru, očekávající, že každé chvíle budou přivítáni deštěm kulí. Divine a jeho lidé zírali dolů na útočníky s podivnými pocity.

Ward a ostatní se octli již v půli cesty, leč Divine dosud se ani nepokusil jejich útok odrazit. Chvilími se ustrašeně ohlížel do lesa, který se černal za ním, očekávaje, že se z něj každou chvíli vyřítí hnědí d'ábli - lovci lebek.

"Vzdejte se, vy všiváci!" řval na ně Ward zdola, nebo vás všechny pobijem jako kočky!"

Blanco vrhl na místě odpovědi na útočníky těžký kámen. Kámen dopadl zároveň s pustým zaklením Blancovým nedaleko Warda. Okamžitě na to třeskla rána z Wardovy pistole a kulka hvízla těsně u Divineovy hlavy.

Divine se skrčil za primitivní kamennou hradbou, natáhl se jak široký tak dlouhý a třásl se strachem.

Sawyer a Sanders následovali zbabělý příklad svého vůdce. Pouze Blanco a Wilson si statečně hleděli boje.

Blanco vytrhl uděšenému Divineovi z opasku revolver a střelil po Wardovi.

Kulka minula se cílem a zaryla se do hrudi jednoho lodníka, který stál těsně za Wardem; nešťastník klesl okamžitě k zemi a sřítíl se do prohlubně po srážu dolů; ostatní ustali v útoku a skryli se za balvany.

Wilson vrhl dolů několik těžkých balvanů; poté nastalo na chvíli příměří.

"Již jsou pryč?" zeptal se Divine chvějícími se rty, vida, že střelba ustala.

"Nejsou pryč, vy zbabělá babo," odpověděl Blanco. "Vy si myslíte, že dva lidé stačí na pět. Kdybyste vy se sebral a přiložil ruku k dílu, měli bychom naději na vítězství. Vy dáváte pěkný příklad svým lidem, když ležíte jako králík na zemi!"

"Co je nám to platno, že proti nim bojujeme?" vymlouval se Divine. "Nikdy jsme od nich neměli odejít, To všechno zavinil ten blázen Theriere. Jak se ubráníme těm ohavným domorodcům, když naše síly budou roztrženy? Odpraví nás pak snadno, jako již odpravili Millera, Swensona, Therierea a Byrnea. Měli bychom vše raději říci Wardovi a přerušit tuto nesmyslnou šarvátku."

"Konečně slyším rozumné slovo," řekl Sawyer. "Zbytečně zde mluvíme a naši přátelé ze zdola po nás střelí a vy se tu krčíte při zemi."

"Moje řeč," zasykl souhlasně Sanders.

Blanco pohlédl tázavě na Wilsona. Pokud se jeho osoby týkalo, nebyl by byl celkem ničeho namítal proti tomu, kdyby se opětně spojili s bývalými svými kamarády, leč obával se represálií se strany Simmse a Warda; znal je totiž příliš dobře, než aby jim mohl důvěřovati, byť i na oko přistoupili na smírný návrh.

Ovšem ani nahoře na útesech je také nečekala příliš skvělá budoucnost - smrt jejich druhů vyličená hrůzostrašně Sandersem jim stále dělala mysl.

"Mám za to, že bojem vlastně nic nedokážeme," řekl Wilson. "Miss Harding zmizela a tím jsme vlastně ztratili svůj cíl. Nechme rvání a pokusme se s Wardem vyjednávat."

"Dobrá," zamručel Blanco, "já přece nemohu bojovat sám proti všem. Co vy o tom soudíte Sawyere?"

Sawyer mezi tím již připravil na klacek kus bílého plátna a zamával takto improvizovaným praporem nad kamennou hradbou.

Ze zdola okamžitě se ozvalo volání. Bylo slyšet Wardův hlas.

"Vzdáváte se? Přicházíte konečně k rozumu?"

Divine, uvědomuje si, že mu nehrozí bezprostřední nebezpečí zdvihl hlavu nad ohradu.

"Musíme vám něco sdělit, Mr. Warde," vzkřikl Divine.

"Tedy ven s tím - již poslouchám," odpověděl neurvale Ward.

"Miss Harding, Mr. Theriere, Byrne, Miller a Swenson byli zajati a zavražděni domorodci," oznamoval Divine.

Wardovi se rozšířili zornice údivem. Byl svrchovaně překvapen. A poté mu zrudl obličej zlosti.

"Vidíte, co jste si spískali, vy prokletí blázni, vy všiváci!" vzkřikl. "Vaši hloupostí jste zabili slepici, která snášela zlatá vejce. Mysleli jste si, že sami si nactete plné kapsy. A nyní nemáme nic, ani my ani vy. Nebudu šetřit vaše prašivé životy!" A pozdvihl opět revolver, chystaje se znovu vystřeliti proti Divineovi.

Divine okamžitě se skrčil za kamennou hradbu, dříve ještě, než Ward natáhl kohoutek.

"Zarazte!" zvolal Sawyer. "Křivdíte nám. Počkejte až vám vše vysvětlíme. My, prostí námořníci za nic nemůžeme. Ten zbabělý hejsek a bláznivý Theriere nás přivedl do tohoto zoufalého postavení."

"Namluvili nám, že vy a kapitán Simms nás chcete všechny podvésti a nechat nás zemřít zde na tomto prokletém zapomenutém ostrově. Theriere tvrdil, že prý byl při tom, když jste si to umlouvali. Že prý jste se chtěl nás zbavit, abyste se nemusil s námi dělit o kořist. Uznáte, že jsme proti nám vystoupili pouze v sebeobraně. Co se stalo, stalo se, spojme raději své, beztak již sporé síly proti krutým domorodcům. Wilson a Sanders tvrdí, že těch hnědých d'áblů, kteří jedí bělochy, viděli dobře na dva tisíce. Zatím, co se my dohovořujeme, jistě nás již obkličují."

Ward se bezděky rozhlédl kolem sebe. Sawyer hovořil celkem rozumně. Jeho návrh byl přijatelný. Nebylo lze již ztrácet ani jediného muže. Na potrestání vzpoury pak zbývalo dosti času později - až jich nebude potřebovat.

"Odpřísáhnete na lodní knihu, že budete věrně vykonávat vůči kapitánovi Simmsovi a vůči mně svoji povinnost?" zeptal se Ward.

"Ano," odpověděl Sawyer.

Ostatní přikývli a Divine vstal se země a rozběhl se k Wardovi.

"Počkejte, tak lehce to nejde!" vzkřikl na něj Ward. "O vás jsme nic neujednali; naše úmluva se týká pouze lodníků. Vy jste sprostý outsider, který vlastně zosnoval celou tuto vzpouru. Spravedlivý trest vás nemine, rozumíte!?"

"Jistě vás pověsí na nejbližším stromě," prohodil Sanders.

Divine zbledl. Kdyby šel k Wardovi, znamenalo by to pro něj smrt. Kdyby prchl do lesa, nečekalo by jej tam nic jiného než smrt, pravděpodobně ještě krutější a surovější.

Klesl na kolena a chvějícíma se sepjatýma rukama prosil Warda.

"Pro spásu boží, Mr. Warde!" zvolal. "Bud'te ke mně milostiv. Byl jsem do všeho zavlečen Mr. Therierem. Nalhal mně vše právě tak jako vám. Vy mne přece nemůžete zavraždit. Vždyť by to byl zločin! Pověsili by i vás za to!"
"Budeme všichni pověšeni za to, co jsme provedli jakmile nás úřady dopadnou, ať je to již tak či onak," odsekl Ward.
"Kdybyste byl Miss Harding v noci neunesl z tábořiště, nebyla by byla bývala zavražděna a mohli jsme dostat své výkupné; zasloužil byste, abyste za to všechno byl pověšen první!"
"Vždyť můžete dostat výkupné za mne!" zvolal Divine, chápaje se každého stébla naděje jako pomoci. "Vyplatím vám sto tisíc v hotovosti okamžitě, jakmile mne vysadíte na břeh v některém civilisovaném přístavu."
Ward se surově zachechtal.
"Vždyť nemáte ani zlamanou grešli, vy sprostý lhář!" zvolal. "Clinker nás o všem informoval dříve ještě, než jsme vyjeli z Frisca."
"Clinker lhal!" opáčil Divine. "Neví o ničem - jsem bohat!"
"To jsou všechno pitomé žvásty," zavrčel hněvivě Blanco, jsa již netrpěliv. "Krátce a dobře, slibte nám, Mr. Warde, že nikoho z nás nebudete stíhati za to, že jsme se proti vám vzbouřili, když se zavážeme, že od nynějška budeme stále státí při vás?"
"Ano, slibuji," odpověděl Ward.
Blanco vykročil ku předu.
"A vy Mr. Divine půjdete s námi jako zajatec," rozřešil Blanco rázně situaci tím, že Divinea uchopil za límec a přinutil jej tak hrubým násilím, aby s nimi sešel dolů do zátoky na pobřeží.
A tak se vzbouřenci vrátili pod velení kapitána Simmse - Divine s nimi jako zajatec, obžalovaný ze zločinu, který dle nepsaných zákonů moře, se trestal smrtí.

XII.

Oda Yorimoto.

Barbara Harding slyšela opětovnou výzvu surového Japonce, který jí pevně tiskl rámě.

"Pojďte se mnou!"

Jedna z žen v příbytku se probudila. Pohlédla na Barbaru se zřejmou nenávistí; z výrazu její tváře nebylo však možno souditi, že by se dělo něco nezvyklého.

"Co ode mně chcete?" zeptala se japonsky poděšená Miss Harding.

Oda Yorimoto se na ni překvapeně podíval. Kde se ona krásná bílá dívka naučila mluvit jeho řečí?

"Já jsem daimio, Oda Yorimoto," odpověděl. "Toto zde jsou mé ženy. A vy jste se nyní stala jednou z nich. Pojďte se mnou!"

"Počkejte!" zvolala Barbara, stavíc se zároveň zády ke stěně. "Neublížíte-li mně, můj otec vás královsky odmění. Dá vám rád třebas deset tisíc koků, dopravíte-li mne bez úhony k němu!"

Oda Yorimoto potřásl záporně hlavou.

"Dvacet tisíc koků!" zvolala zoufale Barbara.

A daimio stále se tvářil odmítavě.

"Sto tisíc koků - nebo řekněte si sám kolik budete chtít, jen mně neublížte!"

"Mlčte!" okřikl ji surově Oda Yorimoto. "Jakou cenu může pro mne mít třebas i celý milion koků, když znám svět jen z vyprávění svých předků. My zde na ostrově nepotřebujeme vůbec koků, a i kdybychom někdy potřebovali, moje hory jsou plny žlutého kovu, který vyváží cenu oněch koků. Jste nyní mojí ženou. Pojďte se mnou!"

"Ne tak rychle! Chci s vámi předem mluvit - ovšem ne před těmito ženami," a obrátila se výmluvně ke dvěřím v pozadí, vedoucí do vedlejší místnosti."

Oda Yorimoto pokrčil váhavě rameny. Pochopil, že takto se zmocní Barbary po dobrém spíše než bojem a proto ji vedl ke dveřím, které naznačila.

Uvnitř druhé místnosti byla tma; daimio se ovšem pohyboval zcela bezpečně, kdežto Barbara držela se jej za pás.

Posléze Oda Yorimoto došel do nejzazšího kouta místnosti.

"Nuže?" řekl, uchopiv ji za rameno.

"Nuže!" odpověděla Barbara a v téže chvíli ucítil Oda prudké škubnutí za pasem. A než se nadál, jeho vlastní krátký meč byl vražen do jeho hrudi.

Zachroptěl a bezvládně klesl k zemi.

Barbara ještě několikrát vbodla Oda Yorimotovi meč do hrudi, až se dokonale přesvědčila, že jest mrtev a že jí již nemůže ublížiti. Pak svrchovaně vyčerpaná klesla k zemi vedle své oběti.

Omdlěla na několik minut; chvěla se podvědomě hrůzou a vysílením.

Po chvíli si však uvědomila, že leží vedle mrtvolky a tlumeně vzkřiknuvši odskočila stranou.

Ponenáhlu nabývala opět chladné rozvahy a uvědomovala si svrchované nebezpečí v němž se ocitla.

Ohlédla se na dveře vedoucí do vedlejší místnosti.

Dle panujícího ticha bylo lze usouditi, že ženy a děti daimiovy dosud spí. Chrapot umírajícího je neprobudil.

Barbara opatrně vstala a popošla tiše ke dveřím. Jednalo se jí o to, aby narazením na nějaký předmět nezpůsobila zbytečný hluk. Podaři-li se jí, aniž by byla zpozorována, vyjít z chatrče ven, prchne do džungle a snad jí osud dopřeje šťastnou náhodu, aby našla cestu ku pobřeží a k Theriereovi.

Stiskla pevněji v dlaní rukojet' daimiova meče a vstoupila do hlavní místnosti. Jedna z žen se pohnula, napolo se probudivši. Barbara couvla opět kvapně zpět.

Žena daimiova se úplně probudila a ospale se rozhlédla kolem sebe. Pak sejmula se stěny nějaké kuchyňské náradí -

bylo zřejmo, že se chystá připravovati snídani.

Na útěk nyní nebylo pomyslení a proto Barbara obezřele zavřela dveře, spojující obě místnosti. Pak se jala hledati nějaký předmět, kterým by dveře mohla zabarikádovati; leč nenalezla nic.

Posléze vzpomněla si na mrtvolu. Kdyby ji přivalila až ke dveřím, ubránila by se alespoň náhodnému otevření dveří dítětem neb psem. Ovšem bylo otázkou, zda se jí samotné podaří dopravit mrtvolu až ke dveřím.

Pud sebezachování dokáže divy. Křehká, něžná, útllocitná a delikátní Barbara, odvěkla v několika okamžicích daimiovu mrtvolu ke dveřím.

Pak odebrala mrtvole zbroj a druhý další meč, který visel po boku, podél těla a ozbrojila se těmito zbraněmi. Byla pevně odhodlána prodati svoji kůži, pokud možná, co nejdražší.

Vzpomněla v oné chvíli opět na Theriereova slova, která jí poprvé zatanula na mysli, když ji vlny smetly s paluby "Půlměsíce."

"Ale par Dieu, zemřu-li, zemřu alespoň v boji." Uvědomila si, že ve vedlejší místnosti se něco hýbe. Bylo lze rozeznati hlasy žen a dětí. Mnoho slov bylo proneseno japonsky, některá pak jinou řečí, které Barbara nerozuměla.

A v tom již počínalo i v místnosti, v níž se nalézala svítati. Paprsky jitra vnikaly doyníř malým otvorem nedaleko střechy.

Popošla okamžitě k otvoru, vystoupila na špičky, a podařilo se jí rukama se zachytiti za spodní okraj otvoru a vyhlédnouti ven.

Ve vzdálenosti necelých jednoho sta yardů uviděla les; pokusila se proléztí otvorem ven, leč k nemalé své lítosti shledala, že otvor jest příliš malý, že se jím neprotáhne.

A poté se ozvalo klepání na dveře a jakýsi ženský hlas volal daimia ke snídani.

Barbara rychle přiběhla ke dveřím, třímajíc v ruce daimiův meč.

A žena za dveřmi znovu zaklepala a hlasitě volala na Oda Yorimotu, aby vyšel ven.

Barbara nevěděla v první chvíli zmatku co počíti. Uvědomovala si, že kdyby ji ještě jen chvilíčku ponechali nerušeně v místnosti, že by se jí podařilo rozšířiti otvor u střechy a jím pak prchnouti do nedalekého lesa.

Náhle se jí rozbřesklo v hlavě - byla to sice zoufalá myšlenka, leč stála za pokus.

"Tiše!" zasykla za dveřmi. "Oda Yorimoto spí a nepřeje si býti nikým vyrušován."

Na protější straně dveří bylo chvíli ticho. Pak slyšela Barbara, jak domorodka si potichu pro sebe něco bručí a dle kročejů usoudila, že odchází.

Barbara si oddychla - svrchované nebezpečí smrti bylo alespoň na okamžik oddáleno.

A šla znovu k oknu, kdež se pokoušela daimiovým mečem rozšířiti otvor tak, aby se jím mohla protáhnouti. Práce tato postupovala poměrně velmi pomalu, poněvadž musila býti prováděna velmi tiše.

Strávila tak v práci celou hodinu, než ji opět někdo vyrušil. Tentokrát to byl muž.

"Oda Yorimoto dosud spí," zašeptala Barbara v odpověď. "Odejděte a nevyrušujte ho! Kdybyste ho vzbudili, velmi by se zlobil."

Leč samuraj se nedal jen tak lehce odbýti.

"Daimio nařídil, že dnes se má odbývati velký hon na hlavy sei-yo-jin, kteří přistáli na ostrově Joka," vysvětloval samuraj. "Zlobil by se, jistě, kdybychom ho nevzbudili včas k jeho úkolu. Ženo, pusťte mne k němu. Nevěřím, že Oda Yorimoto spí. Proč bych měl věřiti vám, vždyť jste také sei-yo-jin? Jistě jste daimia očarovala," a domluviv, opřel se vši silou o dveře.

Muž vsunul hlavu dovnitř. Barbara skryla meč za zády a bokem se snažila opět dveře zavřítí.

"Odejděte!" volala. "Vzbudíte-li Odu Yorimotu, zavraždí mne; a vstoupíte-li i vy sem, zavraždí i vás!"

Samuraj poodešel od dveří; Barbara zaslechla, jak se radí s daimiovými ženami, co má podniknouti. Za chvíli se vrátil a opřel se prudce do dveří; daimiova mrtvola nebyla sto zadržeti tento vpád; sotva že však se ocitl tělem uvnitř, dopadl na jeho šíji těžký daimiův meč. Klesl beze slova k zemi.

Ženy ve vedlejší místnosti spatřily co se uvnitř stalo, poněvadž se Barbaře nepodařilo včas přibouchnout dveře. Daly se do pustého křiku, hnaly se před chatrč a volaly, že Oda Yorimoto a Hawa Nisho byli zabiti cizí ženou sei-yo-jin.

V okamžiku celá osada se henžila samuraji, ženami, dětmi a psy. Všichni se hrnuli k chatrči náčelníka Ody Yorimoto, tísnil se ve vnější místnosti a vyptávali se naříkajících žen, co se vlastně stalo.

Barbara Harding se přimkla těsně ke dveřím a naslouchala pozorně, co se ve vedlejší místnosti děje. Uvědomovala si, že její nejtěžší hodina nadešla.

Bezděky její rty šeptaly modlitbu. Položila daimiův meč tak, aby jeho hrot jí mířil přímo na srdce - a čekala na poslední svůj okamžik, až samurajové vtrhnou dovnitř.

* * *

Theriere byl nucen usilovně běžeti, aby dohonil Billyho, který se řítí ku předu jako vystřelený šíp.

"Jste stále na stopě?" zeptal se Theriere Billyho.

"Ano," odvětil Byrne. "Bylo jich asi tucet. Cesta je velmi dobře znatelná."

"Musíme postupovati velmi opatrně, Byrne," napomínal jej Theriere. "Mám již zkušenosti s oněmi chlapíky a mohu vám na své svědomí říci, že nedáte-li si dobrý pozor, dozvíte se o nich teprve tehdy, až ucítíte jejich oštěp v zádech."

Samozřejmě, že musíme postupovati co možná nejrychleji, nesmíme však také padnouti do léčky, poněvadž zabijí-li nás, neprospějeme tím Mis Harding."

Byrne snažil se uposlechnouti rady svého druha, leč cosi, co nedovedl dobře pochopiti, jej hnalo ku předu.

V jedné chvíli se dokonce upřímně podívoval tomu, že nasazuje svůj vlastní život pro děvče, které smrtelně nenávidí.

Snažil se přemluvit sám sebe, že tak činí k vůli výkupnému. I Theriere se divil tomuto kromobyčejnému, za normálních okolností nevysvětlitelnému faktu, že totiž Byrne tak horlivě riskuje svůj život pro Miss Harding.

"Jak pak daleko za námi jsou Sanders a Wilson?" prohodil Theriere, když byli asi hodinu na cestě. "Neměli bychom snad na ně počkat? Čtyři dokáží mnohem více než dva!"

"Billy Byrne vydá za dva," odpověděl úsečně a výmluvně Billy.

A za půl hodiny poté octli se před domorodou osadou.

Billy Byrne měl v úmyslu vtrhnouti rázně do osady a "vyčistiti ji". Ovšem Theriereovi se podařilo přemluvit svého druhá od provedení tohoto šíleného úmyslu.

"Stopa vede přímo do osady," řekl Theriere, "z toho lze usoudit, že odvěkli Barbaru sem. Musíme si nyní ujasnit, v které chatrči se as nalézá. Co vy o tom soudíte, Byrne?"

"Co o tom soudím?" řekl Billy, aniž by přímo odpověděl.

"Všimáte si, Byrne, oněch tří mužů, které vidíte na prostranství v osadě?" zeptal se Theriere. "To nejsou lovci lebek, jak je znám z národopisu. To jsou přece Japonci. Šli jsme asi po klamně stopě, poněvadž tito Japonci jistě nemohou býti lovci lebek."

"Naše stopa jest zcela správná," tvrdil Billy, "a sbírají-li Japonci lebky nebo ne, to mně je celkem jedno, horší je, že to byli oni, kteří unesli Miss Harding."

"Tiše, Byrne!" zašeptal Theriere. "Skrýjte se za toto křoví. Někdo jde sem přímo k nám," a domluviv, strhl Billyho k zemi.

Sotvaže se přikrčili a zatajili dech, vynořila se z křoví nedaleko nich postava štíhlého mladého muže, který se ubíral do osady. Nesl na bedrech dřevo k rozdělení ohně.

Když se Japonec octl zcela blízko u bělochů vrhl se Theriere na něj a ucpal mu rukou ústa. Japonsky mu pak nařídil, aby se choval tiše, je-li mu život milý.

"Budete-li se chovati tiše, neublížíme vám, musíte nám však říci pravdu. Co jest to za osadu?"

"To jest osada Ody Yorimota, vládce ostrova Joky," odvětil ustrašeně mladý Japonec. "Já jsem Oda Iseka, jeho syn."

"A velká chatrč uprostřed osady jest jistě obydlí Oda Yorimoty?" ptal se dále Theriere.

"Ano."

Theriere byl tak dokonale obeznámen se zvyky orientálců, že okamžitě vytušil, že je-li dosud Miss Harding na živu, že nemůže býti nikde jinde, než v náčelníkově chatrči. Ovšem tato domněnka musila býti nějak potvrzena - Theriere věděl, že kdyby se náčelníkova syna zeptal na Barbaru přímo, že by mu odpověděl vyhýbavě, nebo že by se snažil mu něco nalhati.

"Chce Oda Yorimoto zavraždit bílou ženu, kterou přivedl do svého domu dnes v noci?" zeptal se Theriere.

"Jak může syn znáti úmysly svého otce?" odpověděl chytře Oda Iseka.

"Jest ona žena dosud živá?" pokračoval Theriere.

"Jak to mohu vědět, když jsem v onom okamžiku, kdy otec přivedl bílou ženu do našeho domu, právě spal a dozvěděl se teprve o tom ráno od jeho ostatních žen?"

"Viděl jste ji na vlastní oči?" ptal se dále Theriere.

"Moje oči nemohou přece proniknouti stěnu, která odděluje malou místnost chatrče mého otce od velké místnosti, v níž otec dlel s bílou ženou, když jsem as před půlhodinou odešel do lesa pro dříví."

"Co vám to říká?" ptal se Billy Theriere, jsa svrchovaně netrpěliv, poněvadž nerozuměl ani jedinému slovu.

"Tvrdí, že Miss Harding jest dosud živa a že ji odvěkli do zadní místnosti náčelníkovy chatrče, která se nalézá ve středu osady. Prý sám Oda Yorimoto, náčelník kmene, jest s ní v oné místnosti," tlumočil Theriere výsledek rozhovoru s Japoncem.

Billy se vymrštil jako pružina a kdyby ho byl Theriere nezadržel, byl by se hnal přímo do osady lovců lebek.

"Jest již příliš pozdě," řekl smutně Theriere, "spěchem nic nepořídíme. Budeme-li jednati opatrně, snad se nám podaří ji zachrániti a pomstíti pohanu, kterou jí způsobili. Jednejme chladnokrevně a s rozvahou, abychom ukvapeností a nepředloženými činy nepřipravili sami sebe o život. Vše sice nasvědčuje tomu, že neunikneme ani jeden ani druhý z osady ze zdravou kůží, leč nesmíme váhati, vždyť život Miss Harding visí na vlásku."

"Nuže, co podnikneme?" zeptal se Billy, uznávaje správnost Theriereových důvodů.

"Džungle sahá na mnoha místech až k osadě - dokonce téměř až k náčelníkově příbytku," vysvětloval Theriere svůj plán. "Musíme se snažiti doplížiti se neviděni až k tomuto místu, pak se uradíme o dalším."

"A co s tímto zde?" ukázal Byrne na Oda Iseku.

"Vezmeme ho sebou, poněvadž by nás prozradil, kdybychom ho pustili," odvětil Theriere.

"Proč jej raději nezabijeme ihned?" navrhl Byrne radikální řešení.

"Neučiníme tak dříve, dokud k tomu nebudeme nevyhnutelně donuceni," odvětil Theriere. "Vždyť jest to pouhý chlapec!"

Billy si náhle uvědomil, že se v hloubi nitra hanbí za svůj surový návrh. Divil se sám sobě. Půjde-li to takto dále, bude za nějaký čas nositi bílé kalhoty a hrátí tenis.

Poté všichni tři postupovali pozvolna džunglí k severní straně osady. Theriere šel první, drže japončika za ruku, Byrne pak šel těsně za nimi. Dostali se tak do lesa na místo, které bylo vzdáleno od Oda Yorimotovy chatrče necelých sto yardů, aniž by je byl někdo zpozoroval.

"Ve stěně chatrče jest malé okno," prohodil Byrne. "Tam asi bude ukryta Miss Harding."

"Ano," přisvědčil Theriere, "okno vede jistě do oné zadní místnosti, o níž mluvil Oda Iseka. Musíme však jej nejdříve svázati a vraziti mu roubík do úst, aby nemohl křičeti a pak se pustíme do naší práce," a domluviv, svázal mladého Japonce provazem, spleteným z travin a do úst mu vrazil kus schumlaného jeho vlastního oděvu a ústa taktéž ovázal, aby improvizovaný roubík nevypadl.

"Příliš pohodlně se mu to ležeti nebude," poznamenal Theriere, "ublížit však mu nemůže. A nyní vzhůru do práce!"

"Já vyrazím a poběžím přímo k onomu oknu," vysvětloval Billy svůj plán, "vy počkáte zde na kraji džungle a budete mi krýti záda. Kdybych potřeboval vaši pomoc, zavolám vás a vy přijdete za mnou s revolverem."

"To není možné, Byrne," odporoval Theriere, "vždyť byste tak bral všechno risiko na sebe - to by nebylo fair."

"Jeden z nás jistě to odnese," obhajoval Billy svůj plán; "přijdu-li o život já, jest to lepší než kdybyste jim padl do rukou vy. Co by si počala Miss Harding, kdybych s ní zůstal zde sám - nemá na mně přece vůbec zájem. Vy jste člověk jejího druhu, vy jí můžete daleko lépe pomoci než já. Jsem-li s ní sám nesmírně trpím a věřte - nestojím ani o to výkupné - vezměte si vy ji i výkupné."

"Počkejte, Byrne!" řekl Theriere chvatně. "I já vám musím něco říci. Nevím ovšem budete-li mně věřit, mám však za to, že uznáte, že nyní, kdy nám oběma jde o život, nebylo by vhodné si navzájem lhát."

Ani já nestojím o výkupné. Chci jen napravit zlo, jehož jsem byl nepřímou příčinou. Vězte, příteli Byrne, že já mám opravdově rád. Nemíním jí to však nikdy říci, poněvadž nejsem mužem, za kterého by se slušné děvče mohlo provdati; chci se však ještě dožít příležitosti, abych se jí mohl přiznat, jak vlastně jsem byl účastněn na onom nečistém společenství se Simmsem a Divineem a prositi ji za odpuštění. Chci ji dopravit do civilisovaného přístavu a dopravit do bezpečí, aniž bych tím chtěl vyzískati jediný cent.

"Osud snad nedovolí, bych splnil své předsevzetí; zemru-li však a vy zůstanete živ, řekněte jí, prosím to, s čím jsem se vám nyní přiznal. Řekněte jí, že láskou k ní se ze mne stal úplně jiný člověk. Byrne, vězte, že Miss Harding jest nejdokonalejším děvčetem, s jakým jsem se já neb vy v životě setkal; nejsme ani hodní, abychom dýchali tentýž vzduch jako ona. Nyní pochopíte, proč chci já jít první do náčelníkovy chatrče."

"Zbytečné řeči," rozhodl Billy energicky. "Budeme házet minci a podle toho, padne-li hlava či kresba, půjdete vy neb já. Souhlasíte?"

Theriere vytáhl z kapsy minci.

"Padne-li hlava, půjdete vy, padne-li kresba, půjdu já," řekl a vyhodil minci do vzduchu a zachytil ji opět na nastavené dlani.

"Hlava, vidíte!" zasmál se vítězně Billy.

V tom bylo slyšeti v osadě nezvyklý křik; viděli, jak k náčelníkově chatrči se sbíhají samurajové.

"Něco se děje?" řekl Billy. "Nuže vzhůru!" a vyrazil z džungle ven a hnál se k Oda Yorimotově chatrči.

XIII.

Boj na život a na smrt.

Barbara Harding slyšela, jak samurajové se blíží ke dveřím jejího vězení. Přitiskla zoufale hrot daimiova meče na svoji hrud'

Ozvalo se prudké zabušení na dveře; v téže chvíli zaslechla Barbara šramot u otvoru u střechy místnosti.

Byla nesmírně překvapena, když uviděla v otvoru hlavu a statná ramena Billyho Byrnea, který drtil a rozšiřoval otvor.

Barbara cítila, jak jí nitro zaplavuje nová naděje, než skličoval ji i šílený strach. Vzpomněla si na Billyho hrdinství, když ji zachránil z rozbouraných vln po ztroskotání "Půlměsíce", než v téže chvíli si vybavila v mysli jeho příšernou surovost vůči jí samé, Mallorymu a Theriereovi.

Nevěděla, zda jí hrozí horší osud z rukou divokých samurajů, či z ruky Byrnea.

Billy slyšel bušení na dveře, za nimiž Barbara klečela. Viděl dvě mrtvolky na podlaze chatrče. Všiml si, že právě se chystala k sebevraždě. V mžiku pochopil hrozící tragedii.

"Počkejte Miss!" zašeptal. "Za několik vteřin jsem u vás - Theriere jest nedaleko - přišli jsme vám na pomoc."

Barbara se obrátila ke dveřím.

"Počkejte," volala na samuraje, deroucí se dovnitř, "až odstraním mrtvolky, pro které nelze dveře otevřít."

Samurajové stále dosud váhali vniknouti násilím dovnitř, nejsouce si jisti, zda jejich náčelník jest či není mrtev - báli se totiž, že by některý z nich pro svoji smělost mohl býti o hlavu kratší. Jakmile však uslyšeli, že Barbara hovořila o

"dvou" mrtvolách, usoudili z toho, že Oda Yorimoto jest zcela určitě mrtev.

A bušili proto do dveří jako smyslů zbavení.

Barbara se opírala do dveří vši silou, při čemž jí byla nápomocna váha obou mrtvol. Billy Byrne zoufale rozšiřoval otvor, vedoucí do místnosti, aby se mohl protáhnouti dovnitř.

Dík jeho obrovité síle zdařilo se mu to dříve, než samurajové vnikli dovnitř. Zdvihl okamžitě se země daimiův dlouhý meč a opřel se vahou svého obrovitého těla o dveře a vybídl Barbaru, aby co možná nejrychleji otvorem ve stěně uprchla do blízkého lesa.

"Theriere vás tam očekává," vysvětloval Billy. "Jakmile se objevíte v otvoru, uvidí vás a pak jste již v bezpečí."

"Ale co vy?" zvolala Barbara. "Co se zde stane s vámi?"

"O mne se nestarejte," odvětil Billy Byrne. "A hleďte, ať se postaráte o sebe," a pokynul jí, aby uprchla.

A v tom, díky úsilí samurajů i Billyho, zpuchřelé dveře povolily a rozpadly se.

První samuraj, který vrazil více setrvačností než z vlastního popudu do místnosti, byl rozčísnut mocným máchnutím daimiova meče téměř až k pasu. Druhý se svalil na zem s roztráštěnou čelistí; ostatní však se hrnuli dovnitř jako rojící se včely.

Barbara Harding vidouc za sebou krvavou hrůzu vrhla se k oknu. Před sebou viděla džungli a v travinách as ve vzdálenosti necelého sta yardů postavu číhajícího muže.

"Mr. Theriere!" zvolala. "Rychle! Vraždí Byrnea!" A odhodlaně se vrátila a stoupnuvši si Byrneovi po bok, který byl hotov obětovati svůj život za ni, statečně se chystala k boji s krátkým daimiovým mečem v ruce.

Byrne se ustrašeně ohlédl po Barbaře. "Pro lásku boží, nechte toho!" zvolal. "Jděte odtud!" Leč Barbara se klidně

usmála a nehnula se se svého místa. Billy snažil se jí odstrčit stranou, leč Barbara se vracela k boji znovu a znovu. Barbara se opírala do dveří vši silou.

Samurajové na ně doráželi stále více a více. Právě tři dotírali zároveň svými dlouhými meči na Billyho. Billy již krvácel z několika ran; dva Japonci leželi mrtvi na zemi, třetí se svíjel ve smrtelných křečích, utrživ hlubokou ránu do páteře.

Barbara Harding odrážela útoky těch, kteří chtěli vpadnouti Billymu úskočně do zad. Boj nemohl trvati dlouho, převaha samurajů byla až příliš zřejmá. Přední větší místnost se černala pokřikujícími samuraji, kteří se vyhýbali ránám obrovitého bílého muže, který bojoval jako bájný bůh starých zkazek. Barbara se ohlédla po Billym. Jak byl skvělý! Zápal boje jej úplně změnil. Ne, to již nebyl onen hrubý, neotesaný surovec, s kterým se setkala na palubě "Půlměsíce." Byl to hbitý, mrštný a udatný obr, kosící řady žlutých pidimužiků, kteří na něj dotírali.

Viděla, jak pod každým máchnutím jeho meče tryská krev a samurajové klesají k zemi.

A v tom jeden samuraj podklouzl Barbaře pod rukou a hnal se po Billym ze zadu s napřaženou dýkou. Billy však jej včas zpozoroval a rozehnal se po něm holou pěstí a rozrazil mu čelist - rána byla tak mocná, že by byla snad i býka porazila.

A hned poté nořil Billy opět dlouhý daimiův meč do těla chlapíka, jehož pleť svědčila o jeho malajském původu. Rána byla tak prudká, že ocel zůstala v těle samuraje, jsouc vahou těla protivníkovu vyrvána Billym z ruky.

Samuraj, který stanul právě v onom okamžiku před Billym, vida protivníka bezbranného, radostně vzkřikl a rozehnal se po něm dýkou. Než Billy se nedal jen tak lehce překvapiti. Předloktím srazil samurajovi ruku s napřaženou smrtící ocelí do výše, uchopil jej za ramena, roztočil jej nad hlavou a mrštil jím do chumáče jeho druhů, kteří se tísnili kolem dveří. A v témže okamžiku zasvítl šíp, Billy zakolísal a klesl k zemi. Poté ozval se za Barbarou dunivý výstřel z bambitky a Theriere stanul nad raněným Billym.

Kulka z bambitky pomohla jednomu samuraji snadno a rychle na věčnost. Ostatní, nejsouce obeznámeni s účinky střelné zbraně, zděšeně couvali.

Theriere znovu vystřelil do prchajícího houfce; tentokrát padli dva Japonci, zasaženi touže kulí.

Theriere vítězně vzkřikl a vrhl se do houfu samurajů, kteří zmateně prchali z náčelníkovy chatrče.

Když se Theriere vrátil do zadní místnosti, našel Barbaru klečící u raněného Byrnea.

"Jest mrtev?" zeptal se Theriere.

"Ne. Podaří se nám jej vynésti otvorem ven?"

"Nezbývá nám nic jiného. Musíme se o to pokusiti."

Oba se chopili bezvládného těla a vlekli je k otvoru ve zdi; leč nepodařilo se jim je pozdvihnouti do patřičné výše, aby je mohli pronésti ven.

"Co si počneme?" řekl bezradně Theriere.

"Musíme zůstat zde s ním," odvětila Barbara Harding.

"Nemohu přece opustiti člověka, který do posledního dechu pro mne tak šlechetně bojoval."

Theriere se zamračil.

"I já smýšlím stejně," řekl; "ale jedná se o vás - on nasadil svůj život, aby zachránil vás. Přece nedopustíte, aby jeho oběť byla marnou?"

"Nemohu přece prchnouti sama," odvětila Barbara prostě; "a jsem také přesvědčena, že ani vy jej neopustíte. Nezbývá nám nic jiného - musíme zde zůstat."

A v tom Billy se vzpamatoval a otevřel oči.

"Co se mně to stalo?" zamručel.

Theriere se bezděky usmíval. Barbara Harding poklekla k raněnému Byrneovi.

"Byl jste zasažen šípem, Mr. Byrne a jste těžce zraněn."

Billy zvolna otočil hlavu, až jeho oči spočinuly na krásné tváři Barbary.

"Mr. Byrnel?" zvolal s odporem Billy. "Co si myslíte že jsem - vždyť nejsem takový jako ti hejsci s papírovými límci!"

A posadil se. Z rány na prsou se mu řinula krev a třísnila mu košili a stékala na zem. Kromě toho utrpěl na hlavě nad pravým okem a po levé tváři šikmo dolů až pod ucho hluboké sečné rány. Od hlavy až k patě byl celý zkrvácen.

Přesto, že sám byt' těžce zraněn, s uspokojením zíral na kupu mrtvol samurajů u dveří; nedbalým gestem setřel s úst naschlou krev.

"Ale natřeli jsme jim to řádně," prohodil po chvíli k Miss Harding a vstal se země, natřásaje se v ramenou jako nezdolatelný býk, hotovící se k zápasu. "Dobře, že jste přišel včas!" dodal, obraceje se k Theriereovi, "jinak by bylo po Miss veta."

Barbara Harding zírala na Billyho s neličeným obdivem. Před chvílí ještě se domnívala, že vydechne naposledy, a nyní, hle, stojí před ní šťastný a silný, jakoby neutrpěl ani sebemenší škrábnutí.

Zdálo se, že vůbec si neuvědomuje své rány! Alespoň byl vůči bolesti úplně lhostejným.

"Jste velmi vážně raněn, milý příteli," řekl Theriere. "Myslíte, že budete s to dojíti do džungle? Japonci se na nás zase za chvíli sesypou jako mouchy."

"Ale ano!" zvolal Billy. "Půjdu napřed!" a vyskočil do otvoru. "Podáte mi Miss sem nahoru. Rychle! Již na nás opět jdou."

Theriere podal Billymu Barbaru, který ji protáhl otvorem ven. Pak podal Billy ruku Theriereovi a za chvíli již všichni tři stáli venku před chatrčí.

A v tom již asi tucet samurajů se hnalo proti nim. Džungle byla vzdálena as sto yardů. Nesměli ztráceti ani vteřinu.

"Půjďte s Miss Harding napřed," zvolal Theriere. "Budu krýti váš ústup revolverem a při tom budu pomalu couvati za vámi."

Billy si přehodil Miss Harding na bedra. Krev prýšící z jeho ran třísnila jí ruce i šaty.

"Držte se, pevně!" upozornil Barbaru a rychlým klusem přechal k lesu.

Theriere utíkal za nimi a nestřílel, poněvadž chtěl ušetřit munici. Samurajové se s pustým řevem vrhli za unikající kořisti. Téměř všichni byli ozbrojeni dlouhými ostrými oštěpy, jakými bývali vyzbrojeni původní lovci lebek. Zbroj i meče připevněné na opasku řinčely o sebe při rychlém běhu.

Byl to skutečně malebný pohled na samuraje, ženoucí se ve své starobylé zbroji džunglí opuštěného, zapomenutého ostrova. A na útěku před nimi krásné americké děvče z nejvyšší buržoasní třídy v náručí vydědence lidské společnosti; a k tomu francouzský hrabě, náhodný voják štěstěny s opakovací pistolí v ruce!

Trí čtvrtiny vzdálenosti proběhli zcela bezpečně, poté však již samurajové se k nim přiblížili na vzdálenost vrhu oštěpem.

První z pronásledovatelů mávali oštěpy v běhu, aby hod nabyl větší prudkosti. Z Therierova revolveru třesla rána a jeden ze samurajů se zapotácel a klesl k zemi.

Ostatní zlobně vzkřikli a as půl tuctu oštěpů se sneslo na Theriere; jeden z nich jej naneštěstí zasáhl do páteře; Theriere padl.

V okamžiku, kdy Theriere klesl, byl již Byrne na pokraji lesa. Barbara první zpozorovala katastrofu.

"Zůstaňte stát!" zvolala. "Mr. Theriere padl!"

Billy se zastavil a obrátil se zpět; viděl, jak Theriere se s námahou zvedá a pozdvíženou rukou střílí po bližším se nepříteli. Billy postavil Barbaru na zem a zvolal:

"Počkejte zde!" a utíkal zpět k Theriereovi.

A dříve než k němu doběhl, zaryl se do hrudi nešťastného Francouze druhý oštěp, který jej zbavil vědomí.

Samurajové se hnali o překot k raněnému bělochu - bylo nyní otázkou, kdo k němu doběhne dříve.

Theriere byl sklán právě v okamžiku, když nabíjel znovu svůj revolver. Ležel vedle něj na zemi s čerstvými náboji v zásobníku. Billy doběhl první, chopil se bleskurychle nabitě bambítky a jal se chladnokrevně pálit po blížících se Japoncích.

Čtyři z nich padli jako zkoseni; Byrne pustě klel, že dva náboje vypálil nadarmo.

Z pronásledovatelů zbyli již jen dva, kteří vidouce hrozící jim nebezpečí, dali se na útěk. Billy ještě jedenkrát za nimi vystřelil a poté naloživ si smrtelně raněného Therierea na bedra, nesl jej do lesa.

Chráněn džunglí položil jej opatrně na zem. Barbara myslela, že příšerně zející rány budou Theriereovi osudné.

Byrne, neuvědomuje si v prvním okamžiku vážnost Theriereova stavu, sejmul s něj pás s nábojnicemi a obepnul si ho sám kolem pasu; vypálené náboje v zásobníku nahradil čerstvými.

Samurajové dodavše si znovu odvahy plížili se opět k místu, kam se Billy s raněným druhem a Barbarou uchýlili.

Billy v tom dostal spásný nápad.

"Zdá se mi, že jste se nějak s Japonci dorozumívala - vy dovedete hovořit jejich řečí?" zeptal se Barbary.

Barbara přikývla. "Tak trochu."

"Tedy jim řekněte, že zabiji Oda Isaku, kterého máme zde v džungli svázaného, pakliže nám nedají pokoj a nedovolí nám klidně odejít. Ten žlutý chlapec, kterého jsme s Therierem dopadli a svázali, jest synem starého náčelníka, kterého jste zabila vy."

Barbara okamžitě pochopila Billyův úmysl. Vystoupila na okraj džungle tak, aby ji blížící se samurajové dobře viděli, při čemž ji Billy kryl revolverem a vyzvala je, aby klidně vyslechli její vzkaz. Vyložila jim, že syn Oda Yorimotoa jest v jejich zajetí a že bude okamžitě zastřelen, nezanechají-li dalších útoků.

Samurajové se chvíli dohovořovali, pak předstoupil jeden z nich a řekl, že nevěří onomu tvrzení, že Oda Iseka, syn Oda Yorimotoa, jest v bezpečí v osadě.

"Počkejte!" odvětila Barbara. "Dokážeme vám, že my máme pravdu," a vyzvala Byrnea, aby mladíka přivedl z džungle.

Když Billy ukázal samurajům svázaného Oda Isaku, ozval se výkřik hrůzy a úzkosti z řad samurajů.

"Nebudete-li nás dále obtěžovati, neublížíme mu," volala Barbara, "a až opustíme váš ostrov, dáme mu svobodu;

jakmile však obnovíte svůj útok, tento silný bílý muž vyřízne jeho srdce a hodí je na pospas liškám a toulavým psům!"

Barbara mluvila krvelačně jako starý indiánský náčelník. Leč nezbyvalo nic jiného; znala dobře téměř nesmyslnou pověřivost starých Japonců a věděla, že její prohlášení se nemine s účinkem.

Domorodci se znovu šepem radili. Posléze jeden z nich opět předstoupil a řekl.

"Dokud neublížíte Oda Isakovi, neublížíme ani my vám; naše oči však budou bdít nad vámi, dokud neopustíte náš ostrov, a zkrvíte-li mu byť i jen jediný vlas na hlavě, zabijeme vás všechny."

Barbara přeložila tato slova Billymu.

"Věříte jim?" zeptal se Billy Barbary.

"Mám za to, že se budou chránit, aby proti nám nepodnikli přímý útok," odvětila Barbara; "musíme však neustále bdít, neboť jsem přesvědčena, že čekají na první příležitost, aby nás mohli zabít."

A věnovali svoji pozornost opět Theriereovi. Ležel dosud v bezvědomí. Billy vyňal Oda Isekovi z úst roubík.

"Kde je zde voda nejbližší? Zeptejte se ho," vyzval Barbaru.

Barbara přeložila Oda Isakovi tuto otázku.

"Říká, že na návrší za námi jest pitný pramen," tlumočila Barbara Japoncovu odpověď.

Byrne zdvihl opět Theriereu na svoje bedra, povolil Oda Isakovi pouta na nohou a přivázal si provaz, kterým měl Japonce svázaný ruce k vlastnímu pasu; pak jej vybidl, aby je vedl ku prameni.

"Jděte těsně vedle mne," vyzval poté Barbaru Harding, "a ohlížejte se opatrně stále dozadu."

A tak mlčky počali vystupovati po návrší vzhůru; stezka zprvu schůdná se změnila brzy v strmou a kamenitou strž. A samurajové, ukrývajíce se za křoví, plížili se za nimi.

Po půlhodinovém namáhavém výstupu počal Billy pociťovati účinky svých zranění a ztráty krve.

Kašlal únavou a při každém zakašlání prýštila mu z ran na prsou krev. Dosud však nevrávorál a Barbara ani nepozorovala, že by zřejmě slábl, obdivujíc v duchu jeho houževnatou, přímo neuvěřitelnou vytrvalost. Když posléze došli ke prameni, ukrytému pod převislým skalním massivem v jeskyni, jejíž otvor napolo zakrýval nach, a Oda Isaka prohlásil, že jsou u cíle, Byrne složil Therierea opatrně na mech porostlou půdu a hluboce vzdychnuv, pozbyl vědomí a klesl vedle Therierea.

Barbara Harding nevěděla, co má v prvním okamžiku hrůzou počítí. Uvědomila si a to v této chvíli poprvé, že její spása a záchrana spočívala v Billym. Její situace byla příšerná. Nalézala se uprostřed divočiny pustého, neznámého ostrova, obklopena hordou sverepých vrahů, chráněna dvěma umírajícími bělochy.

Oda Isaka využil této situace a vítězně vzkřikl.

"Vzhůru ke mně moji lidé! Oba bílí muži umírají!"

A z džungle pod srázem se ozvala odpověď:

"Již jdeme Odo Isako! Tvoji věrní samurajové tě neopustí!"

XIV.

Theriere umírá...

Barbara Harding, slyšíc vítězný křik, rázem se vzpamatovala. Vytrhla z Byrneova pasu Theriereův revol-ver a jako tygřice se vrhla na mladého Japonce.

"Nařídte jim okamžitě, ať se vrátí - řekněte, že vás zastřelím, jakmile se jen přiblíží!" zvolala Barbara.

"Řekněte, že vás zastřelím, jakmile se jen přiblíží."

Oda Isaka, spatřiv planoucí oči a výhrůžný postoj Barbary, couvl bezděky a blekotaje strachem vyzval své soukmenovce, aby zarazili svůj postup.

Barbara, zbavíc se takto aspoň pro nejbližší přítomnost hrozícího nebezpečí, obrátila svoji pozornost k oběma mužům, kteří leželi na zemi jeskyně v bezvědomí. Vše nasvědčovalo tomu, že poslední hodinka obou v každé chvíli udeří. Když se její zraky svezly na Therierea, dmula se jí hrud' soucitem a slzy jí vhrkly do očí.

A přes to ošetřila nejprve Billyho - proč, to nevěděla dobře sama.

Omyla mu obličej čerstvou vodou z pramene, navlhčila mu zápěstí, omyla rány a utrhla kus košile, ovázala mu ránu na prsou pokud to bylo možno, zoufale se snažila zarazit proud krve, který se z rány řinul při každém Billyho vydechnutí.

Její úsilí bylo odměněno tím, že Billy posléze opět nabyl vědomí.

Otevřel oči. Zřel, jak krásná tvář Barbary Harding se schyluje nad ním. Cítil na čele chladivý, měkký dotyk její něžné ruky.

Billy opět zavřel oči, uvědomuje si svoji zženštilost - tak totiž nazýval pocit, který mu právě zaplavoval nitro a byl pro něj dosud cizí.

Se svrchovaným úsilím se pozdvihl, opřel se o loket a zachmuřiv tvář, řekl.

"Nejsem papirový panák. Nechte mne. Pomohu si i sám!"

Barbara Harding, bolestně dotčena tímto hrubým odmítnutím, odvrátila se od svého nevděčného pacienta a věnovala svoji pozornost Theriereovi.

Billy, seznav z výrazu její tváře, že ji svými hrubými slovy ublížil, se zamyslel a pozorně sledoval, jak Barbařiny něžné prstíky pečují o Therierea, který těžce oddychoval.

Viděl, jak omývala zaschlou krev a prach z hluboké rány na prsou; uvědomoval si, že k tomuto hrůznému úkolu jest zajisté zapotřebí notně odvahy a pevné vůle.

Dosud nikdy Billy o něčem podobném neuvažoval. Ba nikdy dříve by mu bývalo ani nenapadlo, že svými nevhodnými slovy způsobil Barbaře bolest. Naopak, z něčeho podobného by měl škodolibou radost.

A nyní si s překvapením uvědomoval, že jeho nitro jímá neznámé, nepochopitelně lítostivé dojetí. Cítil nezkrotnou touhu nějak napravit zlo, které spáchal.

"Poslyšte!"

Barbara se naň tázavě ohlédl. Její oči opět byly kovově šedé a pohled odmítavě přísný jako kdysi, kdy Billyho spatřila na palubě "Půlměsíce". Byrne byl tímto pohledem zmaten; cítil, že není schopen vysloviti to, co chtěl.

Nervosně zakašlal, sraštil čelo a zachmuřil se.

"Řekl jste snad něco?" zeptala se jej Miss Harding ledově.

Billy zachroptěl a v tom již vylétlo z jeho úst několik slov - ne ona slova, která chtěl zprvu říci - nýbrž slova, která vyvěrala z bytosti, kterou byl Billy Byrne dříve.

"Ten chlap ještě nechcíp?" zavrčel.

Tato brutální otázka působila na Barbaru Harding jako úder blesku. Uděšeně zírala do tváře člověka, který byl schopen tak pustě hovořiti o svém statečném druhu v okamžiku jeho smrti. Zatvářila se zlobně a již se jí dral přívál káravých slov na jazyk, když v tom si vzpomněla na Byrneovo hrdinství, když před chvílí neváhal přispěti Theriereovi na pomoc, přesto, že sám sebe vydával v nebezpečí útoku samurajů; vzpomněla si na jeho chladnokrevnou odvalu, kdy na vlastních bedrech odnášel v bezvědomí jsoucího Therierea do džungle; vzpomněla si na jeho sebeobětování, kdy, sám krvácející, nesl jej po srázu vzhůru ku prameni.

Kontrast těchto činů a slov byl nepochopitelný. Existovalo jediné vysvětlení; v Byrneově bytosti existovaly dva diametrálně se rozcházející lidé.

V Billym skutečně zápolili dva jedinci a bylo otázkou, který z oněch dvou zvítězí.

Byrne odvrátil od Barbařina zlobného pohledu oči a unaveně svěsil hlavu. Barbara se na něj udiveně zahleděla a

obírala se dále Therierem.

Dech Theriereův byl sotva znatelný; po chvíli přece otevřel oči a namáhavě se rozhlédl kolem sebe. Spatřiv Barbaru usmál se a snažil se něco říci, leč kašel ho schválil a krvavá pěna mu ztřísnila rty.

Dech mu slábl více a více, takže Barbara se obávala, že umírá.

Zoufale se ohlédl na Billyho. Ležel dosud tak jako prve, s hlavou skloněnou - zda o něčem přemýšlel, či zda dřímá, či umíral, Barbara nevěděla.

Přiblížila se k němu a něžně mu položila ruku na rámě.

"Mr. Byrne!" zašeptala.

Billy se obrátil. Výraz jeho obličeje byl neskonale unavený.

"Co se stalo?" zeptal se - tón jeho hlasu byl nezvykle něžný.

"Zdá se mi, že Mr. Theriere umírá," řekla Barbara "a já... já se tolik bojím!"

Billy se zastyděl a zrudl. Ošklivil se sám sebe pro hrubá slova, která před chvílí vyšla z jeho úst; nyní si uvědomoval teprve dosah skutečnosti, že Theriere umírá.

Ještě před čtyřicetými hodinami nenáviděl Therierea; a nyní si toužebně přál, aby Theriere neumřel.

V jeho nitru počalo svítati - uvědomoval si, že se v jeho duši rodí nový, dosud nepoznaný cit - přátelství.

Považoval Therierea za přítele a litoval jej. Bylo to nepochopitelné a přece jen to bylo pravdou.

Dovlekl se k Theriereovu boku.

"Theriere!" zašeptal mu do ucha.

Raněný poručík stěží obrátil hlavu.

"Poznááte mne ještě, starý kamaráde?" zeptal se Billy zlomeným hlasem. Barbara Harding si všimla, že Billymu vytryskly slzy.

Theriere se napřímil a stiskl Byrneovi ruku. Bylo zřejmo, že jemu neušel nezvyklý tón jeho hlasu.

"Ano, kamaráde," odpověděl chabě a za okamžik na to dodal: "Prosim, vodu!"

Barbara Harding podala mu vodu, přidržujíc mu při pití hlavu, aby mu neklesla. Zdálo se, že chladivý nápoj mu vлил do žil novou sílu, neboť sotvaže se napil, řekl pevným hlasem.

"Umírám, Byrne, dříve však než odejdu navždy, musím vám říci, že ze všech hrdinných lidí, které jsem kdy v životě viděl, jste vy nejstatečnější. Ještě před týdnem jsem se o vás domníval, že jste zbabělcem - dnes vás prosím za odpuštění."

"Nemyslete na to," zašeptal Byrne, "myslím, že ještě před týdnem jsem skutečně byl zbabělcem. Stávám se teprve nyní skutečným člověkem."

"A dále, prosím, Byrne," pokračoval Theriere, "nezapomeňte na to, o čem jsem vás žádal dříve, než jsme se rozhodli, kdo vnikne dříve do Yorimotova domu."

"Nezapomenu, buďte tím jist," odpověděl Billy.

"S Bohem Byrne," zašeptal Theriere. "Pečujte o Miss Harding."

"S Bohem, starý kamaráde," vzlykl Billy, hlas se mu zlomil a po tváři mu stékaly slzy.

Barbara se něžně náchýlila nad Therierem.

"S Bohem, milý příteli," řekla. Bůh vám odplatí za vaše přátelství, hrdinství a oddanost!"

Theriere se smutně usmál.

"Byrne vám řekne vše," řekl tiše, "kromě toho, kým vlastně jsem - neví to totiž."

"Chcete snad, příteli, ještě po mně něco někomu vzkázat?"

Theriere se na chvíli odmlčel, jakoby o něčem uvažoval.

"Jmenuji se," řekl posléze, "Henri Theriere - jsem hrabě de Cadenet, pocházím z Francie a nemám, Miss Harding, komu bych co vzkázal. Mám málo příbuzných - žili v Paříži - můj bratr Jacques byl vyslancem." Theriereův hlas zeslábl tak, že Barbara mu stěží rozuměla. Po chvíli těžce vy dýchl a snažil se ještě něco říci. Barbara se náchýlila téměř k jeho rtům. "S Bohem, moje drahá!"

Theriereovo tělo se zachvělo v křeči a ztuhlo. Henri Theriere, hrabě de Cadenet, odešel za svými předky.

"Zemřel!" zašeptala lítostivě Barbara. Uvědomovala si v této chvíli zcela jasně, že Therierea nemilovala, že však on byl jediným jejím pravým přítelem na palubě "Půlměsíce".

Její city byly vůči němu vřele přátelské. Neznala stinné stránky jeho života, neznala jeho účast v komplotu proti ní sestrojeném.

Pokládala ho za opravdového, stalečného gentlemana; a měla celkem pravdu, poněvadž Henri Theriere jím skutečně v minulosti byl; poslední dny jeho života ukázaly, čím ve skutečnosti mohl býti.

Billy zíral přímo před sebe. Nadcházel večerní soumrak - krátký tropický soumrak, po němž rychle přikvačila temná noc.

A náhle se Billy rozhlédl kolem sebe. Jeho oči těkaly po pro-stranství. A rázem vstal.

I Barbara vstala, jsouc znepokojena neklidným výrazem jeho tváře.

"Co se stalo?" zašeptala. "Co se děje?"

"Japonec!" zvolal Billy. "Kam se poděl Japonec?"

Skutečně Oda Isaka zmizel.

Mladý daimio využil chvíle, kdy Barbara i Billy se obírali umírajícím, přehryzal provaz, kterým byl přivázán k pasu Billyho a odplížil se do džungle, přesto, že měl ruce spoutány.

"Za chvíli se na nás opět vrhnou," zašeptala Barbara. "Co si jen počneme?"

"Musíme uprchnouti," odpověděl Billy. "Hnusí se mi sice prchatí před ohavnými žlutokožci, ale nezbyvá nám nic jiného, poněvadž jsou v obrovské přesile."

"Ale co se stane s mrtvolou ubohého Mr. Therierea?" zeptala se Barbara.

"Pohřbím ho zde někde na blízku," odvětil Billy. "Cítím, že bych nebyl sto ho nésti daleko - není mně dnes zcela dobře. Jistě mi to nebudete mít za zlé, pohřbím-li ho zde, není-liž pravda?"

"Nezbývá nám nic jiného, Mr. Byrne," odvětila. "Učinili jsme pro ubohého Mr. Therierea vše, co nám bylo možno, vždyť jste téměř pro něj obětoval svůj život."

"Mrzí mne, že ti prožluklí Japonci ho zde najdou," řekl Billy. "Snad se nám přece jen podaří ukrýti jeho hrob tak, aby jej tak snadno nenašli."

"Nemůžete jej vůbec nikam nésti," řekla Barbara. "Mám obavy, budete-li moci vůbec sám dále jíti."

Billy se zasmál.

"Neznáte mne dosud, Miss," řekl a přehodiv si Theriereovu mrtvolu přes bedra, kráčet s ní kupředu nízkým porostem.

Byl to skutečně nadlidský výkon, který by byl namohl i zdravého člověka.

As 100 yardů od pramene přišli na malou mýtinu; tam oběma Oda Yorimotovy meči, které vzali sebou, vyhloubili mělký hrob a uložili do něj k věčnému spánku hraběte de Cadenet.

Barbara Harding se tiše pomodlila; Billy stál se skloněnou hlavou nad ní. Poté se dali znovu na útěk, směrem vzhůru do divokých hor.

Měsíc jim svítil na nebezpečný a srážný výstup. Některá místa byla tak obtížná, že musili jíti těsně vedle sebe ruku v ruce, někde dokonce musil Billy Barbaru přenášeti.

Krátko po půlnoci došli k malé horské bystřině; sledovali ji proti proudu až k jejímu prameni, až došli do úzké rokle, vroubené se všech stran strmými srázy.

Do rokliny byl přístup pouze úzkou soutěskou, kudy sami přišli. Byli tak unaveni, vyčerpani a zesláblí, že Billy musil doznati, že není již sto jíti dále.

"Nemyslil jsem, že jsem tak slabý," řekl Billy.

"Mýlíte se, Mr. Byrne," odvětila Barbara. "Málokterý z mužů by byl schopen vykonati něco podobného jako vy."

Billy mávl pohrdlivě rukou.

Přesto, že byl zesláblý, trhal měkké traviny a kupil je na hromadu pod strom, který rostl v roklině.

"Lehněte si na travu - spí se na ní měkčeji - musíte býti smrtelně unavena."

"Díky," odvětila Barbara. "Jsem již téměř mrtva."

Byla skutečně tak unavena, že usnula okamžitě, sotvaže se uložila na kupu hebkých travin.

* * *

Slunce stálo příštího jitra již velmi vysoko, když se Barbara vzbudila. Trvalo to několik minut, než si dobře uvědomila, kde se vlastně nalézá. Zprvu se domnívala, že jest v roklině úplně sama, po chvíli však rozeznala u vchodu do rozsedliny olbřímí postavu.

Byl to Billy. Barbara si rázem uvědomila nové nebezpečí: byla úplně sama na zapomenutém ostrově v divokých horách s člověkem, který zavraždil Billy Maloryho, s bestii, která kopla v bezvědomí jsoucího Therierea do obličeje! Zachvěla se hrůzou při těchto vzpomínkách.

A v téže chvíli si vzpomněla i na druhou, dobrou stránku jeho bytosti; nevěděla, zda se jej má báti, či zda se mu má světit.

Prála mu přívětivým hlasem dobré jitra.

Byrne se ohlédl. Barbara byla překvapena zsinanou bělostí jeho tváře.

"Dobré jitra," odvětil Billy. "Jak jste se vyspala?"

"Velmi dobře, a vy?" odvětila Barbara.

"Tak - tak," odvětil Billy.

Barbara si Billyho pátravě prohlédla.

"Tak se mně zdá, že vy jste vůbec nespál!" zvolala posléze.

"Nebyl jsem valně ospalý," odpověděl vyhýbavě Billy.

"Vy jste celou noc bděl na stráži!" zvolala Barbara. "Vím to!"

"Japonci nás mohli zcela dobře přepadnouti - nebylo by bývalo prozřetelno, kdybych byl spal," dodal Billy. "Jakmile seženu něco k jídlu, prospím se na chvíli."

"Ale co zde nalezneme k jídlu?" zeptala se Barbara.

"V prameni se hemží spousta ryb," vysvětloval Billy, "máte-li u sebe jehlici, zahnu ji a snadno jich několik chytím."

Barbara podala Billymu jehlici, o které prohlásil, že se k naznačenému účelu výborně hodí; připevnil ji na šněrovadlo od boty a toto opět na prut a na toto rybářské náčiní chytal ryby z bystřiny, které, po ránu jsouc velmi hladové, snadno se daly na vnadidlo zlákat.

"Já jich spořádám alespoň tučet," prohlásil Billy, vytahuje z vody jednu rybu za druhou; byl to jakýsi druh pstruhů; za chvíli jich byla notná hromádka.

Očistil je kapesním nožem a vyjmul z nich hřbetní kosti; pak rozdělal mezi dvěma kameny oheň a navléknuv ryby na prut, opékal je nad plamenem.

Neměli ani sůl, ani pepř, ani omastek, ani nic jiného kromě rybího masa; leč přesto se Barbaře zdálo, že nikdy dosud v životě nejedla tak chutné jídlo. Chtivě sála nozdrami vůni opékajících se ryb - vždyť již půldruhého dne nic nepožila. Oba jedli dychtivě.

"A nyní," řekl po jídle Billy, "si na chvíli lehnu. Můžete zatím se rozhlížeti kolem nás, aby nás Japonci nepřekvapili - kdybyste v okolí uslyšela nějaký šelest, okamžitě mne probudte!" A sotva to dořekl, klesl na kupu travin a okamžitě usnul.

Barbara z dlouhé chvíle jala se prohlížeti okolí. Shledala, že do rokliny vede pouze jediný vchod a to úžina, kterou vytékala bystřina ven. Z úžiny ven se Barbara neodvážila; zřela nedaleko úžiny, jak k bystřině přišla pít vysoká zvěň.

Místo, kde se primitivně utábořili, bylo skutečně pravým divokým rájem.

A v tom se v mysli Barbary vynořila nová úvaha - jak dlouho zůstane Billy spolehlivým společníkem? Připadalo jí, že stále přichází z louže pod okap. Bylo lze spoléhat na to, že až se Billy uzdraví a nabude dřívějších sil, zda nezneužije její zoufalé situace?

A přece musila doznati, že s málokterým z mužů, které až dosud poznala, by se byla poslední noci cítila tak bezpečnou, jako s Billym.

Ohlédla se na Billyho, ležícího na kupě travin. Jaký to byl obrovský člověk!

Uvědomovala si, že jeho brutalita, které se tak podvědomě obávala, byla nyní její jedinou ochranou.

Byl schopen dáti se v boj i se samotnou přírodou. Byl sto obstát tam, kde kterýkoliv jiný smrtelník by neobstál.

Uvažujíc takto, bloudila očima po okolí. A v tom prudce vstala a stíníc si rukou zraky, zírala upřeně k východu ze soutěsky; zdálo se jí, že cosi se kdesi dole mezi stromy černá.

Ne, nemohla se mýliti - byla to lidská postava.

Chvatně uchopila Billyho za rameno a zatřásla jím.

"Někdo sem jde!" odpověděla na jeho ospalou otázku.

XV.

Útěk a láska.

Barbara i Billy se přiblížili ke vchodu soutěsky a skryti za balvanem, zírali dolů do lesnatého údolí.

Během několika minut nebylo zhora nic kromobyčejného viděti.

"Nechápu dobře, co jste viděla?" poznamenal Byrne suše.

"Ano, a vidím opět. Podívejte se! Rychle! Vidíte, tam dole - vpravo?"

Byrne se zadíval v naznačeném směru.

"Žlutokožci!" zvolal. "Podívejte se, blíží se! Musí jich býti alespoň sto!"

A obrátil se zpět do skalní průrvy.

"Nezdá se mi právě, že bychom byli skryti na nejvhodnějším místě. Japonci nás mohou obejít, vyšplhají se na skaliska nad námi a ubíjí nás se shora."

"Ano," souhlasila Barbara. "Jsme skutečně zavřeni ve slepé uličce."

"Chceme-li se dostat se zdravou kůží odtud, musíme spoléhat jen sami na sebe. Učiníme nejlépe, prchneme-li odtud výše!" A proběhl chvatně soutěskou vleka Barbaru za sebou a zamířil po strmých útesech napravo vzhůru, které končily v dálce na lesnatém úbočí.

Stromy a křoviny je kryly před zrakem jejich nepřátel, kteří dosud byli v nižší poloze. Mohli býti spatřeni jedině v okamžiku, když právě procházeli soutěskou.

Oba uprchlíci prchali tak několik hodin, šplhali se přes vrcholky strmých útesů, sestupovali do údolí, až se zastavili k odpočinku u malého potůčku, doufajíce, že tentokrát již bezpečně vyvázli z dosahu svých pronásledovatelů.

Byrne znovu nacytil na primitivní udici ryby a opětně zasedl nad ohništěm k jídlu.

Během jídla Billy častěji a častěji se ohlížel po Barbaře. Za poslední tři dny účinkovala na něj krása Barbary tak mocně, že nedovedl od ní odtrhnouti oči. A kdykoliv se na ni upřeně zadíval a uvědomil si to, vždy sklopil oči, jako by se bál, že páše hřích.

Barbara byla těmito pohledy znervosněna. Což nebezpečí, kterého se obávala, přikvapí tak náhle?

Billy hovořil při jídle velmi málo a Barbara si marně lámala hlavu tím, nač by vlastně měla zavést rozhovor, aby rozptýlila jeho myšlenky a dala jim jiný směr.

"Neměli bychom raději jítí dále?" zeptala se posléze.

Byrne hned neodpověděl, jako člověk, který byl přistižen při něčem nedovoleném a který je v rozpacích.

"Ano, také bych myslil," řekl posléze; "zde nemůžeme přes noc zůstat, poněvadž nejsme ničím chráněni. Musíme si nalézt místo, kde by nás nikdo nemohl překvapiti."

A vydali se znovu na zdánlivě beznadějnou cestu, bez cíle, hledajíce něco a nevědouce co. Před jedním nebezpečím prchali a druhé, třebas mnohem horší, na ně číhalo. Barbaře bylo úzko, poněvadž Billymu nedůvěřovala a bála se jej. Šli dále po potůčku, který o něco níže se vléval do řeky a potom podél této, která tekla údolím, které se rozšiřovalo na obě strany.

Pozdě odpoledne stanuli na břehu právě proti skalnatému ostrůvku. Sotvaže Billy spatřil ostrov v řece, zvolal radostně: "To je vhodné místo! Tam bychom se mohli věčně skrývati a nikdo by nás nenašel."

"Ale jak se tam dostaneme?" zeptala se ustrašeně Barbara, pohlížejíc na dmoucí se vlny řeky.

"Řeka není hluboká," ujišťoval ji Byrne. "Přenesu vás tam!" A aniž by čekal na její souhlas, uchopil ji do náručí a brodil se vodou k ostrůvku.

Náhly a těsný dotek skvělého, vlahého Barbařina těla působil na Billyho, jako elektrická jiskra na dynamitovou patronu. Docházel mu dech a krev mu v žilách vzrušeně klokotala. Se svrchovaným vypjetím veškeré své vůle potlačoval touhu strhnouti ji k sobě a pokrýtí jí tváře polibky.

A proč vlastně by se měl přemáhati? Proč by měl krotiti svoji vášeň?

Vždyť Barbaru a vůbec všechny ženy téže společenské třídy smrtelně nenáviděl! Vždyť ona na něj pohlížela vždy jen se svrchovaným pohrdáním! Její život vlastně náleží jemu - on jí přece již po dvakráte zachránil život!

A co na tom? Již nikdy se živí a bez úhony z divočiny tohoto ostrova nedostanou!

Stál právě uprostřed proudu. Sevřel Barbaru těsněji.

A prudkým trhnutím chtěl přiblížiti její obličej ke svým rtům, když v tom ona se opřela oběma rukama o jeho ramena a

nedovolila tak, aby jí políbil. Její velké šedé oči zíraly přímo do očí Billyho.

Barbara zřela v Billyho zracích to, čeho se obávala, leč zřela v nich i cosi jiného, z čeho čerpala novou naději - čestnou poctivou lásku. A Billy vyčetl opět v očích Barbary, kterou miloval, aniž by si to dobře sám uvědomoval, úpěnlivou prosbu o pomoc a ochranu.

"Prosím, nechte mne," zašeptala Barbara. "Nechte mne, bojím se vás!"

Ještě před týdnem byl by se Billy dal této prosbě do surového smíchu. Snad dokonce by ji byl za ona slova udeřil.

Dnes však nebyl ničeho podobného schopen; přesto však ji nepustil z objetí a nespustil s ní své planoucí oči.

A tak s Barbarou v náručí se dral proudem ku předu, až se posléze vyšplhal na břeh ostrůvku. V jeho duši dosud zuřil boj vášně.

V očích Barbary se zračil příšerný strach. A kromě toho, vždyť se k svému strachu sama doznala. Uvědomil si, že kdysi na palubě "Půlměsíce" si toužebně přál, aby se jej Barbara bála.

A nyní sama přiznávala svůj strach - a ku podivu Billy nevnímal ve svém nitru pocit uspokojení, naopak, hanbil se, bylo mu to nepohoditelně líto.

A tu došlo k nejhoršímu. Barbaře vhrkly do očí slzy a vzlykot jí sevřel hrud'.

Stanuli na pobřeží. Billy držel ji stále dosud v náručí, došel s ní do travnaté džungle k rozložitému stromu.

A něžně ji pustil z náručí. Vášeň dosud spalovala jeho nitro.

Vzpomněl si v tom na Theriereova slova: "S Bohem, Byrne; pečujte o Miss Harding," a též jeho vlastní slova mu zatanula na mysli: "ještě před týdnem jsem se také domníval, že jsem zbabělcem. Zdá se že se teprve nyní stávám skutečným člověkem."

Stál s očima upřenými k zemi, a držel Barbaru dosud za ruku. A znovu se jí zadíval do očí. Její zornice byly rozšířeny strachem a tázavě se upíraly na něj, jako zajatec před válečným soudem, očekávající vynesení rozsudku.

Billy si uvědomoval, že by jí ani dnes, ani kdy jindy nebyl schopen ublížit - měl ji rád!

A s tímto uvědoměním dostavilo se také uvědomění jiné, že totiž jeho láska bude vždy beznadějnou - že Barbara, děvče z aristokratických kruhů se k němu nikdy nesníží.

Barbara Harding stále na něj tázavě hleděla - neušla jí změna, odehrávající se v hloubi jeho nitra, zračící se v jeho očích. Billyho prsty pustily Barbařino rámě.

"Prosím, nebojte se," řekl. "Prosím, nebojte se mne! Nedovedl bych vám ublížit ani kdybych chtěl,"

Barbara si upřímně oddychla; bylo jí rázem tak volně a radostně.

"Pojďme," řekl Billy, "raději poodejdeme odtud, abychom nebyli spatřeni se břehu, a poohlédneme se po nějakém vhodném tábořišti. Musíme se zde zdržeti několik dní, abychom se zde zotavili. Jste jistě k smrti unavena a já také nejsem ve své kůži."

A společně hledali vhodné místo k odpočinku. Barbaře se zdálo, že jí někdo sňal s beder ohromné břímě. A Billy také se cítil býti šťastnějším, než kdykoliv jindy - šťasten tím, že dovedl sám zhodnotit svojí sílu a svůj charakter a že byl na blízku ženě, kterou neskonale miloval.

Oda Yorimotovým mečem nařezal Billy bambusové stonky a svázav je tuhými stébly travin, zrobil z nich primitivní chatrč. Barbara trhala listí a traviny, kterými pokryla zemi v chatrči.

"Číslo jedna - "na nábreží", " řekl Billy s úsměvem, když zrobil své dílo; "a nyní si někde na periferii postavím svoji chatrč."

"Nechtěl byste raději také bydlet na nábreží?" zeptala se jej Barbara. "Třebas přímo naproti mně?"

"Nepatřím sem," řekl ponuře Billy.

"A nechtěl byste sem ani patřit?" naléhala Barbara.

Billy po celý svůj život nenáviděl lidi z vyšších kruhů a nyní se jej Barbara zeptala, nechtěl-li by se čítati mezi ně. Bylo to nesmyslné; a přece musil sám sobě doznati, že by se v lecčems chtěl vyrovnati Theriereovi, Billy Mallorymu a Divineovi.

Chtěl se vyrovnati mužům, mezi nimiž vyrostla žena, kterou miloval.

"Jest již příliš pozdě, než abych pomýšlel na něco podobného," řekl Billy lítostivě. "Vy jste již v onom prostředí zrozena. A jak bych vypadal směšně v bílých kalhotkách!?"

Barbara se musila při této představě bezděky usmáti.

"Tak jsem to nemyslela," vysvětlovala chvatně. "Nechtěla jsem tím říci, že byste se musil oblékati právě tak, jako muži z našich kruhů; měl byste však vnitřně býti takový jako oni - jednati jako oni, mluvit jako oni - víte, jako Mr. Theriere. To byl pravý gentleman."

"A já jím nejsem," řekl lítostivě Billy.

"Ach, to jsem nechtěla říci," opáčila Barbara.

"Nezáleží na tom, zda jste to chtěla či nechtěla říci," řekl prostě Billy. "Nejsem gentleman, jsem sprostý otrapa. Kdysi jste mi to řekla - bylo to ještě na palubě "Půlměsíce". Nezapomněl jsem na to. A měla jste pravdu. Jsem otrapa. Nikde jsem se nenaučil býti něčím jiným. Také jsem nechtěl býti někým jiným - až dnes. Rád bych se stal skutečným gentlemanem; ale na to jest již příliš pozdě."

"Což se o to ani nechcete pokusiti?" zeptala se Barbara. "Kvůli mně snad se pokusíte."

"Ano," řekl něžně Billy. "K vůli vám bych si třebaš, nechal i narůstí vousy."

"Hrůza!" zvolala vesele Barbara. "To bych se na, vás potom ani nemohla podívatí."

"Nuže, řekněte mně tedy, co chcete, abych činil."

Barbara si uvědomila, že její úkol, bude-li chtít postupovati tak, aby Billyho samolibost neurazila, nebude právě snadný; bylo však nutno kouti železo, dokud bylo žhavé. Barbara se na chvíli zamyslela a posléze řekla:

"Za prvé se, Mr. Byrne, musíte naučiti korektně hovořiti; nesmíte ve své řeči užívatí vulgárních výrazů; musíte se

snažiti mluvit tak, jako mluvím já. Sice, nikdo na světě nemluví zcela správně, přesto však určité gramatické chyby a nepravdivosti působí odpudivě na lidi jemnějšího vzdělání - ostatně lze se těmto chybám velmi snadno uvarovati." "Nuže," řekl Billy Byrne, "počnete se mnou kdy a jak, chcete - udělám pro vás vše."

A tak tedy počala Billyho výchova; ježto ani Billy ani Barbara neměli nic jiného důležitějšího na práci, pokračovalo vyučování velmi rychle; Billy byl povzbuzován nelíčenou radostí Barbary, nad jeho úspěchy.

* * *

Po tři týdny zdržovali se tak na malém ostrůvku uprostřed řeky, vystupující na pevninu pouze tehdy, nedostávalo-li se jim ovoce, které rostlo na březích.

Byrneho týrala hluboká rána na prsou; několikrát mu hrozila otrava krve. Jedné noci dostal nebezpečnou horečku; Barbara pečlivě nad ním bděla a ochlazovala mu chladnými obklady rozpálené čelo, zmírňujíc takto jeho utrpení; posléze obdivuhodná Billyho životní síla překonala všechna nebezpečí.

Přesto však Billy zeslábl - proto také dosud nepomýšlel na návrat na pevninu; rozhodli se jíti dále teprve tehdy, až Billy nabude bývalých sil.

Během této doby neudálo se nic kromobyčejného, co by bylo vyrušilo jejich klid. Dvakrát spatřili na břehu domorodce - patrně to byly čtyři jsoucí na lovu; po dřívějším pronásledování nebylo ani potuchy. Kromě toho domorodci, které viděli, byli, soudě dle vzhledu, čistokrevní Malajci - nic z jejich zevnějšku nepřipomínalo na samuraje; přesto však jejich divoký vzhled odradil Billyho a Barbaru, aby před nimi prozradili svůj úkryt.

Ode dne, kdy přišli na ostrůvek, živili se povětšinou rybami a ovocem. Příležitostně byl tento jednotvárný jídelní lístek změněn lišším masem - Billy totiž zhotovil primitivní leč, do které se chytilo několik lišek; později však tato zvířata byla ostražitější a i ryby v řece byly méně hojné.

Po dvou dnech nucené ovocné diety, prohlásil Billy, že se vydá na pevninu, aby něco ulovil.

"Něco srstnatého by nám jistě přišlo k chuti," prohodil Billy.

"Ano, mám takovou chuť na maso, že bych je jedla třeba i syrové," přiznala se Barbara.

"Bůh pomoz tomu zvířeti, které se přiblíží na dostřel této staré Theriereovy bouchačky - jistě se na vás pak nedostane ani sousto. Mám takový hlad, že sním cokoliv ulovím i s parohy, srstí a kopyty dříve, než je donesu až k vám."

"To snad přece ne," usmála se Barbara. "S Bohem tedy a přeji mnoho zdaru; ale prosím, neodcházejte příliš daleko.

Cítila bych se zde přišerně opuštěna a bála bych se, kdybyste byl dlouho nepřítomen."

"Mohla byste jíti se mnou," navrhl Billy.

"Ne, překážela bych vám; zvěř by se jistě plašila.

"Dobrá, nevzdám-li se dále, než pokud lze slyšeti výstřel z bambitky. Vráťm se zcela jistě před západem slunce. S

Bohem!" A sešel k řece.

Mezi tím na břehu z křoviska zíral pár černých, blýskavých očí na Billyho i Barbaru; hnědá ruka třímala těžký válečný oštěp a celé tělo bylo připraveno k smrtícímu vrhu.

Barbara sledovala Billyho, jak se brodí proudem ku břehu.

Jaký to jest skvělý muž! Stroj síly a vytrvalosti!

Podivno - dnes obdivovala Barbara Harding brutalitu, která jí kdysi připadala odpuzující.

Zřela, jak se Billy mrštně vyhoupl na břeh. A v tom zřela též, jak se křoví na břehu pohnulo.

XVI.

Mám vás rád.

Barbara Harding samozřejmě nevěděla, kdo či co se za křovím nalézá, její podvědomí jí však dávalo tušiti, že v křoví vězí smrtelné nebezpečí pro Billyho.

"Billy!" zvolala - bezděky ve chvíli svrchovaného nebezpečí jí sklouzlo se rtů Byrneovo křestní jméno. "Ohlédněte se do křoví po vaší levici - dejte pozor!"

Varovný tón Barbařina hlasu řekl již prvním slovem Billymu vše - a to mu zachránilo život. Billy spatřil před sebou polonahého divocha, hotovícího se k vrhu; a podvědomě, jak byl z boxu v ringu zvyklý, uskočil stranou a sehnul hlavu - těžký oštěp se mu svezl po zádech a neublížil mu.

Domorodý bojovník zlostně vzkřikl, vytrhl z opasku svůj ostrý parang a vrhl se na Billyho. Barbara Harding zřela, jak Billy v téže chvíli vytrhl z pouzdra bambitku a namířiv divochu přímo na lebku, stiskl kohoutek - rána však selhala.

A dříve než mohl stisknouti kohoutek podruhé, byl divoch u něj.

Billy opět uskočil, aby se vyhnul smrtící ráně a v mžiku se vrhl ze zadu na útočníka.

Levicí mu stiskl krk a pravicí mu zasazoval těžké rány do obličeje.

Malajec pustil parang z ruky a křečovitými pohyby se snažil vyprostiti se; leč vše marno; údery, které by byly ubily býka, pršely do jeho tváře.

Barbara, jediný svědek tohoto nevidaného boje, zírala s úžasem na sverepou krutost bělocha a jeho lví sílu. Tvář Malajce se za chvíli změnila v beztvárovou krvavou hmotu. Billy ubil holýma rukama ozbrojeného bojovníka.

Bylo to téměř neuvěřitelné. Ani Theriere ani Billy Mallory by byli něco podobného nedokázali.

Vzpomněla si na Billy Malloryho. A při tom s obdivem zírala na jeho vraha.

Poté Byrne pustil bezvládnou mrtvolu svého protivníka k zemi a pomalými kroky se vracel na ostrov.

"Bude lépe, zůstanu-li zde u vás," řekl. "Nebylo by bezpečno nechat vás zde samotnou! Představte si, kdyby domorodec byl sem přišel později, až já bych již byl odešel na lov!" Billy se zachvěl při této myšlence.

Barbara neodpovídala. Billy se na ni zadíval, poněvadž mu bylo divno, že mlčí. Viděl v jejích rozšířených zornicích výraz hrůzy, právě takový, jaký se v nich odrážel tehdy, kdy na palubě "Půlměsíce" kopl v bezvědomí jsoucího

Theriere do obličej.

"Co se vám stalo?" zeptal se Billy vzrušeně. "Co jsem to učinil? Musil jsem jej zavraždit, poněvadž kdybych ho nebyl včas ubil, byl by on zabil mne i vás. Musil jsem jej zabít pro vaši bezpečnost - lituji jen, že se to stalo před vašimi zraky."

"Ne, to nevdá," řekla zvolna Barbara. "Byl to skvělý statečný čin! Myslím však na Mr. Malloryho. Jak jste jen tehdy Billy mohl něco podobného spáchat?"

Billy svěsil smutně hlavu.

"Prosím, nemluvte o tom!" prosil. "Dal bych rád svůj život za to, kdybych ho mohl vzkřísit. Vím, že vy jste jej měla ráda - proto bych chtěl smýti svoji vinu; proto také jsem jej dříve nenáviděl. Věděl jsem také, že vás Theriere má rád - byl to člověk vašeho druhu a doufal jsem, že budu-li státí při něm, zapomenete vy tak spíše na to, čím jsem se provinil na Mallorym."

"Vím, že tak těžkou vinu nelze vlastně ničím smýti. Budu svého ohavného skutku litovat po celý život - vím, že to bylo ode mne neskonale zbabělé. Kdybych snad nebyl poznal vás, byl bych na podobnou ohavnost ještě hrdým - než vy a Theriere jste mne naučili zírati na svět a život zcela jinak."

"A nelituji toho - naopak jsem tomu rád, poněvadž jsou-li výčitky svědomí částí trestu, který mne očekává, přijmu rád toto břímě. Prosím vás jen snažně, nepohlížejte na mne jako na vraha!"

Dnes poprvé otevřel Billy Barbaře své srdce - Barbara byla dojata.

"Bylo by ode mne zbytečné, abych vám řekla, že nikdy nezapomenu na onu hroznou aféru," řekla Barbara; "musím vám však přiznati, že mně připadá, jakobyste dnes ani nebyl oním člověkem, který tehdy spáchal onen hnusný čin."

"A přece jsem to byl já - na tom nelze nic změnit. Vždy, kdykoliv si vzpomenete na Mr. Malloryho, vždy se vám v mysli vynoří vzpomínka na toho, kdo jej zavraždil..."

"Nikdy snad nepochopíte, Miss Harding, moji tehdejší úroveň," pokračoval teskně Billy. "Neříkám vám to snad proto, abych omlouval svůj ošklivý čin; připadá mi skutečně jako zázrak, že se ze mne mohl státí slušný člověk. Stýkal jsem se dříve jen s lupiči, zloději a vrahy - nebyli to vůbec lidé, byla to zvířata - ba často i zvíře mívá vyšší úroveň než oni. Kdysi jsem neměl takovou sílu jako oni - musil jsem bojovati lstí; nikdy jsem nebojoval fair. Něco podobného mně připadalo zhora směšným. Kdybych se byl někdy bil fair, možná, že bych již neexistoval. V tlupě, s kterou jsem se stýkal, nikdo nebojoval fair. Zabil-li jsem člověka, pokládal jsem si to za čest - skutečnost pak, že jsem někoho v bezvědomí jsoucího kopal do tváře, byla pouhým detailem boje."

Snad jsem měl možnost státí se slušným člověkem - kdybych byl ovšem chtěl. Jiní, kteří vyrostli v témže prostředí jako já, byli slušnými lidmi. Našli si poctivou práci a drželi se jí a žili pořádně; tehdy jsem se jim smál a pohrdal jsem jimi, potloukal jsem se po barech, obtěžoval jsem ženy a poctivé občany. Netoužil jsem po tom, abych se stal slušným člověkem. Teprve nyní, kdy jsem poznal vás..."

Billy nemohl dále mluvit, krev mu vstoupila do tváří a bušila prudce ve spáncích.

"Toužím po tom, abyste..." dodal po chvíli Billy.

Bylo zřejmo, že přesto Billy neřekl to, co vlastně chtěl říci. Barbara si uvědomila, že neskonale touží po tom, aby slyšela ona slova, která Billy chtěl říci a neřekl. Než to byla pouze chvilková touha, jakýsi pudový rozmár - Barbara se rázem vzpamatovala, uvědomivši si Billyho minulost.

* * *

Dny a týdny ubíhaly a oba trosečníci stále dosud dleli na svém ostrůvku. Byrne každý den si vynalézal novou výmluvu k oddálení odchodu. Věděl, že dříve či později bude musiti vyraziti; věděl také, že den odchodu bude počátkem uvolnění družného poměru mezi jím a Miss Harding - věděl, že pak život bez ní bude vyprahlý a pustý. Jednoho dne je vezme na palubu loď, která náhodou zabloudí v tyto končiny, nebo je domorodci ubijí.

Billy si s trpkostí uvědomoval, že nenáleží do společnosti, která byla Miss Harding domovem; obával se, že jakmile se ocitnou v civilisovaném světě, Barbara jím okamžitě začne pohrdati.

Samozřejmě, že jeho povinností bylo umožniti jí návrat domů; uvažoval však, že nikterak jí neublíží, urve-li nemilosrdnému osudu ještě několik blažených chvil v její blízkosti. Snad bude to jediná odměna za bolest a muka, která bude zakoušeti, až žena, kterou miloval, odejde z jeho života navždy!

* * *

Uplynuly tak dva měsíce. Zásoba Billyho výmluv byla již úplně vyčerpána; bylo nutno posléze určit definitivní datum odjezdu.

"Tak se mi zdá," řekla Miss Harding, "že vůbec nechcete pomýšleti na naši záchranu. Většina vašich důvodů, jimiž jste ospravedlňoval odklad našeho odchodu, byly směšné a pošetilé - snad se bojíte nebezpečí, které na vás číhá," dodala dráždivě.

"Mně se pak zdá, že se v svém úsudku nemýlíte," odvětil s úsměvem Billy. "Nepomýšlím valně na naši záchranu a bojím se toho, co mne očekává."

"Vás?"

"Vím, že vás v každém případě ztratím - a což to nechápete, že... že vás mám rád?" vyhrkl náhle vášnivě.

Barbara se na něj chvíli upřeně zadívala a dala se do smíchu.

Billy pocítil v nitru palčivou bolest, zrudl a pak náhle zsinale zbledl.

Barbara chtěla něco říci, než v tom se se břehu ozval hluk výstřelu a hlasité výkřiky.

Byrne okamžitě se obrátil a běžel směrem, odkud se ozývaly výstřely. Barbara utíkala těsně za ním. Na pokraji ostrůvku se zastavili.

"Počkejte zde - je zde bezpečněji," řekl. "Výstřely svědčí o tom, že jsou zde běloši - alespoň jest to velmi pravděpodobné. Dříve než vás spatří, chci se sám přesvědčiti, kdo vlastně jsou."

Třesk výstřelů mezitím ustal, než křik bylo slyšet dále. Byrne vykročil již do vody.

"Počkejte ještě!" zašeptala Barbara. "Blíží se k nám - uvidíme je zcela zřetelně," a přinutila Billyho, aby se skryl za keř.

A oba tiše pozorovali blížící se lidi.

"Jsou to Japonci," poznamenal Byrne.

"Ano a dva běloši jsou s nimi," řekla Barbara s patrným vzrušením v hlase.

"Zajatci," prohodil Byrne. "Pravděpodobně někdo z posádky "Půlměsíce."

Samurajové postupovali po břehu řeky. Za několik minut se měli ocitnouti přímo proti ostrůvku. Billy a Barbara se přikrčili ve svém úkrytu.

"Nemohu je poznati," řekl posléze Billy.

"Ach - ne - to není možné, Mr. Byrne," zašeptala v rozčilení Barbara. "Oni dva běloši jsou kapitán Norris a Mr. Poster, první poručík z naší jachty "Lotosu"."

Byrne se rázem zvedl. Četa Japonců s oběma zajatci stanula právě proti ostrůvku.

"Zůstaňte zde!" zašeptal. "Musím je osvobodit! Činím to pro vás - protože vás mám rád. Ovšem vám i toto bude asi k smíchu!"

A sotva dořekl tato slova, vrhl se vpřed. Seběhl poněkud níže po proudu řeky, takže jej samurajové, kteří mezi tím opět kus popošli, nemohli spatřiti. V jedné ruce třímal dlouhý oštěp, náležející kdysi lovcům lebek, kterého nedávno ubil. Na opasku měl zavěšen těžký Oda Yorimotův meč a v torbě na boku měl Theriereův revolver.

Barbara Harding vzrušeně přehlížela, jak Billy přebrodil proud a šplhal na protější břeh. A vrhl se přímo na samuraje a jejich zajatce. Zasvítl oštěp vržený jeho rukou a z jeho hrdla ozval se divoký pokřik, za který by se nemusil stydět ani celý kmen Apačů, jsoucích na válečné stezce.

Samurajové si uvědomili nebezpečí teprve tehdy, když oštěp dopadl mezi ně; Billy stál již uprostřed nich. Třeskly dva výstřely a dva samurajové se skáceli k zemi. Bílí zajatci využili okamžitého zmatku a vyrvali samurajům zbraně.

Původně čítala četa samurajů šest mužů. Dva padli za obětí výstřelům; ostatní čtyři se vzpamatovali a postavili se na odpor s krutostí jen jim vlastní.

A v tom opět Theriereův revolver v nejkritičtějším okamžiku selhal; Byrne zastrčil revolver s pustým zaklením do torby a chopil se dlouhého Oda Yorimotova meče. Norris bleskurychle zvedl se země oštěp a probodl jím samuraje, který Billyho nejnebezpečněji ohrožoval.

Nastala nyní rovnost sil - tři proti třem.

Norris se statečně oháněl svým oštěpem - byla to vlastně nejúčinnější zbraň proti ostrým dlouhým mečům samurajů.

Po krátkém boji zdařilo se mu zdolat svého protivníka a spěchal na pomoc Fosterovi.

Barbara Harding zřela s protějšího břehu, jak Byrneův sok Billyho zmáhá. Běloch nemohl se dosti vydatně brániti šermířskému umění samuraje. Billy se snažil zaskočit Japonce a dostati se mu rukama na hrdlo - samuraj, uvědomuje si však svoji převahu v otevřeném boji, nedopustil k tomu. Bylo zřejmo, že má-li Billy zvítěziti, musí mu někdo přispěti ku pomoci. Barbara vytrhla z pochvy krátký mečík, který stále nosila za opaskem a vrhla se neohroženě do řeky.

Dosud vždy ji Billy přes proud přenášel - voda totiž tekla velmi prudce a podtrhávala nohy.

Po namáhavém úsilí podařilo se Barbaře vydrápati se na protější břeh. Billy dosud našťěstí nepodleh. Foster a Norris zaháněli svého protivníka na útěk - jim tedy nebezpečí nehrozilo.

Chvatně běžela k Byrneovi, zápolícimu se samurajem. Neušel jí podlý úsměv v hnědě zchytralé tváři samuraje. Zasvítl jeho meč ve fňogvaném úderu - Billy se sehnul, aby čelil v této ráně, než v tom již dopadl meč na jeho hlavu se strany.

Barbara přišla příliš pozdě, než aby byla mohla před touto ranou zachrániti, přesto však včas, aby ho mohla pomstít.

Sotvaže samurajův meč se dotkl Billyho, krátký mečík Oda Yorimoty, vedený rukou Barbary Harding zaryl se Samurajovi do hrudi.

Japonec vykřikl, zachroptěl a skácel se k zemi nedaleko své oběti.

Barbara se vrhla k Byrneovi. Zdálo se, že veškeren život již z jeho těla vypřchal.

"Ožijte zase!" žadonila. "Odpusťte mi onen krutý smích. Ach, Billy, Billy, mám vás ráda!"

A dcera Anthony Hardinga, multimilionáře a čelného zástupce americké aristokracie uchopila Billyho zkrvácenou hlavu do náručí a pokrývala jeho zsinanou tvář polibky.

A v tom Billy otevřel oči.

Barbara byla překvapena při činu. Nemohla již couvnouti. Nach jí stoupal do tváře; Billy ovinul své ruce kol její šíje a přitiskl své rty na její.

Tentokrát jej již od sebe neodstrčila.

"Mám vás ráda, Billy," řekla prostě.

"Pamatujte na to, kdo jsem a kým jsem," připamatoval jí Billy, obávaje se o své sotvanarozené štěstí.

"Mám vás ráda, Billy, ujišťovala jej Barbara, "co záleží na tom, kdo jste!"

"Navždy?"

"Dokud nás smrt nerozdvojí."

Mezitím Norris a Foster, zdolavše svého nepřítele, hvatně k oběma přiběhli.

"Jest vážně raněn?" volal kapitán Norris.

"Nevím," odvětila Miss Harding; "snažím se mu právě přispěti ku pomoci, kapitáne Norisi," spěšně vysvětlovala, snažíc se nějak omluviti blízkost svých paží na Billyho šíji.

"Kdo jste?" zvolal. "Jak mne znáte?" A v tom se Barbara k němu obrátila, takže jí viděl do tváře.

"Miss Harding! Díky Bohu, Miss Harding, že jste živa a zdráva!"

"Ale kde vy se zde berete?" zeptala se udiveně Barbara.

"To je velmi dlouhá historie, Miss Harding," odvětil kapitán, "jejíž konec se vás bolestně dotkne. Musíte býti srdnatá."

"Snad nechcete říci, že otec jest mrtev?" zeptala se poděšeně Barbara.

"Doufám pevně že ne," odpověděl Norris. "Byl zajat těmi domorodými ďábly zde na ostrově. Doufám, že ho nezabili. Šli jsme jej osvobodit a padli jsme sami do zajetí. Váš otec byl s Mr. Mallorym zajat již před třemi dny."

"Mallory!" zvolal Billy Byrne, který mezitím přišel k sobě. Naštěstí byl udeřen pouze plochou stranou meče a nikoliv ostřím - byl pouze omráčen. "Mallory je skutečně živ?"

"Ano, ještě včera byl," odpověděl Norris. "Ti chlapi, z jichž drápů jste nás vysvobodili, nám to alespoň řekli."

"Díky Bohu!" zašeptal Billy Byrne.

"Proč jste se domníval, že jest mrtev?" ptal se Poster, prohlížeje Byrnea, jakoby ho byl již někde viděl.

Kdokoliv jiný by byl na tuto otázku odpověděl vyhýbavě, než Billy nebyl zbabělcem ani fysicky ani morálně.

"Poněvadž jsem se domníval, že jsem jej zabil tehdy, kdy jsme přepadli "Lotus"."

Kapitán Norris se podíval na Billyho, netaje nikterak svůj úděs.

"Vy?" zvolal. "Vy jste byl jeden z těch padouchů? Vy jste onen člověk, který téměř k smrti ubil Mr. Malloryho? Miss Harding, urazil vás snad nějak tento člověk?"

"Neposuzujte ho krutě, kapitáne Norisi," řekla Barbara. "Nebýti jeho, byla bych již dávno mrtva. Jednoho dne vám budu vyprávět o jeho hrdinství a rytířskosti. A pak nezapomeňte, kapitáne, že i nyní vás i Mr. Foster vysvobodil ze zajetí a uchránil vás nebezpečí smrti, která vás pravděpodobně čekala."

"To vše chápu a jsem mu také za to vděčen," opáčil kapitán. "Leč nechápu jeho souvislost s Mallorym."

"Nemluvme nyní o něm," ozval se znovu Billy. "Hlavní věc jest, že jest na živu. Moje ruce nejsou tedy zbroceny jeho krví. Vyprávějte nyní svoji historii."

"Když piráti odjeli," vyprávěl kapitán, "zřídili jsme stanici bezdrátové telegrafie, kterou jsme uchránili a brzy jsme přivolali ku pomoci válečnou loď "Aljaška." Její velitel postoupil nám část své posádky na palubu "Lotosu" i se strojníkem a se vším potřebným k opravě - doplnil naše zásoby uhlí i potravin a za několik dní jsme mohli pokračovati v plavbě. Vše šlo mnohem rychleji, než jsme si sami představovali.

Pak v průvodu válečné lodi jsme se jali hledati "Clarindu" - tak totiž kapitán Simms nazýval před námi svoji loď. Od neznámé pirátské džunky jsme se dozvěděli o pravděpodobném kursu Clarindy. Piráti tvrdili, že se od domorodců na jakémsi zapomenutém ostrově nedaleko Formosy dozvěděli, že na jejich pobřeží ztroskotala jakási loď; popis vraku se hodil na "Clarindu" - vlastně "Půlměsíc."

Dostali jsme se šťastně na tento ostrov a po namáhavém hledání našli jsme zbytky čtyř pirátů. Jeden sváděl vše na druhého, až posléze doznali, že jakýsi Theriere a Byrne odvěkli Miss Harding do vnitra ostrova; mysli-li původně, že jste mrtvi, až nedávno se dozvěděli od jednoho z domorodců, kterého zajali, že jste vyvázli a že žijete kdesi v odlehlém koutě ostrova."

"Dozvěděl jste se něco o Mr. Divineovi?" zeptala se Barbara. "Byl to kdysi náš dobrý přítel."

"Divine?" řekl tázavě Poster. "To bude asi ten chlapík, co se zastřelil."

"Ach!" zvolala Barbara překvapeně.

"Ovšem to tvrdí oni - nelze jim totiž vše věřiti, neboť jejich řeči jsou velmi zmatené.

Vydali jsme se s četou lodníků, kteří přežili katastrofu "Půlměsíce" na výzkumnou výpravu do nitra ostrova," pokračoval kapitán. "Váš otec, jsa již velmi netrpělivý vydal se s Mr. Mallorym, Mr. Posterem, mnou a dvěma muži z posádky "Lotosu" na rychlý pochod před ostatními.

Před třemi dny jsme byli napadeni domorodci a váš otec a Mr. Mallory byli zajati. My ostatní jsme vyvázli a vraceli jsme se k pobřeží; zbloudili jsme však a přepadli nás domorodci znovu - právě před nedávnem. Oba lodníci v rozpoutavší se bitce padli, kdežto Mr. Poster a já jsme byli zajati. Ostatek již víte."

Byrne mezitím již vstal. Sebral se země meč a revolver a připnul si obě k pasu.

"Vy, pánové, zůstaňte zde na ostrově, a pečujte o Miss Harding," řekl. "Nevrátím-li se, najdou vás dříve či později vaši druzi a pak se můžete s nimi vydati na cestu k pobřeží. S Bohem, Miss Harding!"

"Kam chcete jíti?" zvolala Barbara.

"Musím vysvobodit vašeho otce a Mr. Malloryho," řekl prostě a odhodlaně.

XVII.

Vysvobození.

Po celý dlouhý den a noc Billy Byrne putoval osamělou pustou cestou, kterou jednou prošel s Barbarou Harding, když prchali na ostrov ležící uprostřed řeky.

A právě před svítáním dorazil na pokraj paseky, na jejímž konci byla vystavěna Oda Yorimotova chatrč. Billy byl přesvědčen, že oba zajatci jsou ukryti kdesi v osadě.

Během úporného pochodu uvažoval Billy o možnostech příznivého výsledku svého odvážného dobrodružství. Oba muži, které hodlal vysvobodit, jistě se později postaví mezi něj a Barbaru, která právě přiznala, že jej má ráda.

Billy Byrne ani okamžik nepochyboval, že Anthony Harding jistě na něj nebude příznivě pohlížeti, jako na příštího zetě. A pak, byl zde též Mallory! Billy byl přesvědčen o tom, že Barbara milovala Malloryho a nyní, kdy jej zachráni a k ní přivede, jistě stará láska ožije.

Billy vlastně sám sobě dobře nevěřil, co slyšel. Neodvažoval se téměř věřiti, že Miss Harding jej skutečně má ráda - jej sprostého otřasu.

Leč Billyho láska k Barbaře byla tak opravdová a jeho probudivší se charakter tak ocelový, že zapomínal na sebe i na svoje zájmy a myslil jen na předmět své touhy a lásky.

"Vše pro ni!" stalo se jeho heslem, jemuž byl ochoten vše obětovati.

Zda jej osud odmění smrtí, či bídným, ubohým životem, či štěstím v milovaném objetí, o tom Billy nyní nepřemýšlel. Billy chvíli zíral na osadu zalitou měsíčním jasnem a napínal sluch, zda zpozoruje nějakou známku života; a poté opatrně jako Indián na válečné stezce a ostrážitě jako zloděj, kterým dříve býval, plížil se Billy neslyšně po mýtině směrem k nejbližší chatrči.

Ocitnuv se pod otvorem ve zdi Oda Yorimotovy chatrče, kterým s Barbarou a Theriereem před několika týdny uprchl, pozorně naslouchal. Uvnitř se neožýval ani sebemenší šelest. Billy se poté vyšvihнул do otvoru a vklouzl dovnitř. Roztáhnul ruce, tápal kolem sebe. Místnost byla úplně prázdná; pak popošel ke dveřím v protější stěně místnosti; úzkou šterbinou pootevřených dveří mohl přehlédnouti vnitřek chabě osvětlené místnosti. Zdálo se, že vše uvnitř spí. Billy otevřel dveře dokořán a tiše se vsunul dovnitř - musil podobným způsobem prohledávat všechny chatrče v osadě, dokud nepřijde na tu, ve které jsou zajati Harding s Mallorym.

Billy nenašel ty, které hledal, vyšel tiše z náčelníkovy chatrče hlavním vchodem na prostranství před chatrčí. Prošel tak tři chatrče. Když se ocitl ve čtvrté, pohnul se jeden ze spáčů. Billy se vymrštil jako kočka a v okamžiku stanul u něj. Probudí se skutečně? Billy téměř přestal dýchat.

Samuraj se chvíli převracel na loži, a pak najednou otevřel oči a posadil se, rozhlížeje se kolem sebe. A v téže chvíli stiskly jej na krku ocelové prsty a ostrý meč, patřící kdysi jeho bývalému náčelníku, projel mu srdcem.

Byrne držel mrtvolu, dokud se nepřesvědčil, že z ní skutečně prchla poslední stopa života, položil ji poté na lůžko a vyšel z chatrče ven, aby prohledal další.

Vedlejší chatrč byla zařízena podobně jako daimiova - pozůstávala z jedné místnosti hlavní a z jedné menší.

V hlavní místnosti oné chatrče nenašel Billy nic, co by jej zajímalo. Když stanul u dveří menší místnosti, zaslechl zevnitř tlumený šepot. Stanul zcela tiše, a přitiskl ucho ke dveřím. A za několik okamžiků byl by nejraději výskal radostí, poněvadž zaslechl, jak dva lidé uvnitř anglicky hovoří.

Byrne pootevřel dveře tak, aby mohl vklouznouti dovnitř, šepot okamžitě ustal.

Byrne zavřel za sebou dveře a tápal kolem sebe, až nahmatal jednoho ze zajatců. Zajatec bezděky se zachvěl a řekl tiše:

"Myslím, Mallory, že naše poslední hodina udeřila - již přišli pro nás."

"Tiše!" oslovil je Billy. "Jste zde vy a Mr. Mallory sami?"

"Ano. Ale pro lásku Boží, kdo vlastně jste a jak jste se sem dostal?" zeptal se překvapený Mr. Harding.

"Tiše!" napomínal jej Byrne, ohmatávaje provazy, kterými byli oba zajatci spoutáni.

Přeřízl je nožem a oba zajatce osvobodil.

"Následujte mne," vyzval je; "musíte ovšem velmi tiše našlapovati. Zujte si boty, máte-li je na nohou a přivažte si je kolem krku."

Mallory i Harding usposlechli a za okamžik poté vyváděl je již Billy ven hlavní místností, naplněnou spícími muži, ženami, dětmi a domácími zvířaty. Kol jedné stěny místnosti byly na zdi zavěšeny zbraně; Billy sejmul opatrně dva meče a podal je oběma svým druhům.

Leč ani Anthony Harding ani Billy Mallory neměli zkušenosti v podobných podnicích a tak se stalo, že Harding se z neopatrnosti dotkl mečem dveří - ozval se rachot a polovina spáčů v místnosti byla okamžitě na nohou.

Divoši okamžitě spustili bojovný řev a jali se pronásledovati bělochy.

"Rychle!" vybědl Billy své druhy. "Za mnou!"

A prchali, jak jen nejrychleji mohli z osady. Poplašný křik však vzbudil všechny obyvatele osady a ve dveřích všech chatrčí se objevovali ozbrojení samurajové. Za několik okamžiků byli obklíčeni hlučícími bojovníky, kteří jim se zbraněmi v ruce bránili v odchodu.

Byrne vyzval své druhy, aby se postavili tak, aby jeden druhému kryl záda; a tak s Billym v čele probíjeli se pomalu ku předu na mýtinu do džungle. Billy měl v pravici daimiův dlouhý meč a levici Theriereův revolver - bil se a riskoval opětně svůj život za muže, o kterých věděl, že jej oloupí o jeho jedinou lásku.

Pohled na bojující skupinu, zalitou měsíčním jasnem tropické noci, byl skutečně úchvatný; běloši se bili s úspěchem a zvolna postupovali k džungli.

Bylo zřejmo, že domorodci se báli Billyho pro jeho olbřímí vzrůst. Anthony Harding, který ovládal japonštinu, rozuměl poměrně dosti dobře většině slov žargonu domorodců - ostatně nasvědčovala tomu i ta okolnost, že divoši se neodvažovali přiblížit se k Billymu na dosah jeho meče.

Divoši poskakovali kolem bělochů, výhružně pokřikující a zasypávající je nadávkami; chvílemi některý z nich se odvážil přiskočiti blíže, leč spěšně zase couvl před dlouhým daimiovým mečem a podivnou rourkou, z níž sršely blesky a ozývaly se hromové rány.

Když byli vzdáleni asi padesát yardů od džungle, byl Mallory zasažen oštěpem do lýtky. Byrne vida, jak Mallory zavrával a klesl, zdvihl ho a podpíraje jej jednou rukou, kryl společný ústup druhou volnou rukou, v níž třímал meč.

Oštěpy a šípy nyní jen pršely, poněvadž samurajové se stáhli k jedné straně před prchající a nemusili se tak obávat, že vrháním smrtících střel zraní své druhy. Když se běloši octli v džungli, snesl se na ně úplný déšť střel.

Samurajové však se neodvážili do džungle za nimi. Snad se obávali léčky.

Byrne byl zasažen. Svým obřím tělem skýtal samurajům skvělý cíl. Dva oštěpy se mu zaryly do hrudi a jeden do zad.

Anthony Harding byl podešen. Oba jeho druzi byli sraženi k zemi a divoši je tísnilí více a více.

Mallory si sedl na zem a pokoušel se vytrhnouti si oštěp z nohy. Po chvíli jeho námaha byla odměněna úspěchem.

Byrne přesto, že byl těžce zraněn zůstal při vědomí. Prosil Hardinga, aby mu vytáhl oštěpy z ran.

"Co si nyní počneme?!" ptal se zděšeně starý Harding. "Vždyť nás zabijí!"

"Dosud nás ale nezabili," řekl Billy. "Počkejte - mám nápad. Můžete jít, Mallory?"

Mallory se postavil.

"Podívám se," řekl a poté dodal. "Ano, půjde to."

"Dobře," řekl Byrne. "A nyní poslyšte! Přímo na sever odtud, za oněmi pahorky, které vidíte za sebou, rozprostírá se údolí. Uprostřed údolí teče řeka - odtud jest ono místo vzdáleno dob-rých patnáct hodin pochodu - protože Mallory jest raněn, bude vám to trvati déle."

Jakmile dorazíte k řece, sledujte její tok až přijdete k malému ostrůvku. Na onom ostrůvku najdete Miss Harding, Norrisa a Fostera. A nyní si pospěšte!"

"Ale co bude s vámi?" řekl Mallory. "Vždyť vás zde nemůžeme nechat!"

"Ne, to není možné!" řekl Anthony Harding.

"Jiné východisko vám nezbývá," odvětil Billy. A zdvihnuv revolver, vystřelil proti postupujícím divochům. "Musíme jim přece oznámiti, že jsme zde. Budu je držeti v šachu tak dlouho, dokud to půjde. Budou se alespoň domnívati, že jsme zde všichni a vy bez překážky přehnete."

"Ne, to neučiníme," řekl Mallory.

"Ano, učiníte to," odvětil přesvědčivě Billy. "Nejedná se přece jen o nás - jedná se v první řadě o Miss Harding. Kdo z nás může, musí jí přispěti ku pomoci. Já jsem již odbyt - to uznáte. Tím, že byste otáleli a zdržovali se u mne, který jsem tak jako tak ztracen, nijak byste jí nepomohli, naopak, mohli byste ji přivést do záhuby."

"Vy tedy tvrdíte, že moje dcera se nalézá na ostrově, o němž jste mluvil - jest tedy živa a zdráva?" zeptal se Harding.

"Ano," odvětil Billy; "a nyní již jděte, ztrácíte minuty drahocenného času."

"Zdá se, že skutečně jiného východiska z této situace není," řekl Anthony Harding; "bylo by to však od nás velmi neslušné a zbabělé, kdybychom opustili tak šlechtěného člověka jako vy."

"Ano, bylo by to zbabělé," souhlasil Billy Mallory. "Musíme si vymyslet něco jiného. Leč milý příteli, dříve nám prosím řekněte, kdo jste a jak jste se k nám dostal?"

Byrne se obrátil, takže měsíc svojí září plně osvětlil jeho tvář.

"Vy si nevymyslíte pranic jiného, Mallory," řekl Billy suše, "poněvadž nelze si nic jiného vymyslet. A nyní se na mne dobře podívejte - nepoznáváte mne snad?"

Mallory se pozorně zadíval Billymu do tváře.

"Připadáte mi velmi povědomým," řekl posléze, "leč nevím odkud vás znám. Leč nezáleží na tom, kdo jste - riskoval jste svůj život pro naši záchranu a proto vás nesmím opustit. Ať jde Mr. Harding sám - my dva zde zůstaneme."

"Vy oba půjdete," stál Billy tvrdošíjně na svém původním plánu. "Uznáte zajisté, že záleží na tom, kdo vlastně jsem. Jsem - slyšte dobře, Mallory, ten bídák, který vás téměř zabil na palubě "Lotosu". Vyhrožoval jsem násilnostmi Miss Harding a pak jsme s ní zde na ostrově žili úplně sami několik týdnů. Nyní víte vše - a můžete jít."

Billy klidně odvrátil od Malloryho svojí tvář, aby nemusil čísti údiv a hrůzu, které se v nich zračily a chladnokrevně střílel po domorodcích.

Anthony Harding stěží potlačil výbuch hněvu. Výhružně se rozehnal mečem proti Billymu a pustě zaklel. Mallory však k němu přiskočil a strhl mu ruku.

"Opanujte se!" zašeptal Mallory. "Považte jen, jak jsme mu nyní zavázáni. Pojdme raději!"

A oba muži zamířili směrem k severu do džungle. Billy pak ležel klidně přikrčen mezi travinami a chvílemi střílel po Samurajích.

Anthony Harding a Billy Mallory tiše postupovali úmornou cestou ku předu. Třesk výstřelů z Billyho revolveru slábnul stále více a více, až posléze zanikl. Oba zachránění mlčeli, až posléze Mallory přerušil trapné ticho.

"Je mrtev," zašeptal Mallory.

Anthony Harding neodpověděl. Neozval se již ani jediný výstřel z revolveru.

A trmáceli se dále. Přešla noc a nastal den. A minul den a nastala opět noc. A trmáceli se stále ku předu, pot s nich stékal a mučila je žízeň.

Malloryho týraly bolesti, které mu způsobovala jitřící se rána. Chvílemi se zdálo, že klesne, a že nebude moci jíti dále; než myšlenka na Barbaru Harding jej vzpružila a znovu se sebral a potácel se dále.

Dostihli k řece a postupovali po břehu pomalu ku předu. Měsíc v úplňku zaléval malebnou krajinu svojí sinavou září.

"Podívejte se!" zvolal Mallory. "Ostrov!"

"Díky Bohu!" zašeptal vzrušeně Harding.

Když se ocitli na břehu přímo proti ostrovu, zastavili se a hlasitě zavolali. A za okamžik nato objevily se na břehu ostrova tři osoby - dva muži a žena.

"Barbaro!" zvolal Anthony Harding. "Milá moje dcero!"

Norris a Foster přebrodili chvatně proud a pomohli dopravit oba zachráněné na ostrov Barbara Farding se vrhla otcí do náručí. Pak podala Mallorymu ruku a rozhlížela se udiveně kolem, jakoby ještě někoho hledala.

"A kde je Mr. Byrne?" zeptala se posléze.

"Jest mrtev," řekl ponuře Anthony Harding.

Barbara zírala otcí do tváře rozšířenými zornicemi, jakoby nemohla uvěřiti a pochopiti jeho slova.

"Mrtev!" zalkala a pozbyvši vědomí skácela se k zemi.

XVIII.

Příliš pozdě.

Billy Byrne po odchodu Hardinga a Malloryho střílel asi ještě půl hodiny v pravidelných intervalech; poté, vypáliv několik ran rychle za sebou, po rukou a po kolenou odplazil se dále do džungle, hledaje skrýš, v níž by mohl klidně zemřít.

Dostal se tak asi o sto metrů dále, když v tom ucítil, jak půda pod ním se sesouvá.. Zoufale se držel travin, leč vše bylo marno. Po chvíli se sítíl kamsi dolů do čiré tmy.

Nepadal příliš dlouho; pád na dno jámy byl velmi bolestivý - byla to zřejmě léčka na zvěř, pokrytá slabou vrstvou travin, připravená od domorodých lovců.

Rány ho přišerně bolely. V hlavě mu cosi bodalo a hučelo. Billy si uvědomoval, že umírá. Vše kolem něj zčernalo.

Když Billy přišel opět k vědomí, byl již bílý den. Do jámy svítilo slunce otvorem v krytu, který se utvořil pádem Billyho.

"Vida - jsem živ a myslil jsem, že zemřu!" zamručel sám k sobě Billy.

Rány přestaly krváceti, přesto však se cítil velmi vyčerpan a zmalátnělý.

"Jsem tak tuhý, že ani smrt na mne nemá dosti ostré zuby," myslil si Billy.

Uvažoval, zda Harding a Maljory se bez úhony dostali k Barbaře. Doufal že ano. Mallory měl Barbaru rád a ona jeho neméně. Billy si přál, aby oba byli šťastni.

Pocit žárlivosti neotrávil Billyho nitro. Mallory náležel k témuž druhu lidí jako Barbara. Mallory se hodil k ní. Billy ne.

Jaký by to vůbec byl život s ní. Vždyť ona by se za něj styděla - a to by Billy nepřežil.

Ne, osud sám vše nejlépe zařídil. Alespoň mu dopřál, aby zkorigoval jejich názor o sobě, Malloryho i Barbařin.

Bude-li mrtev, budou na něj vzpomínati jen v dobrém; kdyby byl živ, vše by dopadalo zcela jinak. Stál by jim v cestě.

Pro všechny by značil nepříjemnou překážku, protože všichni by se nutili prokázat mu svoji vděčnost.

Billy se těmito myšlenkami rozlítostnil.

"Raději bych byl mrtev!" povzdychl si.

Ale nezemřel. Naopak, nabýval sil a k večeru žízeň a hlad donutily jej, aby uvažoval o tom, jak vyleze z léčky a nalezne něco k jídlu a k pití.

Billy počkal až se setmělo a pak se svrchovanou námahou se vydrápal z hluboké jámy ven. Po domorodcích od minulé noci nebylo ani vidu ani slechu, pouze z dále doléhal až sem slabý hluk života v osadě.

Billy se plazil na stezku, která vedla ku prameni, u nějž zemřel Theriere. Po dlouhé době se mu podařilo dolézt až tam.

Chladná, křišťálově čistá voda Billyho oživila a posílila.

Pak se Billy poohlédl po něčem k snědku. Plané ovoce utišilo jeho zuřivý hlad.

A pak nastal úmorný pochod k ostrovu, na němž zanechal Barbaru s Posterem a Norisem.

Cesta, kterou jda vysvoboditi Hardinga a Malloryho urazil za necelých patnáct hodin, vyžádala si nyní celých tři dnů.

Billy se sám sobě divil, že se vrací na ostrov. Vždyť chtěl zemřít.

Než život je sladký - a Billymu proudila v žilách energická krev.

"Vždyť mohu jíti životem vlastní cestou," uvažoval, "a nemusím ji překážeti; byl bych šílený, kdybych chtěl zemřít na tomto ztraceném a zapomenutém kusu světa. Rád bych ještě jednou viděl večerní světla na Broadway a na Lake Street a rád bych viděl své druhy!"

Billymu se stýskalo po domově. A pak, jeho srdce po tom, kdy poprvé poznalo tíhu velké lásky, bylo velmi citlivé, přesto že si uvědomoval, že jeho láska jest naprosto beznadějná.

Vzpomínal si na chvíli, kdy Barbara měla ovinuty ruce kol jeho šíje, jak její rty se přitiskly k jeho a její slova:

"Billy, mám vás ráda!" mu stále znovu a znovu znělo v uších jako hlahol zvonů.

"A přece nemůžu býti její," říkal si v duchu Billy. "Ona se nehodí pro mne. Ale nemohu-li žít s ní, vždyť mohu žít kvůli ní! Vzpomínka na její sladká slova mne bude povzbuzovati po celý život. Uslyší-li Barbara ještě jedenkrát o Billy Byrneovi, nebude se pak již nikdy stydět za to, že jej objala, že jej políbila a že mu řekla, že jej má ráda."

Když došel Billy po břehu řeky až k ostrůvku, na němž zanechal Barbaru, zastavil se. Byla právě půlnoc a Billy nechtěl rušiti spáče v tak neobvyklou hodinu.

Posléze se však rozhodl, že se přece přebrodí na ostrůvek a vyspí se do rána alespoň vedle Barbařiny chatrče.

Billy zdolával proud vody se svrchovaným vypjetím všech sil; když se posléze dostal na ostrůvek, klesl vysílením na břeh. Poté vzpomínaje se, vlekl se k oběma chatrčím.

Na celém ostrůvku panovalo hluboké ticho. Billy z toho usuzoval, že všichni spí a proto si lehl vedle Barbařiny chatrče, kterou sám byl zbudoval.

Když se probudil byl bílý den - slunce již vyšlo při nejmenším před třemi hodinami a přece - ku podivu - na ostrůvku se dosud nic nehýbalo.

Billy počínal pochybovati. Bylo by to skutečně možné? Vstal a rozběhl se k chatrči, ve které sám dříve spával - byla prázdná. Pak vstoupil do chatrče, kterou vystavěl pro Barbaru - i ta byla opuštěna.

Odešli!

Během doby, kdy se Billy namáhavě vlekl na ostrůvek zpět, ani na okamžik nepřestal doufati, že se tam setká s Barbarou a jejími ochránci. Dokonce se domníval, že mu vyšlou naproti pomocnou výpravu; leč dny úmorného pochodu mýjely, nikdo nepřicházel Billymu vstříc...

Opustili jej! Zanechali jej zraněného a umírajícího na tomto pustém ostrově, aniž by se přesvědčili alespoň o tom, že skutečně zemřel.

Znělo to téměř neuvěřitelně.

"Vždyť jsem jim ale sám řekl, že umírám!" konejšil Billy sám sebe. "Sám jsem se domníval, že zemřu a není tedy důvodu, proč by i oni se nebyli mohli domnívati totéž. Nemohu se tedy proto nyní na ně horšiti, kdybych však byl já na jejich místě, byl bych se vrátil. Vždyť měli válečnou loď a na ní spoustu lodníků a námořníků - nehrozilo jim tedy valné nebezpečí."

Při této samomluvě napadlo Billyho, že snad právě se vypravili pro posily na pobřeží a že jej právě hledají. Přebrodil proto znovu proud a vydal se na cestu k pobřeží.

Dostihl břeh ostrova ještě v noci. A hned časně z rána jal se pátrati po válečné lodi. Usoudil, že půjde-li kolem ostrova, jistě ji musí najít.

Chýlilo se k polednímu, když se ocitl na skalním výběžku, odkud se mu skýtal rozhled na rozlehlou hladinu Pacifiku. Srdce se, mu prudce rozbušilo, když nedaleko skaliska spatřil mohutné obrysy válečné lodi "Aljaška" a vedle ní elegantní linie "Lotosu". Právě vyplouvali na širé moře.

Přišel tedy ještě včas! Nitro se mu zalévalo štěstím, vyběhl na nejvyšší bod skaliska, strhl se sebe košili a mával jí vysoko nad hlavou a volal seč mu hlasivky stačily.

Než loď klidně pluly dále - nevšimly si jeho signálu.

Billy as půl hodiny se zoufale snažil upoutati jejich pozornost - ovšem marně. Obrysy lodi se menšily a menšily, až posléze zmizely jako malé tečky pod obzorem - zmizely navždy.

Uštván, unaven k smrti Billy klesl k zemi a skryl obličej v dlaních. Tak ho našel měsíc, když jeho paprsky zalily jasnou noční oblohu...

* * *

Billy Byrne žil tři měsíce samotářským životem na pustém ostrově. Zvěře i ryb nalovil si denně hojnost a ani pitná voda mu nescházela. Billy se úplně zotavil ze svých ran a nabyl opět bývalé síly.

Domorodci jej neobtěžovali, poněvadž se, díky šťastné náhodě usadil na části pobřeží, kterou oni považovali za tabu, a na níž žádný z nich se neodvážil vkročit.

Jednoho jitra, počátkem čtvrtého měsíce, spatřil Billy na obzoru sloup dýmu, který stále rostl. Nebylo pochyby, k ostrovů se blížila loď.

Billy chvatně nasbíral hromadu suchého roští a roznítil oheň na místě, odkud před čtvrt rokem se žalostí zíral na odjezd "Aljašky" a "Lotosu". Když se hranice roští rozhořela, naházel na oheň vlhkou trávu, která dusila oheň a vyvinovala vysoký sloup hustého, dalekoviditelného dýmu.

A hluboce rozrušen pozoroval Billy směr plavby neznámé lodi.

Zprvu se zdálo, že loď si Billyho signálu nepovšimla, leč posléze přece změnila směr a blížila se zvolna k ostrovu.

Loď mohla přistáti těsně u pobřeží, poněvadž moře u břehu bylo velmi hluboké; když Billy si již byl jist, že jej na palubě viděli jak zoufale mával, chvatně seběhl dolů na úzké pobřeží.

Loď již spustila záchranný člun, který se blížil ke břehu. Billy se chvěl netrpělivostí.

Zachránci byli velmi překvapeni, když spatřili Billyho. Zřeli před sebou bílého, polonahého, ve sporé cáry zakrytého obra, na jehož opasku se houpal těžký starodávný meč, jakým bývali ozbrojeni japonští samurajové, z torby pak mu vyčnívala rukojeť moderního revolveru, v ruce třímal těžký válečný oštěp.

Hlavu i obličej měl zarostlou hustými vlasy i vousy; z tohoto nevábneho prostředí vyhlídal však pár milých, ocelově šedých očí.

"Ach! Bílí lidé!" zvolal Billy pohnutě.

* * *

Za šest měsíců poté krácel po Sixth Avenue v Novém Yorku opálený hromotluk, oblečený do hrubých námořnických šatů. Byl to Billy Byrne. Byl šťasten, přesto, že Chicago bylo od Nového Yorku vzdáleno celých tisíc mil!

"Jsem rád, že jsem opět doma," mručel si spokojeně. Billy doufal v Novém Yorku brzy nalézt nové působiště.

Pamatoval se, že nedaleko Bathery existuje boxerská akademie.

A tam zamířil své kroky. Když vstoupil do místnosti, kde trénovali dva svalnatí chlapíci, obnažení až po pás, mračící se starší muž pohodlně usazený v křesle proti dveřím, tázavě na Billyho vzlédl.

Billy přistoupil k němu a podával mu přátelsky ruku.

"Jak se daří, profesore?" řekl.

"Jste mně nějak povědomý," odvětil profesor Cassidy stisknův nabízenou mu pravici.

"Byl jsem zde kdysi s Larry Hilmoreem a Goose Island Kidem - asi před rokem - jmenuji se Byrne," vysvětloval Billy svůj příchod.

"Pamatuji se," odvětil Cassidy. "Larry o vás tehdy mluvil. Říkal, že by z vás byla dokonalá těžká váha, jen kdybyste nechal pít."

Billy se usmál a přikývl.

"Ale nezdá se, že byste nyní pil," poznamenal kriticky Cassidy.

"Ne, nepiji," řekl pevně Billy. "Byl jsem déle než rok venku a neměl jsem příležitost."

"To je dobře, chlapče! Ale co s vámi? Chtěl byste se v Novém Yorku dát do práce?"

"Ano, hledám zde práci."

"Dobře, hledám právě partnery pro trening."

Billy na místo odpovědi jal se svlékat. Když se Billy svlékl do pasu, spatřil Cassidy nejkrásněji formované svaly, jaké kdy vůbec viděl. Cassidy se rozplýval nadšením.

"Z vás se může stát ohromný člověk," povzbuzoval Billyho a okamžitě jej představil Harlemu Hurricaneovi a Battling Dago Peteovi.

"Pete je takový chlapík," vysvětloval profesor Cassidy, "že pro něj vůbec nemohu sehnati kloudného partnera. Sotva Hurricane má tak dobré nervy, aby to s ním vydržel."

"Vydržíte-li to vy s ním, angažoval bych vás trvale, to víte, že i pro vás by z toho něco koukalo. Přijímáte?"

"Samozřejmě," řekl Billy.

"Dobrá tedy," řekl vesele profesor Cassidy, "nasadte si rukavice a dejte si několik kol na zkoušku s Battling Dago Peteem."

Billy vsunul své obrovské ruce do těsně přiléhajících rukavic.

"Již rok jsem je neměl na rukou," řekl, "snad to z počátku půjde trochu příliš volně, jakmile se rozežřeji, půjde to lépe. Cassidy kývl na Hurricanea.

"Pete se za to ale nikdy nerozehřeje," prohodil Hurricane. "Pete mu srazí hlavu v prvních dvou minutách."

Ve tvářích Cassidyho i Hurricanea bylo lze čísti jakousi škodolibou radost.

Leč to, co se stalo v následujících minutách v zatuhlém ringu Cassidyho tělocvičné akademie, značí v životě Cassidyově úplně novou epochu. Cassidy o oné chvíli mluví dodnes a snad bude mluvit do smrti.

Oba muži se chvíli potýkali v clinchi. A pak se Dago Peteovi podařilo do Billyho čelisti umístiti tvrdý levý hák.

Byla to rána, která by byla bývala sto porazití vola; Billy však pouze potřásl hlavou. Pete, jsa přesvědčen, že tato rána jeho soupeři stačí, opustil střeh a svěřil ruce a než se nadál, byl Billy na něm jako dravec. Zdálo se, že tato rána vzbouřila v Billyho žilách všechnu mužnou krev.

Každý starý zápasník může potvrdit, že nic nepřipraví více o odvahu, jako fakt, že soupeř si z nejtvrďší rány nic nedělá. Billy stál před Peteem jako nezdolná hora z masa a kostí.

Billy si nyní několik minut zahrával se svým soupeřem, zasazuje mu rány, kam mu jen bylo libo. Bil se v postoji polo sehnutém - slavný Jeffries také tak bojoval - a v jeho držení těla a síle bylo cosi, co starého Cassidyho znovu a znovu upamatovávalo na onen boxerský idol, jehož památku v srdci ctil. A v tom Billy vyrazil jako panther a jako blesk dopadla jeho pravice na nekrytá prsa Peteova a v téže vteřině levice zasadila na Peteovu bradu příšerný hák. Battling Dago Pete zavrával, zapotácel se a v bezvědomí klesl do provazů.

Byl to skvělý knock-out; Cassidy a Hurricane neprodleně přispěli Peteovi na pomoc. Když Pete přišel k sobě, Cassidy se obrátil k Billymu.

Billy se usmál a prohodil:

"Tak co, máte zde ještě někoho? Myslím, že Pete toho má pro dnešek dosti."

"Nebudete-li pít, bude z vás skvělý boxer - ovšem svěčíte-li se mým rukám," řekl Cassidy.

"Uvidíme," řekl sebevědomě Billy. "Nyní však mi dejte něco k jídlu - žaludek mi kručí jako hladový vlk."

XIX.

Pozvání.

Během následujících tří měsíců boxoval Billy s rohovníky třetí a čtvrté třídy v Novém Yorku a okolí. Obvykle vítězil knock-outem!

Tak se stalo, že malé sportovní časopisy počaly o něm psát a byl zván do okolních měst do ringu a staven proti druhotřídním rohovníkům.

I s těmito se vždy vypořádal zcela hladce, takže bylo zjevno, že jej čeká skvělá budoucnost. A brzy obdržel profesor Cassidy nabídku od jiného trenéra - menagera, který jej žádal, by postavil Billyho proti jeho svěřenci, který náležel do první třídy a byl skutečnou "nadějí".

Konkurenční menager odůvodňoval svoji nabídku tím, že nemůže již pro svého svěřence nalézt dosti silného protivníka. Cassidy proti tomu nic nenamítal.

Podmínky boje byly velmi brzy sjednány. Byly to normální podmínky boxerské unie - váha rukavic normální - na deset kol.

Boxer, proti němuž byl Billy postaven, byl rohovník velmi zvučného jména. Tvrdilo se o něm, že má velkou naději na championát těžké váhy.

Když vstoupil do ringu, byl přivítán hromovým, srdečným potleskem; když se objevil Billy mezi provazy, zatlesklo sotva několik rukou.

Onoho dne poprvé Billy vstoupil do ringu s prvotřídním rohovníkem; všiml si nádherných svalů svého protivníka a vzpomněl si na historie, které slyšel vyprávěti o jeho zdatnosti a síle - Billy poprvé v životě znervosněl.

Zabloudil očima na moře hlav publika, které upíralo k němu své zraky. Billy byl zmaten. Zkušený profesor Cassidy si toho všiml téměř v téže chvíli, kdy si to uvědomil Billy. Cítil, jak Billyho sebevědomí klesá kamsi dolů - větrné známky štěstí a slávy se propadaly kamsi do neznáma - viděl již v duchu, jak Billyho obří tělo leží mezi provazy, jak se soudcova ruka zvedá a klesá souhlasně s tikotem vteřin, které jeho svěřence vypočítají.

"Zavlažte si hrdlo," zašeptal Billymu do ucha, podávaje mu zároveň malou lahvičku.

Billy odmítl. Alkohol z něj dříve učinil zvíře; přísahal znovu, že ani kapka alkoholu nesmí přejíti přes jeho rty, byť i měl prohrát tento a všechny ostatní zápasy. Vzpomněl si při tom na Barbaru. Ano, kvůli ní! A v tom zazněl gong.

Billy si uvědomoval, že se bojí - že se bojí svého protivníka; Cassidy však věděl, že onen strach není nic jiného, leč prostá tréma z nezvyklosti prostředí.

Věděl ovšem také, že taková tréma může Billyho připravit i o naději na vítězství; a když se Billyho protivníkovi podařilo v první minutě prvního kola Billymu zasadit několik těžkých ran, tušil Cassidy, že tento zápas skončí neblaze.

Publikum řvalo, smálo se a na hlavu Billyho padaly jízlivé, uštěpačné poznámky. A jakýsi ostrý hlas zasyčel dokonce: "Zbabělče! Zbabělče!"

Toto slovo se zarylo do Billyho uštvaného, zoufalého mozku jako ostrá dýka.

Zbabělče! Ona také ho kdysi tak nazvala a pak se přesvědčila, že se zmýlila. I Theriere jej pokládal za zbabělce a přesto, když umíral, prohlásil, že Billy jest nejstatečnějším člověkem, kterého kdy poznal.

Billy si vzpomněl v oné chvíli na řvoucí samuraje, na jejich meče a těžké oštěpy. Viděl v duchu před sebou malou místnost v chatrči Oda Yorimoty, viděl v duchu sám sebe, jak se bije s hnědými ďábly.

Zbabělče!

Proč by se vlastně nyní, před bělochem měl Billy báti, když se tehdy, když šlo o život, nebál? Tehdy vůbec nevěděl, že

pojem "strach" existuje. Co se to jen děje s Billym?

A v tom dolehl k jeho uším opět křik a nadávky publika.

A znovu dopadla tvrdá pěst protivníka na Billyho čelist. Než se mohlo státi něco dalšího, zazněl gong a zachránil tak Billyho od eventuelní pohromy.

Billy se schýlenou hlavou, zahanben a zmaten, se uchýlil do svého rohu. Jeho protivník se sebevědomě usmíval.

Úder gongu oznámil počátek druhého kola.

Billy se během přestávky poněkud vzpamatoval. Publikum mu šlo na nervy. Uvědomil si, že musí bojovat nejen proti svému protivníku, ale i proti všem, kdož jsou přítomni.

Billy se rozehl po svém protivníku - byla to hrozná rána, která, kdyby byla bývala dopadla tam, kam byla určena, byla by rázem ukončila zápas; než protivník uskočil stranou a Billy, ztrativ rovnováhu, upadl.

Obecenstvo řvalo jako šílené.

Když se Billy opět postavil na nohy, jeho sok na něj již číhal a srazil jej znovu. Billy zavrával a padl opět. Ruka rozhodčího se rytmicky pohybovala nahoru a dolů, označujíc vteřiny.

Jedna.

Dvě.

Tři.

Čtyři.

Pět.

Šest.

Billy otevřel oči.

Sedm.

Billy se posadil.

Osm.

Smysl monotónního počítání se konečně prodral Billymu k mozku. Bude vypočítán!

Devět!

Jako šíp se vymrštil se země a postavil na nohy. Zapomněl na publikum. Posedla jej zlost - chladnokrevná, vypočítavá zlost - byl v této chvíli dalek zuřivosti, která jen mozek oslepuje.

Oni chtěli vypočítati muže, kterého Barbara Harding kdysi milovala - muže, kterého pokládala za nejstatečnějšího člověka na světě - oni jej chtějí zesměšnit a prohlásiti za zbabělce!

Billy jim ale ukáže co umí.

Jeho protivník již na něj čekal. Billy sotva narovnal kolena, když jeho sok se na něj potměšile vrhl, zlobně se usmívaje.

Než byl to jeho poslední úsměv. Billy vydržel tento nápor a zarazil útok prudkou ranou na solar plexus.

Cassidy se spokojeně usmál. Nedoufal sice, že by se Billy mohl úplně vzpamatovati, byl však rád, že alespoň chvíli bojuje ve své obvyklé formě.

Billyův protivník se zarazil. Publikum ztichlo. Billy se sehnul, takže následující rána protivníkovy sklouzla po jeho rameni, pak se bleskurychle vymrštil a zasadil do sokovy hlavy těžký pravý hák, který jej srazil na kolena. A v tom se ozval gong.

Ve třetím kole se Billy bil opatrně. Umínil si, že ukáže té sebrance, která se přišla podívat na jeho zápas, že ještě dovede boxovati, takže zvítězí-li, že nikdo nebude moci říci, že mu přála šťastná náhoda. Billy musil zvítěziti.

Každý znatel boxu, který by byl přihlížel tomuto kolu zápasu, byl by býval nadšen. Oba soupeři utrpěli nepatrná zranění. A když se ozval gong, publikum si uvědomovalo, že Billy přece jen jest statečným boxerem.

A nadešlo čtvrté kolo.

Ovšem většina publika nepochybovala, že zvítězí Billyův protivník. Billy dle jejich mínění ukázal pouze chvilkové stoupnutí formy, což bývá obvyklé ve všech odvětvích sportu; samozřejmě, že celý zápas nevydrží; očekávali knock-out v několika nejbližších minutách.

Billy však se chystal v následujícím kole skřížiti jejich plány.

Billy byl s průběhem boje v předešlém kole úplně spokojen. Chystal se nyní publiku ukázati, co umí.

Sotvaže se ozval gong, vrhl se na svého soupeře a honil jej kolem provazů. Každá rána seděla. Zdálo se, že Billyův protivník jest bezmocný. Levé a pravé háky jen pršely.

Třikrát jej vrazil do provazů - při posledním takovém náporu Billyův protivník prolétl dokonce provazy ven - obecenstvo syčelo - tentokrát ovšem ne na Billyho. Až do úderu gongu hrál si Billy se svým sokem jako kočka s myší; dosud však se mu nepodařilo umístiti knock-out.

"Proč jste ho již neknockoutoval?" volal vzrušeně Cassidy na Billyho, když si tento přišel odpočinouti po kole do svého kouta. "Proč u čerta jste ho již neknockoutoval?"

"Poněvadž jsem nechtěl," odvětil klidně Billy. "Reservuji si finish pro páté kolo - chcete-li si vydělati trochu peněz, můžete na mne vsaditi."

"Myslíte to vážně?" zeptal se Cassiny nedůvěřivě.

"Zajisté," odpověděl Billy. "Můžete vydělati ještě více, vsadíte-li se, že ho složím v první minutě pátého kola; můžete přisaditi na to i mých sto liber."

Cassidy vsadil; leč po úderu gongu, když viděl ná-stup Billyho protivníka, počal litovati, že poslechl svého svěřence; k jeho nemalému překvapení Billyho soupeř nastoupil k pátému kolu se sebevědomým úsměvem.

"Někdo mu podstrčil nějaký povzbuzující prášek," mručel Cassidy; "vím, že Billy ho složí, ale v první minutě ne - bude k tomu potřebovati celé kolo."

Billyho sok útočil. Chvilí byli oba v clinchi, pak Billyho soupeř zasadil Billymu ránu do tváře. K nemalému údivu

publika i Cassidyho Billy se nekryl.
Nebylo však znáti, že by hrozná rána na něj byla nějak účinkovala.
Billy stál jak bronzová socha a s ledovým klidem přijímal ránu za ranou - normální člověk by něco podobného nevydržel.
Publikum šílelo nadšením.

Srazil Billyho soka do provazů.
Billyho soupeř pozbyl chladnokrevnosti a úmyslně udeřil Billyho pod opasek; dříve než mohl rozhodčí zakročiti, roznáchala se Billyho pravice k příšerné ráně - byla to tatáž rána jako ve druhém kole.
Tentokrát však Billy nechybil; rána seděla. Byl to hrozivý úder do brady, který srazil Billyho soka do provazů.
Ozvalo se osudné počítání. Jedna - dvě - tři - čtyři - pět - šest - sedm - osm - devět - deset! Obecenstvo jásalo, volalo, křičelo, šílelo v deliriu radosti.
Cassidy vběhl do ringu a Billyho objal.
"Já věděl, že to dokážete!" zvolal nadšeně. "Jste nesporný champion - dosud v životě jsem neviděl tak skvělého boxera."
Příštího jitra sportovní listy přinášely nadšené referáty o lodníku Byrneovi, kterého označovaly jako nesporného příštího championa. Jeho fotografie zaplňovala půl strany.
Spousta novinářů žádala Billyho o interview. Interviewovali Cassidyho. Interviewovali rozhodčího. Interviewovali každého, kdo měl něco společného se zápasem. Všichni souhlasili, že Billy jest nejslavnější a nejslibnější těžká váha od časů slavného Jeffriese.
Každý tvrdil, že Billyho budoucnost jest zajištěna. Mezi bělochy neměl soupeře a každý, kdo ho viděl při posledním zápase, byl by vsadil třebas poslední dolar na výsledek jeho boje s negerským championem.
Cassidy telegrafoval svoji nabídku negrovi managerovi a obdržel příznivou odpověď. Podmínky byly sice pro negra výhodnější, než Cassidy je přijal, jsa si jist svým svěřencem.
Billy byl šťasten. Znovu a znovu četl v novinách referáty o výsledku svého zápasu. A tak se i stalo, že náhodou přišel v novinách na jméno, k němuž se jeho myšlenky během posledních měsíců stále a stále vracely - Harding.
Zasvěcenci tvrdí, že zasnoubení známé Newyorské krasavice Miss Harding s Williamem J. Mallory bylo zrušeno. Mr. Mallory jsa dotázán o pravdivosti této zprávy odepřel podati bližší vysvětlení, nepopřel ji však.
* * *

Billymu tančila písmena před očima. Noviny mu vypadly z ruky. Myšlenky na box a na budoucí mistrovství mu rázem prchly z hlavy.
Zíral tupě před sebe a jeho mysl dlela kdesi daleko, tisíce mil daleko za širým Pacifikem na malém ostrůvku uprostřed řeky.
A ve městě, v elegantní čtvrti boháčů seděl kdosi jiný s týmiž novinami v ruce. Barbara Harding prohlížela výsledky včerejších golfových zápasů ženského družstva. A při tom její zraky byly upoutány na fotografii bronzového obra.
Rázem zapomněla Diana na golf.
Chvatně přelétla celou zprávu a její oči se zastavily u jména - lodník Byrne!
Ano, to jest jistě on. Horečně přečetla celou zprávu od první k poslední písmeně. Barbara Harding - květ aristokratické společnosti newyorské četla dychtivě zprávy o surovém boxerském zápase.
Za půl hodiny poté nalezl poslíček lodníka Byrnea v Cassidyho boxerské akademii. Uctivě si prohlédl moderního borce od hlavy až k patě a pak mu podal dopis, který mu byl svěřen k doručení.
"Dostanu odpověď?" zeptal se poslíček, zíraje s neličeným obdivem na Billyho.
"Ne - odnesu ji sám," odvětil Byrne a vtiskl udivenému chlapci do ruky dolar.
Za hodinu poté vystupoval Billy Byrne po širokém mramorovém schodišti, které vedlo do Hardingova přepychového domu. Sluha, který Billymu otvíral, si jej podezřele prohlížel, poněvadž Billyho oblek nebyl právě bezvadný. Billy neměl navštívenku.
"Vyřídte Miss Harding, že Mr. Byrne již přišel," řekl prostě Billy.
Sluha nechal státi Billyho v halle a sám šel nahoru; leč Barbara v tom již sestupovala dolů.
"Nevadí, Smith," řekla, "očekávám Mr. Byrnea," a vidouc, že sluha nevyzval Billyho, aby si sedl, dodala: "Jest to náš velmi dobrý přítel."
Smith chvatně mizel.
"Billy!" zvolala Barbara, chvátajíc Billymu v ústřety. "Ach, Billy, mysleli jsme, že jste mrtev! Jak dlouho jste již v Novém Yorku? Proč jste mne již dříve nenavštívil?"
Byrne váhal s odpovědí.
"Vrátil jsem se před několika měsíci," řekl posléze; "poněvadž však Mr. Mallory byl živ, soudil jsem, že vše bude zcela jiné - proto jsem zůstal stranou."
"Billy! Proč jste to jen učinil?"
"Snad nechcete tím říci," řekl Billy lámajícím se hlasem, "že vše je opět takové jako tehdy na ostrově - řekněte, Barbaro?"

Barbara pohlédla Billymu do očí.
Veliká šílená naděje vzrůstala v jeho nitru od oné chvíle, kdy četl zprávu o zrušeném Barbařině zasnoubení s Mallorym a obdržel od ní dopis.
A nyní v jejích očích, v jejím chování mohl bezpečně čísti, že jeho naděje nebyly marné.
Leč cítil, že něco neznámého, dosud nepocítěného na něj má vliv. Když vstoupil do Hardingova nádherného paláce,

uvědomoval si, že mu cosi stahuje hrdlo.

Chování sloužícího, přepych a nádhera okolí, vznešené linie hally a dveře příbytků - vše to Billymu našeptávalo, že do tohoto prostředí "nepatří".

Barbara, oblečená v nádhernou robu zvětšovala svým etherickým zjevem jeho zmatek.

Ne, Billy Byrne, prostý boxer sem nepatřil. Nemohl sem patřit právě tak, jako Barbara Harding nikdy nemohla patřit do jeho rodné čtvrti. Billy si právě nyní trpce uvědomoval tuto neodvratnou skutečnost.

Zamrazilo ho u srdce. Zdálo se mu, že mu někdo rve z těla duši.

Vždyť se poctivě snažil zapomenouti na svoji zoufalou lásku k ní - na ni nemohl zapomenouti. Než dopis a její přítomnost roznítily v něm dřívější oheň.

Myšlenky se střídaly v Billyho mozku s rychlostí blesku. O jeho vlastní život a štěstí se nyní nejednalo. Šlo o Barbaru. Viděl, že její oči planou láskou. Děkoval Bohu vděčně za tuto milost.

"Vrátil jsem se před několika měsíci," řekl Billy; "uvědomil jsem si však také, kam skutečně patřím. Snad byste nechtěla, abych se přestěhoval sem?"

Billy úmyslně hovořil s předměstským přízvukem a surově se usmál. Smithovi, který o poschodí výše vyslechl tuto rozmluvu, hrůzou vstávaly nad touto nepřístojností vlasy.

"A pak, musil jsem si hledět svého živobytí - musil jsem se sám starat o sebe!"

Barbara cítila, jak se jí srdce svírá nad tím, že Billy opět mluví svým obvyklým dialektem, kterému ho odnaučila během jejich pobytu na ostrově, uprostřed Pacifiku.

"Nebyl bych vůbec přišel," pokračoval Billy úmyslně surově, "kdybych byl v novinách nečetl, že jste se s Mallorym rozešli. Rád bych věděl, proč jste se vlastně rozešli?"

Billy hovořil a díval se při tom k zemi. A náhle se zadíval Barbaře ostře do očí.

"Mallory bydlí také v Novém Yorku?" zeptal se.

"Ano," odvětila zmateně Barbara. Nevěděla dobře, zda se má cítit uraženou či ne. Omlouvala v duchu Billyho, že nemůže sám tušit, jak trapný jest tento rozhovor pro ni.

"Nuže," pokračoval Billy. "Mallory je pro vás jako stvořený. Vy jste jej jistě měla ráda, poněvadž jinak byste se s ním byla nezasnoubila."

Tato věta zněla z úst Billyho jako otázka.

Barbara přikývla na znamení souhlasu.

"Víte přece, Billy," řekla, "že jsem Mr. Malloryho znala již dávno, a že jsem se vždy i domnívala, že jej mám ráda - dokud ovšem..."

Barbara čekala, že Billy ji povzbudí slovem neb alespoň pohledem. Marně. Hlas se jí zlomil.

"A pak," pokračovala Barbara, vzpomínávavši se po chvíli, "vrátili jsme se do Nového Yorku a zasnoubili jsme se.

Všichni jsme se domnívali, že jste mrtví."

"A máte ho i nyní právě tak ráda, jako tehdy, kdy jste se s ním zasnoubila?" ptal se dále Billy, nereaguje na Barbařinu poznámku o něm.

Barbara neodpověděla.

"A proč jste nyní zrušila své zasnoubení?" Billy v rozrušení zapomněl na svou úlohu a mluvil gramaticky úplně správně. Nevšímal si toho však ani on, ani ona.

"Nemohla jsem se nikdy zbavit příšerného pocitu, že vás připravili o život tím, že vás zanechali zraněného a bez pomoci v oné pustině. Kdykoliv jsem spatřila Mr. Malloryho, připadalo mi, že se tehdy zachoval neskonale zbaběle. Nemohla jsem se za podobného stavu okolností za něj provdati a věřte, Billy, nikdy jsem jej neměla tak opravdově ráda jako..."

Opět se jí zlomil hlas, leč Billy se nechopil ani této příležitosti.

Nervosně popošel k telefonu. Chopil se telefonního seznamu, v němž cosi chvatně hledal. A za chvíli dostal spojení.

"Haló! Jste to vy sám, Mallory?" volal do aparátu.

"Zde Byrne - Billy Byrne. Ano, ten chlap, který vás na palubě "Lotosu" téměř přizabil."

"Mrtví? Co vás napadá. To není u mne možné. Ano, jsem zde u Barbary."

"Ano, to jsem vám chtěl říci. Ona si přeje, abyste sem přišel jak nejrychleji jen můžete."

Barbara s vystřeštěnými očima se vrhla k Billymu.

"Jak jste se mohl něčeho podobného odvážit!" zvolala snažíc se mu vyrvatí aparát z ruky.

Billy však ji lehce zadržel a řekl jistě: "Pospěšte si! S Bohem!" a pověsil naslouchátko a obrátil se k Barbaře.

"Uvažte vše dobře," řekl Billy. "Kdysi jste mně slíbila, co vše učiníte, abyste mne odměnila za to, co jsem pro vás učinil. Nyní se vám k tomu naskýtá příležitost."

"Co tím chcete říci?" zeptala se Barbara udiveně. "Co mohu pro vás učiniti?"

"Až sem Mallory přijde, řekněte mu, že jste si vše rozmyslila a že své zasnoubení s ním nezrušíte."

V zřetelných Barbary zřel Billy krutější bolest než sám tušil. Domníval se, že nebude tak nesnadno zvíklati rozhodnutí Barbary. Když viděl, že trpí, že nevýslovně trpí proto, poněvadž se snaží udusiti její lásku svojí ličenou hrubostí, nedovedl se již déle přetvařovati.

"Ach, Barbaro," zvolal vzrušeně, "což nechápete, že Mallory jest člověk, který vyšel z vašeho prostředí, že on se k vám hodí. Během několika krátkých minut co dlím zde, ve vašem domě, uvědomil jsem si, jaká nepřeklenutelná propast jest mezi mnou a vámi. Kdysi jsem doufal, že vše se může změnit; leč nyní vím - a vy jste to snad věděla vždy, že lidský život jest příliš krátký, než aby mohl překlenouti takovou propast."

Chci, Barbaro, abyste byla šťastna - a i já chci býti šťasten. Doma v Chicagu na Grand Avenue jest spousta hezkých děvčat - děvčat, která vyrostla v též ovzduší jako já - jdu tam - vrátím se tam a najdu si tu, která jest pro mne určena.

"Vy jste mne naučila chápati, že dobré děvče může ze zvířete učiniti dokonalého člověka. Naučila jste mne oceňovati

hrdost a sebeúctu. Naučila jste mne tolik, že raději bych byl zemřel pod ranami štěpů Oda Isekových bojovníků, než abych žil zde, vystaven úsměškům a pohrdání vašeho služebnictva a soustrasti vašich přátel.

Chci, Barbaro, abyste byla šťastna, a proto také chci, byste mně slíbila, že se provdáte za Billy Malloryho. Vím, že neexistuje na světě muž, který by vás byl hoden; Mallory se však onomu ideálu značně blíží. Slyšel jsem o něm vyprávěti zde o New Yorku. Jest to čestný člověk. Nikdo se neodváží o něm rozšiřovati klepy a to v dnešní New Yorkské společnosti již něco znamená.

Mallory jest statečný muž, po jakém touží všechny. Takových mužů jest na světě velmi málo. Pamatujete se ještě, jak čestně a odhodlaně čelil na palubě "Lotosu" mým podlým a zákeřným útokům. Mallory jest gentleman, na kterého, Barbaro, můžete býti právem hrdá.

Mallory bojoval proti Oda Isekovým bojovníkům, když jsme přehali z osady, jako opravdový hrdina. Neopustil mne ani on, ani váš otec až teprve tehdy, když nebylo lze nalézt jině východisko z tehdejší příšerné situace. Nemějte mu to za zlé. Já sám se divím, že mne tehdy nezabil. Vždyť i váš otec na mne vztáhl ruku a Mallory jej zadržel."

"O tom se mi ani Mr. Mallory, ani otec nezmínili," řekla Barbara.

V tom se ozval zvonek.

"Mallory přichází," řekl Billy. "S Bohem. Nechci se s ním setkat. Smith mne vyvede ven východem pro služebnictvo. A vy, Barbaro, učiníte to, oč jsem vás požádal?!"

Billy odcházejce zastavil se u dveří, Barbara zírala na Billyho jako ve snu. Oči se jí stáply v slzách. Viděla Billyho jako v závoji mlhy.

"A vy, Barbaro, učinite to, oč jsem vás požádal!" opakoval Billy.

Tentokráte jeho slova však zněla jako rozkaz.

Když Mallory vstoupil, slyšela Barbara, jak za Billy Byrnem zaklaply dveře východu pro služebnictvo.

KONEC